

III. „Megbabrált” krónikák

1. Népvándorlás csak a krónikákban volt

Petrus Alcyonius (1487–1527) szerint a hunok és a Kárpát-medencei népek, a saját nyelvüket és kultúrájukat erőltették az Itáliai népre: „...elhanyagolták a közegészséget és Itália szabadságát, de a legjobban az zavarta össze őket, hogy elhanyagolták az őseik nyelvét, amely Itáliában városok szerte egyetemesen sajátjuk volt. Éjjel-nappal a Dácsiából származó nemzeti nyelvet gyakorolták, olyannyira, hogy az összes érdekeltség megtelt gótokkal, vizigótokkal, vandálokkal, akik régenté dák nemzet voltak, most pedig elnyomták az itáliaiakat, annyira, hogy a művészetek, a nyelv és a Római név eltöröltetett...”¹⁴⁴ Itt a Dácsiából származó nyelv alatt a gótok nyelvét érti, vagyis a németet. A dács szó nem más, mint a németalföldiek saját maguk által használt neve, ami hasonlít a deutsch (dajts) névhez. A reneszánsz ideji állapotot, amikor Észak-Itália valóban nagy német befolyás alatt állt, visszavetíti az ókorra.

Olvassunk egy kicsit a sorok között: Az 1487–1527 közötti években a Szent Német-Római birodalom, hatalmának teljében volt. Az itáliai városállamok és a Vatikán a német császárság befolyása alatt álltak. A régi iratokra támaszkodva, de azokat jól megbabrálván, ki kellett mutatni a német jelenlét ősiségét. Ezért volt szükség a gótokra. Persze az eredeti írásokban, amiket aztán átírtak és eltüntettek, a gótok még nem játszottak szerepet a Kárpát-medencében. Ekkor Magyarországnak, a nagy ellenfélnek már kifelé állt a szekere rúdja, így egyszerűen tudomást sem kellett venni a magyar–hun–szkita kapcsolatról a Kárpát-medencében. E helyett jól jöttek a képbe a dákok. A régi krónikákban az *n* és *m* nazálisokat úgy ugrasztották, hogy az előtte lévő betűre vonalkát húztak. A krónikamásolók ezt nem véve figyelembe, a *gente*-ből mindig *gete*-t írtak. Ezért a következő idézetben majd a fent említett írásból a *gete* helyett *gente*-t írok, hogy értelme legyen a szövegnek.

Igazat kell adnom Fomenkóéknak,¹⁴⁵ mikor azt állítják, hogy az ókori Római birodalom csak egy fikció. Maga az egész ókori történelem, ahogy ma ki van kozmetikázva, nem más nagyrészt, mint egy vágyálom. Azt a kevés igazságot, amit tartalmaz, csak az eredeti források (már nem is eredeti) összevetésével lehet kimutatni.

Itt vannak például a dákok. Hirtelen megjelennek a Kárpát-medencében az időszámítás kezdetén és egy évszázad múlva eltűnnek. Az időbeni kiterjedésüket csak úgy tudták növelni, hogy összemosták őket a gétákkal (akik, minthogy a *gete*=*gente*, meghatározatlan nemzetet jelentenek), meg a trákokkal, akik pedig a Dunától délre éltek.

Vizsgáljuk meg, miket írnak különböző történészek azon népekről, akik a dákok lakta részekben éltek valamikor. Egyik ilyen nép az agathürszö volt: „Az 'Excerpta de Legationibus' Ammianus (4. század) megemlíti az agathürszöket is a szkíta népek között, mint például jaxamaták, maeoták, jazigok, roxolánok, alánok, melanchlaenák, gelónok. Pomponius Mela (1. század) az agathürszöket a Buce (Nogaika) folyónál találja, amely a Maeotisba folyik, más szkíta népek, például a sauromaták, az arimaspok, az essedonok és a hamaxobiók mellett. Az agathürszöket Hérodotosz a Kárpátokban mondja lakni, Transilvaniában, szintén a Maris folyó közelében. Heracleai Marcianus (4. század) Periplusában az agathürszöket a Chesunus folyóra helyezi a Maeotis közelében. Dionysius Periegetes (2. század) szerint az agathürszök a Riphei (Urál) hegységtől nem messze élnek. (Nem messze a Rhiphei-hegységtől, a hidegben az agathürszök tündöklő gyémántokat gyűjtenek.) Avienus (4. század) az agathürszöket a Boryshtenes folyó–Euxine (Fekete-tenger) és a Riphei-hegység közé helyezi. Ptolemaios (2.

¹⁴⁴ „...communem salutem, et Italiae libertatem neglegant, sed omnium maxime illum credo perturbarent ineptiae quorundam, qui omisso studio veteris linguae quae eadem huius Urbis universe Italiae propria erat, dies, noctesque incubunt in linguam **Genticam** aut Daciam discendam, eandemque, omni ratione ampliandam, cum Goti, Visigoti, et Vandali, qui erant olim **Gente** Daci, eam in Italos inxerint, ut artes et linguam et nomen Romanum delerent...” (Alcionio, 1546. 88.)

¹⁴⁵ V. ö. [https://en.wikipedia.org/wiki/Talk:New_Chronology_\(Fomenko\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Talk:New_Chronology_(Fomenko)),
[https://en.wikipedia.org/wiki/Talk%3ANew_Chronology_\(Fomenko\)/Archive_1](https://en.wikipedia.org/wiki/Talk%3ANew_Chronology_(Fomenko)/Archive_1).

század) az agathürszöket a Dvina (Daugava, Dűna) folyó közelében helyezi el, Sarmatiában, mely ma Fehéroroszország. Solinus (3. század) szerint az agathürszök a Borysthenes (Dnyeper) folyó mellett élnek, Baptista Mantuanus (15. század) Szent Balázsról (316-ban halt meg) szóló versében agathürszökről beszélt, olyan népek körében, mint hunok, alánok, türkök, szarmaták. A thysageták és egy másik szkíta nép is, az agathürszökről Pomponius Mela megemlíti a Thysageteket vagy Thyssagetákat a türkök mellett Maeotis közelében. A türk nevet az 1. században Pomponius Mela és Plinius említette, Tyrcae és Turcae néven; és Hérodotosznál a jobban emlékeztető Iurcae név a Tjurcae (a szláv népeket manapság 'türköknek' tjurki-nak hívják) – tehát úgy tűnik, hogy Hérodotosznál a Jur-cae a Turcae sérült formája.”¹⁴⁶

Észre lehet venni egy olyan irányt, hogy nagyon sok népet, akik a Kárpát-medencében éltek, keletre „taszítottak”, mivel így felelt meg annak a téves történelmi dogmának, hogy minden nép keletről jött a Kárpát-medencébe. Pedig az agathürszöket Hérodotosz a Kárpátokban élőknak mondja, Erdélyben, a Maros mellett. A Meotis nem más, mint egy átgázolható mocsaras vidék, ami nem feltétlenül a Fekete-tenger mellett van. A Riphei-hegy pedig nem lehet az Urál, mivel Hérodotosznál és a korabeli térképeken nyugat-kelet irányban helyezkedik el.

De vajon a jazigok, roxolánok, alánok szarmaták, mind a Fekete-tenger északi partjáról vándoroltak a Kárpát-medencébe? Vajon a maeota nép tényleg az Azovi-tenger melletti Meotisz helyen élt? A meo=gázló, vagyis olyan sekély víz, ahol lábon át lehet menni. Hát, ilyen mocsaras hely épp elég volt a pannóniai medencében. Az agathürsz nép nem volt olyan nagy, hogy a Kárpátoktól az Urálig terjedt volna az élettere. A Riphei (Urál) hegységtől nem messze élt, és ott tündöklő gyémánt bányászatával foglalkozott. A Riphei-hegy, ahol gyémántot találni (ez lehet a bolondok aranya), több mint valószínű, hogy a Nyugati-Kárpátok, amit akik uraltak, azok uralkodtak is. És itt arany is volt bőven, mert Hérodotosz azt meséli róluk, hogy a legbüjjelődőbb emberek, s a legtöbb aranyat hordják magukon.

„Solinus azt állítja, hogy az agathürszök a Boristhenes (Dnyeper) folyó mellett élnek... ő az agathürszöket a hunok, alánok, türkök, szarmaták és a thysagetae mellett említi és ugyancsak szkíta népnek tartja. Pomponius Melo pedig a thysagetákat thyssagétáknak mondja, akik Törökország és Meotisz mellett élnek.”¹⁴⁷ Thyssagete = Thyssagete = Thyssagente = Tisza-parti nemzetség. Magyarországot meg sok régi történész Törökországnak hívta.

Az, hogy a Kárpát-medencei-dunai hely- és népneveket „kinyomták” a Kaukázusig, Fekete-tengerig, látszik másból is. Persze attól még élhettek ott is és itt is ugyanazok a népek, csak az a „lényeg”, hogy innen „eltüntették” őket.

¹⁴⁶ „Excerpta de Legationibus” Ammianus (4th century) also mentions the Agathyrsi among other Scythian peoples like the Jaxamatae, Maeotae, Jazyges, Roxolani, Alani, Melanchlaenae, Geloni. Pomponius Mela (1st century) also locates the Agathyrsi on the Buce (Nogaika) river which flows into Maeotis, besides other Scythian peoples like Sauromatians, Arimaspoi, Essedones, Hamaxobioi. The Agathyrsi are said by Herodotus living in Carpathians, in Transilvania near the river Maris, too. Marcian of Heraclea (4th century) in his Periplus, places the Agathyrsi on Chesunus river near Maeotis. Dionysius Periegetes (2nd century) says, the Agathyrsi live not far from Riphean (Ural) mountains. [Not far from Rhiphaean mountains, among the cold Agathyrsi sparkling diamonds are collected] Avienus (4th century) places the Agathyrsi between the Borysthenes river – Euxine (Black Sea) and Riphean mountains. Ptolemy (2nd century) places the Agathyrsi near by Dvina (Daugava, Dűna) river, in Sarmatia, today Belorussia. Solinus (3rd century) says the Agathyrsi live beside Borysthenes (Dnieper) river. Baptista Mantuanus (15th century) in his poem about St. Blasius (died in 316 a.d.) speaks about Agathyrsi, among peoples like Huns, Alans, Turks, Sarmatians. The Thysagetae another Scythian people also are the Agathyrsi – Pomponius Mela mentions the Thysagetae or Thyssagetae beside Turcae near Maeotis. The Turk name is mentioned in 1. st century by Pomponius Mela and Pliny, as Tyrcae and Turcae; and the Iurcae name in Herodotus more probable is the Tjurcae [the slavic peoples today call the turks ‘tjurki’] - so it seems that the Jurcae of Herodotus is a corrupted form of Turcae.” (Silvanus, 2020.)

¹⁴⁷ Solinus (3rd century) says the Agathyrsi live beside Borysthenes (Dnieper) river. Baptista Mantuanus (15th century) in his poem about St. Blasius (died in 316 a.d.) speaks about Agathyrsi, among peoples like Huns, Alans, Turks, Sarmatians. The Thysagetae another Scythian people also are the Agathyrsi – Pomponius Mela mentions the Thysagetae or Thyssagetae beside Turcae near Maeotis. (Uo.)

Regino a „hungár kijövetelt Szkítiából” 889-re teszi; ugyancsak Regino azt írja a Merseburgi 933-as csatánál (amit 934-re tesz), hogy a „szlávok, akik uncranik” támadtak. Az uncranik név valószínűleg az unkari/ungari, és persze Ukraina.¹⁴⁸

De itt már átírták a krónikát, mint az előbbieket is, tehát ezek nem eredeti források. Az eredetiekben mindenütt szlavokat írnak. A rómaiak (itt a keleti Rómát értem, mert a nyugati akkor még nem létezett mint birodalom) a *birodalmon kívüli népeket*, akiket ki tudtak fosztani, *szklávoknak nevezték*. Így a Kárpát-medence népeit is. Amíg a hunok nem verték őket orrba, addig persze hogy szklávoknak tekintették őket.

Nem azt írja, hogy a hunok szklávok, hanem, hogy hunok, akik *szklávok is*. Tehát nem államban szervezett nép. Mivel Árpád megjelenéséig a Kárpát-medencei nép sem volt államban megszervezve, ezért nevezték őket is szklávoknak. *Ezeknek legnagyobb része persze magyar ajkú volt, erre sok bizonyíték van*. Az első keresztény vallás, amit felvettek, a görögkeleti, amit a pópák szlavón nyelven terjesztettek. Ha Szent István nem téríti át a népet a nyugati latin rítusú hitre, most a Kárpát-medencében mindenki szlovákul beszélne.

Ahol a krónikák a hunok vagy a magyarok Szkítiából való kijöveteléről beszélnek, az a Kárpát-medencéből való kijövetel. Van itt elég Meotisz, mert meo latinul átjárót jelent. Vagyis olyan tavat, aminek elég sekély ahhoz a vize, hogy át lehessen rajta gázolni lábon.

„Scythia Bithynia, alias Hunia.”¹⁴⁹ Az alias Hunnia = a másik Hunnia, így is lehet értelmezni, annál inkább, mivel Bithiniát Kis-Ázsiába helyezi. Ezeket az írásokat a szerzők nem az ujjukból szopták, hanem régi krónikákat írtak át úgy, hogy megfeleljenek az akkori világnézetnek (XVI. század), meg a politikai és vallási elvárásoknak. Mikor a régi krónikákat írták, a magyarországi Duna-szakasztól keletre levő terület már Ázsiának számított. A Kárpátoktól északra és keletre lévő területek ismeretlenek voltak számukra. *Szkitia a Kárpát-medence volt*. Másképp hogy írhatna olyat, hogy Szkitia déli irányban a Dunával határos. Szkítiában volt „Alánia, Dathia és Gothia”. De ha figyelembe vesszük, hogy több régi írásban a *D* betűt a *G* szolgáltatja, és az *o* néha *a*-ra vált, akkor a *Dathia és Gothia ugyanaz*. A Riphei-hegyek sem másak, mint a Kárpátok, mert milyen más hegyek vannak Szkítiától északra, még ha Szkítiát a Kárpátoktól keletre veszem is?

Neues Archiv Vegyes (Miscellen) részében R. Pauli azt magyarázza, hogy egy kézzel írott dokumentumról van szó, néhol rövidítésekkel. Az olvasható ki, hogy egy Paulus nevű diakónus kompilálta, több más régi írásból. *Itália első királya Janus* (hogy-hogy nem Romulus?) Az is érdekes, hogy *a Szaturnusz a szkiták csillagképe volt*, és egy kaszával a kezében ábrázolták. A *skyt* kaszát is jelent, tehát jó értelemben vett parasztságról van szó, akik a kecskepásztorokat megtanították a földművelésre. Amikor a kecskepásztorok elurasodtak, akkor már bűdösek lettek a tanítóik (*sed vivebant sicut bestie*).¹⁵⁰

Még érdekesebb az, hogyha a Thanais a Don, ahogy a történészek állítják, akkor a Donon felfelé hajózva nem juthattak el nemcsak Pannoniáig, de még Meotiszig sem. Tehát *a Thanais a Duna*: „Volt egy Trójának nevezett ázsiai város, az ott élő emberek a legjobb harcosok voltak. De tíz évig harcoltak a görög királyok Trója ellen és elfoglalták. Aeneas, aki Priamosz király fia volt, húsz év hajóút után Itáliába érkezett. Más trójai fejedelmek azonban, tudniillik Priamosz és Antenor, 12 ezer trójaival behatolva a Tanaisz-folyón a hajóval áthatolhatatlan

¹⁴⁸ Hahn, 1721. 30. ‘m’ jegyzet. Vitriarius, 1657. 490. Assemani, 1755. 325.

¹⁴⁹ Anselmo, 1544. 119.

¹⁵⁰ „Dicunt alii - regnavit nomine Janus - Saturnus fugit de Graecia-civitatem in Tuscia non longe a Roma-in Italiam latuit inde Latium appelaverunt Italiam. Iste Saturnus primum docuit populum etc. - sed vivebant sicut bestie.” (Neues Archiv, 1876. 164.)

Meotiszhoz érkeznek, hogy melynek közelében éljenek, egészen Pannonia határaiig kiterjesztve sajátjukat. Sok éven át éltek ott a Sicambriának hívott a városban és nagy néppé gyarapodtak.”¹⁵¹

A Neues Archiv oldalain, ahol a merovingek és a hunok ütközetéről írnak, mindig Meotisi-mocsarakat emlegetnek.¹⁵² Tehát *a régi krónikákban, amikor Meotiszról írnak, az a Pannonia területén található mocsarakra vonatkozik.*

¹⁵¹ „Erat in Asia civitas que dicitur Troia, homines qui ibi habitabant fuerunt bellatores fortissimi. Pugnaverunt autem reges Grecorum adversus Troiam per decem annos et apprehenderunt eam. Egressus inde Eneas qui fuit gener regis Priami cum viginti navibus in Italiam venit. Alii autem de principibus Troie, scilicet Priamus et Antenor cum 12 milibus Troianorum intrantes fluvium Thanaim navigio venerunt usque ad Meotidas paludes, circa quas habitare ceperunt, et dilataverunt terminos suos usque ad terminos Pannonie. Fecerunt autem civitatem quam appellaverunt Sicambriam habitaveruntque ibi per multos annos, et creverunt in populum magnum. (Neues Archiv, 1876. 165.) V. ö, Aventinus Turmaair, 1554.

¹⁵² Neues Archiv, 1876. 170, 171.

2. Őstelepesekből hódítók, a krónikák által

Mindnyájan ismerjük a holló és a róka meséjét, de sajnos nem tanulunk belőle. Az ember nem azt fogadja el, ami igaz és hasznára van, hanem ami a hiúságát kielégíti. Azt elfogadjuk, hogy a szkíták és a hunok leszármazottai vagyunk (persze a magyarság félrevezetői ezt is tagadják), de csak olyan formában, mint egy keletről jött harcias nép, aki meghódította a Kárpát-medencét. *Az igazság az, hogy a szkíták és hunok nem volt hódító nép, hanem a Kárpát-medence őstelepesei. És nem volt barbár és nem volt vad, csak akkor fogott fegyvert, ha rátámadtak.* Sajnos a békés természete oda vezetett, hogy idegenek, akiket barátként befogadott jóhiszeműen, azok idővel ellenséggént a nyakára nőttek. Ezen kevesek, akik a magyarságon elkezdtek uralkodni, már egyáltalán nem voltak békések. Ők lettek a 'nagy magyarok', akik a magyarság őseit átfomálták a saját képmásukra, hogy vad barbár kegyetlen nép, akik valahonnan Ázsiából jöttek. Így a saját bűneiket a magyarság nyakába varrták.

Nézzük, mit írnak a krónikák, mielőtt ki lettek volna forgatva. Jornandes: „...aki Szkitia azon irányába szaladt amely a Duna mellett van, amit Hunnivárnak a hunok várának hívtak a saját nyelvükön. ... A hunnivar szó Jornandes által való említéséből arra lehet következtetni, hogy az ősi hunok nyelve ugyanaz volt, mint a mai magyaroké.”¹⁵³ – Azért ezt az árulkodó jegyet valahogy semlegesíteni kellett egy másik kemény mondattal: „...és ugyanis ezután Dacia Ripensisben (Kárpát-medence) nem hunok, hanem gepidák, longobárdok, herulok és egy időben szklávok találhatók, és a hunokról ez után már nem esik említés.”¹⁵⁴

Amikor a régi krónikákat írták (tehát Jordanes idejében is), a magyarországi Duna-szakasztól keletre levő terület már Ázsiának számított. A Kárpátoktól északra és keletre lévő területek elég kevésbé voltak ismertek számukra. Szkitia a Kárpát-medence volt. Másképp hogy írhatna olyant Hérodotosz, hogy Szkitia délfelé a Dunával határos. Szkitiában volt „Alánia, Dathia és Gothia”. De ha figyelembe vesszük, hogy több régi írásban a D betűt a G szolgáztatja és az o néha a-ra vált, akkor a Dathia és Gothia ugyanaz. A Riphei-hegyek sem más, mint a Kárpátok, mert milyen más kelet-nyugat irányban húzódó hegyek vannak Szkitiától északra, még ha Szkitiát a Kárpátoktól keletre veszem is? De mivel a politikai irányzatnak megfelelően a szkíták keletről kellett jöjjenek, így *Jordanes szerint* két Szkitia létezett: egy a Kárpát-medencében és egy keleten. Meotiszi-mocsaraktól is kettő van, de sajnos az egyiket a történészeink teljesen ignorálják.

Pedig láttuk, hogy Priamus és Antenor, miután elvesztette Tróját, 12 ezer harcosával a Tanaiszon hajózott fölfelé a Meotiszi-mocsarakig, ahol letelepedtek és a határaikat egész Pannóniáig kiterjesztették. Építettek pedig egy várost, amit Szikambriának neveztek, sok ideig laktak itt és nagy néppé fejlődtek.

Ha behajóznak a Don folyóba (a történészek a Tanaiszt a Donnal azonosítják) és ott hajóznak fölfelé, akkor a Meotiszi-mocsaraktól távolodnak és nem közelednek hozzá. Tehát itt a Magyarországi mocsarokról van szó, amiből volt bőven egykor, a Tanais pedig a Duna. De úgy látszik, nemcsak Pannóniáig jutottak, hanem Erdélyig is. Ezt igazolja a Szármiszegetuzán talált Priamoszt ábrázoló mozaik. *Trója meg egy legyőzött város szimbóluma, amely nem föltétlenül a Közel-Keleten volt.*

A háborúkat szinte mindig a műveletlenebb nép robbantja ki, és a legtöbbször ők is győznek. Aztán az előzményeket a győztesek írják meg. A legyőzött trójaiak nemcsak a Kárpát-medencében telepedtek le, hanem a régi írások szerint Itáliában is. Ezeket hívták Szaturnus

¹⁵³ „...que in fugam versa eas partes Scythiae preteret, quas Danubii amnis fluentia praetermeant, quae lingua sua Hunnivar (id est Arcem Hunnorum) appellant... Ex vocabulo Hunnivar cuius mentione facit Jornandes colligendum: Hunnos illos antiquos cum Hungaris hodiernis ejusdem linguae fuisse: var enim vox Hungarica est, arcem hodieque denotans.” (De Jordan, 1745. 172.) V. ö. Fejér, 1840. 42.

¹⁵⁴ „... namque posthac in Dacia Ripensi non Hunni sed Gepidae, Longobardi, Heruli, pro tempore Slavii (Sclavi) reperiuntur et Hunorum in Dacia nulla amplius mentio occurrit...” (Uo.)

népének. De a Szaturnus, a szkiták csillagképe volt, kaszával a kezében ábrázolták. Mivel a skyt (szkit) kaszát is jelent, a parasztságról van szó, akik Itália népét megtanították a földművelésre. De amikor aztán a tanítványból úr lett, a tanítóik ellen fordultak. Sajnos ez manapság is megismétlődik, nem is egyszer.

Mielőtt a történészek bekeményítettek a magyarság ellen, tudott dolog volt *a szkita–hun–magyar folytonosság*, nemcsak a magyarok körében. Ezért hívták csúfondárosan a magyarokat Szittyáknak. A hun név meg benne van Magyarország nevében, ahogy az idegenek nevezik. Ez *a folytonosság csak úgy lehetséges, ha ezek a népek folytonosan a Kárpát-medencében éltek*. Persze az uraik, akik legtöbbször idegenek voltak, ha legyőzettek, menekültek, mikor keletre, mikor nyugatra, de a szittyák, a parasztok maradtak. Csakis *a földművelő nép biztosította a népszaporulatot és az ország táplálékát*. Ezért a parasztságot soha nem irtották ki, bármilyen hatalom is hódította meg az országot. Bármennyire erőlködtek és erőlködnek a „Jordanesek”, a szkita–hun–magyar folytonosság létezik. De lássuk, mit írnak az ősi hiteles források a hunokról.

Joan Christophori de Jordan 1714-ben kompilált könyvében idéz: Eckhard lib. 25. cap. 90. „...quod hos Ringos, seu Circulos, ut Notkerus apellat scribitur.”¹⁵⁵ – Ahol Notkerusnak nevezett körökről ír. Szerintem Eckhard olyan régebbi magyar krónikából másolt, ahol Napkörök lehettek leírva, de mivel nem ismerte a nyelvet és úgy gondolván, hogy a köröknek védelmi szerepük volt, így a Nap helyett jól jött a Not, ami németül szükségét jelent. Történészeink már Avar körökről írnak, és tévesen ők is úgy állítják be, mintha ezeket a köröket védelmi célból építették volna.

„Kilenc ilyen kör volt a hunok földjén... A Pipin király által a hunok ellen viselt második hadjáratban a király egy ilyen kört foglalt el a Tiszántúlon. A hun nemesség elveszett, és az összes kincsüket elvitték.”¹⁵⁶

Ezzel próbálják igazolni, hogy a hunok a Kárpát-medencéből eltűntek, mint ahogy ez Jornandesnél is áll: „Így azután Dácsia Ripensisben nem a hunok, hanem a gepidák, longobárdok, herulok, és egy idő után a szklávok jelennek meg, és a hunokról Dácsiában semmi nagyobb említés nem esik.”¹⁵⁷

A magyar krónikákban nem jelennek meg sem a gepidák, sem a longobárdok, herulok, és nincs is 300 év a hun nemesség eleste és a magyarok bejövetele között. Ellenben említve vannak a szklávok. Kik lehettek ezek *a szklávok*, ha nem a *nemesség nélkül maradt szkita–hun parasztság*? A szkláv nem szláv! A szláv nyelv *a szlavónból* fejlődött ki, ami *az ortodox vallás univerzális nyelve*, úgy mint a katolikusnak a latin, és ennek a magja az orosz nyelvben lelhető fel. Ez a legrégebbi, a legelterjedtebb és a legnagyobb irodalommal rendelkező szláv nép. És mégis, a krónikákban az orosz nem említik szklávnak. Sőt *a szklávok az oroszok adófizetői*: „...reliquorumque Sclavorum, qui Russis tributari sunt” (Bíborbanszületett).¹⁵⁸ Marvazi, Gardizi, Sukrula, Muhamadd Katib, Ibn Iiasa tehát egy sor olyan középkori történész, akik jól ismerték az oroszokat, állítják, hogy az oroszok a szklavinok szomszédságában élnek, s beszámolnak az oroszok és a szklavinok életmódjáról, vallásukról és háborúikról. Ki merné azt mondani, hogy az orosz nem szláv? Így egyértelművé válik, hogy *a szlav (szlav) szó nem azonos a szlávval*.

Az 1600-as években nagy vita volt az akkori Bohémiában az ottani nép származása végett. A források szerint a mai Horvátország területéről származtak. Igenám, de ezt az országot az

¹⁵⁵ Jordan, 1745. 255.

¹⁵⁶ „Novem tales Circuli in terra Hunnorum fuerunt... Bellum secundum huius anni instaurabatur contra Hunnos a Pipino Rege ipso, qui in alio Circulo, quidem ultra Danubium ad flumen Tibiscum sito, Hunnos adortus est, opes eorum hic congestas occupavit. Hunni penitus domiti sunt finis impositus est bello cum iis... Tota in hoc bello Hunnorum nobilitas periit, tota gloria decidit omnis pecunia et congesti ex longo tempore thesauri direpti sunt.” (Uo.)

¹⁵⁷ „...nam que posthac in Dacia Ripensi non Hunni sed Gepidae, Longobardi, Heruli, pro tempore Sclavii reperiuntur et Hunorum in Dacia nulla amplius mentio occurrit.” (De Jordan, 1745. 172.)

¹⁵⁸ Konstantin, 1864. 178.

ezredforduló körül a szklávok országának nevezték. Ezért aztán azt a változatot fogadták el, hogy az őseik, Czekus és Lechus orosz földről jöttek a Szklávok országába, majd onnan Czekus Csehországba, és Lechus Lengyelországba. Nyilvánvaló, hogy *a legtöbb eredetmonda a Biblia mintájára íródott*. Mózes és Áron, Hunor és Magor, Aszkold és Dir, Czekus és Lechus, Priamus és Antenor stb. Ugyanúgy meg kellett sétáltatni őket, mint a választott népet a pusztában.

A szkláv szolgát jelent, és a hiú ember szégyenli, hogy az ősei szolgák voltak. Pedig *a bölcs ember mindig szolgál*, a jövő nemzetség szolgálatában áll. Ugyanezt teszi a keresztény ember. A pap szolgál. Ez volt és lesz a Szaturnusz népének feladata. Sajnálatra méltó korlátozott gondolkodású az az ember, aki nem képes szolgálni. Azonban egyenesen ördögi az a politikus, történész vagy néptanító, aki meglovagolja az emberek hiúságát és *hódító, hatalmaskodó ősoke*t állít nekik. A valós vagy kitalált ősök egyszersmint követendő példaképek. A nyers erőszakot szimbolizáló példaképek megrontják a fiatal generációk lelkét. Egyfelől fedezetlen büszkeséggel, másfelől állandó büntudattal mérgezik őket.

3. Freisingi Ottó mocskolódása, plagizálása

Úgy néz ki, hogy ez a legrégebb krónikák egyike. Erre utal az a tény, hogy nagyon sok összevont szavat találni benne, amit általában helyspórolás miatt alkalmaztak, amikor még nem létezett az olcsó papír és a drága borjúbőrre írtak. Így például a nazális *m* és *n* betűt úgy ugrasztották, hogy az előtte lévő betűre egy vonalkát húztak. A krónikamásolók néha nem vették ezt figyelembe, vagy egyszerűen jól jött nekik a hamisításhoz. Így a gente-ből, ami nemzetséget jelent, lett egy gete, vagyis a géták. A Varang-ból lett egy varég, az ungorból az ugor, amit aztán tovább lehetett ragozni, mint ogur, onogur stb. Ebből is látszik, hogy *a magyar őstörténet, ami az ázsiai kalandozásokat illet, nem más, mint fikció.*

A Freisingi krónikában van egy fejezet, ami a magyar történelem egy bizonyos eseményét írja le a XII. századból, II. Géza király idejéből. A fejezet címe latinul: *Qualiter castrum Ungariae Bosan, quid et Bresburgk captum et requisitum sit et de Boritio.*¹⁵⁹ Vagyis Pozsony elfoglalása Borisz által. Ez a Borisz Könyves Kálmán első feleségétől való törvénytelen fia. A krónika szerint: „... ahogy a régi krónikákban mondva van, mint törvényes trónörökös tért vissza, görögöktől és rómaiaktól kért katonai segítséggel.”¹⁶⁰

A 'római' a Szent-Német-Római birodalomra vonatkozik, akinek császára Frigyes, de hozzá tartozott a Magyarországgal határos Ausztria (Noricum), amelynek királya vagy hercege valamelyik Henrik.

A magyar király visszafoglalja a várat, de meg akarja büntetni a Borisz csatlósait, így összegyűjti a hadseregét (...exercitumque maximum per totam regni sui latitudinem colligit) és hadjáratot indít Ausztria ellen.

A latin írás azt sugallja, mintha a magyar király mindenkit hadba állított volna az ország minden szögletéből. Erre nem volt szükség, mert Magyarország népsűrűsége abban az időben jóval fölülmúlta bármely európai ország népsűrűségét. A történészek figyelmen kívül hagyják, hogy a népsűrűség egyenesen arányos a rendelkezésre álló táplálékkal. Ausztria, Németország és akár Anglia népsűrűsége csak a krumplicsükkor érte el és haladta meg a Kárpát-medence népsűrűségét. A krónikás mielőtt leírná a hadjárat menetét, fontosnak tartja, hogy egy pár szót ejtsen a magyarokról.¹⁶¹ Következik egy fejezet „De situ Ungariae, et more gentis” (Magyarország elhelyezése és a nép szokásai) címmel. Miután leírja az ország elhelyezkedését, nem győzi dicsérni a táj szépségét és termékenységet. Említést tesz a gyakori betörésekről és ezért nem csoda, mondja, ha az erkölcsök és a nyelv rusztikus és műveletlen maradt.¹⁶²

Ez után Jordanest idézi, és mivel a magyarokat és hunokat egy helyről származtatja, mind azt a mocskot, amit Jordanes állít a hunokról, ráhúzza a magyarokra is. Ez olyasmi, mint amikor futball szurkolók minden mocskot bekiabálnak az ellenség csapatának, kivált, ha a sajátjuk vesztesre áll. A sportszellem, versenyszellem mélyen gyökerezik az európai ember lelkében. Ez rányomta bélyegét a történelem konstrukciójára is. A nagy 'népvándorlás' nem más, mint egy versenyfutás egy kánaáni ország megkaparintásáért. Aki előbb ér oda, azé a babér, a győztesnek járó jutalom, ami feljogosít az uralkodásra. Ezért a történelemgyártásnál az érdek az, hogy a saját népei minél hamarabb megérkezzenek az áhított földre.

A fenti krónikában tárgyalt időszakban Frigyes császár ostromolja az olasz városokat, egymás után tűzzel-vassal kényszeríti őket megadásra, rengeteg halott, menekült, de mindez nem

¹⁵⁹ Otto de Feising, 1515.

¹⁶⁰ „Erat aut Boritius Colomani quondam regis Ungariae filius, perdicentem regnum Ungariae ut in prioribus chronicis dictum est, iure haereditario repetens, ac ob hoc adipiscen dum utrosque principes Romanorum sive ac Graecorum frecventer sollicitas, multos ex militibus nostris ad favorem suum pecunia inducens.” (Uo.)

¹⁶¹ „Sed antequam de egressione huius gentis dicamus, breviter quedam de ipsius terre situ, nationisque ritu praelibanda videntur.” (Uo.)

¹⁶² „Crebras vero Barbarorum irruptiones passa, haud mirum, si moribus, aut ligua agrestis manet, et inculta.” (Uo.)

számít barbárságnak sőt, a római pápa áldását adja rá. Ugye, Pál apostol szerint minden hatalmas Istentől van. Azonban a német uralom jogát meg kellett alapozni történetileg is, mivel ebben a periódusban más pretendensek (igénylők) is voltak, mint például a spanyolok vagy a normannok. Az őslakosoknak nem voltak jogaik, akárcsak manapság. A németek kitalálták a gótokat. Nyilvánvaló, hogy a gót történet minden mozzanata nem más, mint a hun történet plagizálása. De ha lúd, hát legyen kövér. Nem egy gót császár foglalta el a római trónt, hanem kettő. Ugyebár a Biblia szerint a tanúzáshoz legalább két tanú kell. A kedves történetgyártó előbb keresett egy jól hangzó nevet, a Tudort. Ez egy kissé barbár hangzású lévén, átalakította Teodorra. Hogy német hangzású legyen, hozzáadta az ik-et, így lett belőle Teodorik. Most mi legyen a másik neve? Egy kis betűkeverés az előbbi névben, és mindjárt előkerült az Odoaker. Ez a két gót császár tanúsítja, hogy a német uralkodói etnikum megelőzte úgy a normant, mint a spanyolt.

Visszatérve a krónikához, itt leírja a Kárpát-medencei magyar faj jellegzetességeit: négy-szögletes fej, beesett szemek, alacsony termet. Ezt a krónikás nagyon csúnyának találja és csodálkozik, hogy az Isten hogy adott nekik egy ilyen gyönyörű országot. Azért a szögletes fej, beesett (és nem ferde) szemek, alacsony termet egyáltalán nem bizonyít ázsiai származást. A krónika szerint az urak várakban laktak, a köznép pedig egyszerű nádból fonott házakban. A templomok és házak csak ritkán voltak díszítve. A bíraskodás teljesen önkényes volt, az elítéltek nem állt jogában védekezni, a nép a nemtetszését csak suttogva merete egymás közt rebesgetni. Háború idején a parasztság nagy részét harcba hívhatták, a fegyverekről saját maguk kötelesek voltak gondoskodni.

A krónikás a magyar nép fiziognómiáját valószínű a korabeli írásokból merítette, amelyek Könyves Kálmánt ábrázolták. Tudnivaló, hogy ő nagyon csúnya ábrázatú, ráadásul púpos is volt. Így a krónikás úgy képzelte, hogy ha ilyen a király, akkor az alattvalói sem lehetnek különbek.

A krónikából kiolvasható hogy a köznép valódi rabszolga sorban élt. Ez persze jellemző volt nemcsak Magyarországra, hanem a legtöbb európai országra is. Ezeket hívták a latin krónikákban szlavoknak (szkláv). Utólag ez a név azonosult a szláv névvel.

„A mai szláv nyelvtudomány álláspontja szerint a slav-, slow, слов- szógyököknek az összláv nyelvben mocsár jelentése is volt, hozzátéve az eredetre utaló szuffixumot, a 'Slaven', 'Słowian, Славянин' szavak eredeti jelentése: mocsárlakó ember. Ehhez hozzátehetjük, hogy az avar (auer) szó szintén mocsárlakó embert jelent, ez alkalommal német nyelven. A mai szlavisztika álláspontja szerint a közös szláv őshaza központi területe a Pripjaty-mocsarak vidékével esik egybe, ez az elmélet tehát azt sugallja, hogy az egykori őshazáról nevezték el magukat a szlávok.”¹⁶³

Máshol meg ezt olvasom: Ibn Ruste, Gardizi, Marvazi, Hudud al-Alam, Mutahhara ibn-Tahira al Makdisi, Mubarak-sah, Aufi, Dimaski stb. az írásaikban egyenesen azt állítják, hogy a IX-XI. századi oroszok egy szigeten laktak, amelynek a szélessége és a hossza megegyezett azzal a távolsággal, amit egy gyalogos három nap alatt megtesz. A szigeten kb. százezer ember él. Az írásokat tanulmányozva rájövünk, hogy a Krím-félszigetről van szó. A sziget az Azov-tengerben van, ahol az oroszoknak hadihajóik vannak. A fent megnevezett szerzők írásaiból kiderül, hogy az oroszok és a szklavinok szomszédok. Ezek leírják a két nép szokásait és azt, hogy kölcsönösen betörnek egymás területére, zsákmány és rabszolga szerzés céljából.¹⁶⁴

¹⁶³ https://szlawirtus.blog.hu/2010/06/25/honnan_kaptak_nevuket_a_szlavok_2.

„Ibn Ruste, Gardizi, Marvazi, Hudud al-Alam, Mutahhara ibn-Tahira al Makdisi, Mubarak-sah, Aufi, Dimaski s.a. Acestia, in lucrările lor, ne arată expres ca rusii din secolele IX-XI locuiau pe o insula care avea lungimea si latimea egala cu distanta parcursa de un om in trei zile. 'Rusii, – ne spune Ibn Ruste, – traiesc pe o insula cu suprafata de trei zile de mers.' 'Rus – confirma Gardizi, – este o insula care se gaseste in mare... Pe insula traiesc in jurul la o suta mii de oameni.' Acelasi lucru il afirma si ceilalti autori. Studiind cele scrise, intelegi foarte usor ca este vorba de Crimeea. Gardizi ne vorbeste despre locul aflarii insulei Dimaski in lucrarea sa 'Cosmografia'. 'Ei (rusii – n.n.) au in Marea Maiotis (Marea Azov – n.n.) insule pe care le locuiesc si corabii de lupta.' Din cele scrise de Marvazi,

Világosan látszik, hogy a szláv és a szkláv két különböző fogalom, és téves mindazon népeket, kiket a történelem szklávoknak vagy szklavinoknak hív, szlávoknak nevezni.

Figyelembe kell venni azt a tényt, hogy az 1054. évi vallásszakadás után, a nyugati és a keleti keresztények két különböző vallási nyelvet kezdtek használni. A nyugatiak a latint, a keletiek a szlavón nyelvet. Mindkét nyelvet mesterségesen kialakított univerzális nyelvnek szánták. Sok nyugati kis nép, akik nyelve eredetileg nem latin volt, ellatinosodott. Ugyanígy sok kis keleti nép, akik eredeti nyelve nem szláv volt, a szlavon nyelv hatására elszlávosodott. Úgy néz ki, hogy a szlavón sokkal sikeresebben hódított, mint a latin. Szerintem a szlavón megnevezés is előbb szklavon volt, és pedig az a vallási nyelv, amelyen a szolga népnek tanították az evangéliumot. Az egyházi szakadás valójában a szolga népek lázadása volt.

A tény az, hogy a keleti népek később kezdtek nagyobb államokba szerveződni, mint a nyugatiak. Egy nagyobb állami szervezet mindig úgy alakult ki, hogy egy központi hatalom erőszakkal meghódította a környező népeket. A meghódítottak legtöbbször rabszolgasorsra jutottak mindaddig, amíg vagy a hódítók, vagy a hódoltattak beolvadtak a másikba. Tehát egy szervezetlen vagy gyengén szervezett népre úgy tekintettek, mint meghódítandó, leigázandó rabszolgákra. Ezért nevezték őket szklávoknak. Magyarország őslakosságát is így nevezték, de mivel a magyar nyelv egy nagy kiterjedésen beszélt kiforrott nyelv volt, ezért részben ellenállt úgy a szlavónosításnak, mint később a latinosításnak.

Gardizi, Sukrula, Muhamadd Katib, Ibn Iiasa s.a., se intelege clar ca sclavinii si rusii sunt vecini, ca tara sclavinilor se gaseste in imediata apropiere de tara rusilor. Ei descriu modurile de viata a rusilor si a sclavinilor, religiile acestora, incursiunile reciproce cu scop de prada, captura de robi s.a.”¹⁶⁴ (<http://cuvintul.md/article/adevarul-istoric-despre-adevaratii-rusi/>.)

4. A világtörténelem összefércelése

Amikor a világtörténelmet összefércelték a választott nép történelmének mintájára, akkor mindazon népeknek, kiket az ókori történészek úgy említenek, mint barbárok, tehát egy-szersmind pogányok, ugyanúgy kellett vándorolniuk, mint a zsidóknak a pusztában, amíg végre hazát találtak. Ezt szinte Isteni büntetésként is értelmezheték. A vándor népeket Góg és Magóg népének nevezték és ezektől várták az Antikrisztust. A keresztények szemszögéből a zsidó nép is bűnösnek lett nyilvánítva, és a jövődölések szerint a Messiás, akit ők várnak, maga az Antikrisztus.¹⁶⁵

Ennek a vándorlásnak nem voltak kitéve a görögök és a rómaiak, mivel ők leghamarabb felvették a keresztény hitet. Be kellene végre látni, hogy ezek a nagy népvándorlások csak papíron léteztek. Nem voltak nagy népvándorlások. A népek zöme mindig az eredeti helyén maradt. Constantin Radu-Conradu a *Contradictii biblice* c. könyvében bebizonyítja, hogy az úgynevezett zsidó exodus sem más, mint fikció. Aztán a népvándorlás rögeszméjétől szabadulni nem tudók legújabbán úgy okoskodnak, hogyha nem volt exodus, akkor legalább Ázsiából (Kvarezm, vagy Kazária) a kabarokkal, vagy netán az avarokkal kellett vándorolniuk. Magyar szempontból azért érdekes a zsidó történelem, mert úgy néz ki, hogy a magyar történelmet az előbbi mintájára írták meg: Vándorlás, honfoglalás, az „igaz hittől elfordulók lemészárlása”, stb. Koppány legnagyobb bűne (amit azonban nem volt ideje elkövetni), azonos a Heródiás Antipasz bűnével.

Nézzük, mit ír az említett szerző (Constantin Radu-Conradu): Ha az útvonalat a legszélesebb sugárútnak vesszük, és a 2.500.000 személynek a négyötöde volt képes a lábán menni, minden személyre egy méter távolságot hagyva (annál inkább mivel csomagokkal megrakodva mentek), így 25-en egy sorban helyezkedve, a széleken szekerekkel meg állatokkal, az oszlop hossza legalább nyolcvan kilométer. Ezzel lehetetlen egy nap alatt átkelni a Vörös tengeren. De hát nem ez az egyetlen csoda a történelemben.¹⁶⁶

Egy nép kialakulásához három tényező járul. Az egyik a foglalkozás, a második a nyelv, a harmadik a vallás. Ezt ki lehet mutatni bármely európai nép esetében. Azon népek, akiket az ókori történészek szklávoknak neveztek, olyan népek voltak, kiknek a fő tevékenységük a földművelés, állattenyésztés és különféle mesterségek. Ezek kiszolgálták az uralkodó osztályt, de mivel védtelenek voltak, mindig ki voltak szolgáltatva a különböző irányból jött erőszaknak. Ezért kapták a pejoratív sqlav (szkláv) nevet. A nyelvüket nagyban befolyásolta a vallásuk. A nemesek (földtulajdonosok), a katonák és az egyházi emberek és kereskedők voltak a szabadok. A nemesek viselték a különböző nemzetségek neveit. Sok ideig az egyház emberei voltak a kultúra képviselői. Ezek a reformáció megjelenéséig nemzetek feletti hatalmat képeztek. Azonban a reneszánsz kora felé, az egyház képviselőinek nemcsak a császári hatalmak okoztak gondot, de megjelent a szintén egy másik nemzetközi népréteg, amely a kultúrát éppoly magas szinten művelte, mint az egyház. Ez volt a zsidóság. Olyan népréteg, amely európai volt, magas műveltségű, s kemény gazdasági és pénzügyi háttérrel rendelkezett. Ez a nép a kereskedőkből alakult ki, akikhez idővel csatlakoztak a szabadgondolkodók. A kereskedő nemcsak világjár-tasságra tett szert, de rá volt kényszerítve az írás, a számolás és különböző nyelvek elsajátítá-sára. Így nem csoda, ha a zsidóságból került ki a legtöbb történész, régész, nyelvész és irodal-már. A régi mezopotámiai írások alapján megalkották a saját vallásukat és történelmüket. Ami-akor az egyház és a világi hatalmasságok rájöttek, hogy ez a nemzetközi népréteg, amely már nagy néppé alakult, kiragadja a kezükből nemcsak a kultúrát, a pénzügyi hatalmat, de magát a keresztény vallást is, a saját vallásához idomítja, akkor kezdték anatemizálni [kiátkozni] ezt a népet. A gazdasági, ideológiai és vallási befolyásukat úgy próbálták korlátozni, hogy gettókba

¹⁶⁵ Malvenda, 1647. 453-603.

¹⁶⁶ Constantin, 1997. 92.

kényszerítették őket. Ez aszimmetrikus 'háborúhoz' vezetett. Az egyház és a világi hatalmak az erőszak fegyverét, a zsidóság pedig a gazdasági–pénzügyi cselezés és a saját eszmék terjesztésének fegyverét alkalmazta. A könyvnyomtatás feltalálása után, az eszmék terjedését már nem tudták megakadályozni a gettók. A tudás és a pénzügyi háttér a könyvek nyomtatásában és terjesztésében a zsidóságnak kedvezett. A reformáció kora óta szinte minden irományban fellelhető a zsidó eszmeiség.

Mivel a Biblia két részének neve Ó- és Újszövetség, a szövetség szó révén hasonló, ezért az a téves felfogás alakult ki, hogy ez a két rész mindig is együvé tartozott. Pedig, ha elolvassuk Kazimir von Chledowski: *Róma – A reneszánszi emberek* című könyvében¹⁶⁷ a X. Leo pápa c. fejezetet, a következőt találjuk: Miután X. Leót pápává koronázták (1513-ban), a pápa diadalmenetben végigjárta Róma utcáit. Az Angyalhídhöz érve a római gettó zsidói fogadták egy drága kelmékkel kibélelt emelvényen, fehér viaszgyertyákkal a kezükben. A legidősebb rabbi átnyújtotta a pápának a Pentateuch egy nagyon értékes példányát. A pápa csak annyit mondott, hogy: „Confirmamus sed non consentimus”, vagyis Tudomásul vettük, de nem értünk egyet vele. X. Leo nem volt reformer pápa. Ha a Tóra már benne lett volna a keresztény Bibliában, ő nem mert volna ezen változtatni. Az biztos, hogy az első Biblia-nyomtatásoknál, ami nem sokkal X. Leo pápasága után történt, már benne volt.

Az Evangéliumokat eredetileg nem hívták szövetségnek. Erről nincs szó egyetlen evangéliumban se. Nagy a valószínűsége annak, hogy az *Ószövetségre való utalásokat csak később írták be az evangéliumokba*. Már többen feltételezték, hogy az ószövetségi írások az evangéliumok után íródtak.

Érdekes dolgokat találunk Nicetae Acominati Choniatae krónikájában, aki a 12. század vége és a 13. század elején alkotott (írt). Mivel az írásait 1557-ben nyomtatták ki, nincs kizárva, hogy itt is történtek utólagos beleírások, azonban sokkal kevésbé, mint más krónikákban. Itt a következőket olvashatjuk egy kereszties hadjárat kapcsán, szabadon fordítva: VI M DCC XI = 6711-ban anno mundi. Ez a vérengző banda, mikor a városhoz közeledett (megakadályozta a városból való kimenést, valamint a bemenést) betörték a szaracénok zsinagógájába, amit Mitatumnak neveznek, ahol mindenkit lemészároltak... (Itt egy másik zsinagógáról van szó) megindult a tűzvész a szaracénok zsinagógájában, amelyik a város északi részén a tenger felől van...¹⁶⁸

A szaracén magyarul szerecsen, ami afrikai fekete bőrű embert jelent. A zsinagóga pedig zsidó templom. A keresztiesek célja a Krisztus sírjának felszabadítása mellett a Krisztus haláláért felelősek megbüntetése is volt. Ezért voltak az elsőrendű célpontok a zsinagógák. De mit kerestek ott a szaracénok? Ez, úgy látszik, hogy másoknak is furcsa jelenség volt, mert úgy próbálták megoldani a rejtélyt, hogy a szaracén szót a Sára névből próbálták levezetni. De mivel a zsidók fehér bőrűek, így Sára is az lehetett. A kulcs Etiópiában van. Ez pedig a Frigyláda. Az etiópok váltig állítják, hogy náluk van a Frigyláda. Ez pedig a zsidó vallásnak a legszentebb ereklyéje, ami ha kéznél van, egyben bizonyítaná, hogy a Bibliában leírtak nem fikciók. Tehát nagyon úgy néz ki, hogy az etiópoknak több joguk van a Frigyládához, mint a zsidóknak. Állítólag Tórájuk is van. Ők lehetnek a Bizánci zsinagógákban lemészárolt szaracénok? És vajon milyen titkokat találtak a templomosok Hierosolymában, ami miatt a legtöbbjüknek pusztulniuk kellett?

Úgy hírlik, hogy Hérodotosz lenne a történelem atyja, vagyis a legelső történész. I. e. V. század körül élt, ha elfogadjuk a ma használatos kronológiát. Ha megnézzük a szertefoszlott

¹⁶⁷ Chledowski, 1919.

¹⁶⁸ „Anno VI M DCC XI ... Ea scelerata factio, cum ad urbe appulisse (neque enim quisquam eraqui eorum vel accessum vel recessum impediret) in Sarracenorum synagogam, quam vulgo Mitatum dicunt, irrumpunt, per vim omnia diripiunt... coepit incendium a synagogyo Sarracenorum, quod ad Septentrionalem urbis partem ad mare...” (Choniatae, 1557, 273-274.)

pergamentekercs darabot, amit itt a képen láthatunk, és ha a többi is ilyen állapotban volt, amikor elkezdték az átmásolást, akkor el lehet képzelni, hogy mennyi maradhatott meg az eredeti írásból, és mennyi az adalék. Mindezek dacára, ha az igazságot keressük, akkor a legrégebbi írásokban kell kutakodni.

*Hérodotosz töredék.*¹⁶⁹

Ha szemügyre vesszük az akkori világtérképet, akkor rájövünk, hogy a Földközi-tenger partjaitól számított 2-3 ezer kilométeren túlról nemigen volt tudomásuk sem a földrajzi viszonyokról, sem az ott élő népekről. Ázsiáról és Afrikáról szinte semmit sem tudtak. Európában a görög és római kolóniáktól északra kétféle népet azonosítottak: nyugatra a keltákat, és keletre a szkítákat. Azonban az ismert Európa nem ért az Urálig. Ezt a hegységet még nem ismerték. Egy úgynevezett Riph-hegységről írnak a krónikák, amely nem észak-dél irányban helyezkedik el, mint az Ural, hanem nyugat-kelet irányban, és Szkitiát határolja észak felől. Tehát ez nem lehetett más, mint a Kárpátok vonulata.

Hérodotosz világa.

Szkitiát északról a Riph-hegység és délről a Duna határolta. Így Szkitia nem más, mint a Kárpát-medence és a mai Moldova. A Szkitiában élő népek mind ezen a területen éltek, és nem a Fekete-tenger északi részén. Nem arról van szó, hogy a Fekete-tenger északi részén és ettől keletebbre nem éltek volna népek, de ezekről abban az időben vajmi keveset tudtak.

¹⁶⁹ [https://en.wikipedia.org/wiki/Histories_\(Herodotus\)/#/media/File:POxy_v0017_n2099_a_01_hires.jpg](https://en.wikipedia.org/wiki/Histories_(Herodotus)/#/media/File:POxy_v0017_n2099_a_01_hires.jpg).

Egy nép kaphatja a nevét egy aprócska nemzetségről (törzsről), de a nép zöme a fent említett három tényező hatására jön létre (foglalkozás, nyelv, vallás). Amikor népvándorlásról beszélünk, ezen azt értjük, hogy egy nép kicsije-nagyja óriási távolságokat megtevé hazát cserél. Nagyon sokan kivándoroltak Amerikába, de ezt mégsem hívjuk népvándorlásnak, mert a nép zöme a helyén maradt. *Ez történt mindig. A nép zöme a helyén maradt.*

Gondoljunk csak bele. Kelták, szarmaták, yazigok, roxolánok, alánok, tysszagéták, hunok, gótok, türkök, Góg és Magóg népe, dacára annak a nagy akadálnak, ami a sűrű erdővel borított Kárpátok, egy óriási területről, ami a Pontus északi része, nyugatra vándorolva mind beszorulnak a Kárpát-medencébe, mintha egy örvény vonzaná őket. Itt valami sántít.

Erdély legrégibb népe az agatyrsz, másik nevükön traususok (tauruszok), amelynek lakóhelyét a különböző írók az európai Szarmátiában más-más vidékre teszik. Az első, aki említi őket Hérodotosz, szerinte a Maros mentén, a mai Erdélyben laktak. Klaudiosz Ptolemaiosz szerint északabbra, a Balti-tenger mellékén éltek. Mások szerint az Urál mellett.

Ugyebár a népvándorlás Szkítiából kellett induljon, Szkítia pedig a hamis felfogás szerint a Pontustól (Fekete-tenger) északra van. De nézzük, mit ír Hérodotosz: Az Istros (Duna) valamennyi ismert folyam közül a legnagyobb, mindig azonos (vízállással) folyik, télen is, meg nyáron is, a Szkíta föld (vizei) közül az első Nyugatról folyik; nagyságát annak köszönheti, hogy más folyók is ömlenek bele. Naggyá tehát ezek teszik: a szkíta földön folyik keresztül őt, mégpedig az, aminek a szkíta neve Porata (Pрут – valóban ez az első, amelyik keletről nyugatra haladva a Dunába ömlik), görög neve pedig Pyretos, azután Tiarantos, az Araros, a Napolis, és az Ordéssos... Ezek a szkítaföldi folyók duzzasztják (az Istrost), az agathyrsek földjéről pedig a Maris folyó egyesül vele. A Haimos csúcsairól három másik folyó iparkodik észak felé, és ömlik az (Istrosba): az Atlas, az Auras, és a Tibisis. Thrákián, és a thrák krobyzok földjén keresztül folyó Athrys, Noés, és Artanés ugyancsak az Istrosba ömlik; a paionoktól, és a Rhodopé-hegytől (eredő) Skios-folyó kettévágja a Haimost, és úgy ömlik az Istrosba. Az illyrek földjéről észak felé folyó Angros a triballos síkságra kijutva a Brongosba ömlik, az pedig az Istrosba; így az Istros fogadja magába mindkettőt. Az ombrikosok földjéről észak felé siető Karpis, és egy másik, az Alpis ugyancsak beléje ömlik. Mert az Istros egész Európán keresztül folyik. A keltáknál ered, akik a kynétek után legnyugatabbra laknak Európában. Végigfolyik tehát egész Európán, és oldalról jut ki szkíta földre.¹⁷⁰

Akinek van egy kis sütnivalója, az láthatja ebből, hogy *a szkíta föld nem más, mint a Kárpát-medence*. De olvassuk tovább Hérodotosznak egy személyes utazását a szkíták földjén: „A Tanais folyónak másik partján már nincs skytha föld, hanem a vidéknek eleje a sauromatáké, akik a Maiotis öblétől kezdve tizenöt napnyi útra laknak észak felé, s az egész területen nem található vadon nőtt vagy gyümölcsfa; rajtuk túl a másik rész a budinusok tulajdona, a kiknek földje mindenféle sűrű erdőtől van borítva. A budinusokon túl északra először hét napnyi hosszú pusztaság terül el: e pusztaságon túl kissé keletre fordulva laknak a thyssageták, egy népes és különleges népfaj, mely vadászatból él. Mindjárt mellettük, ugyanezen a vidéken lakik az úgynevezett jyrka nép, mely szintén vadászatból él, mégpedig a következő módon: a vadász a fára mászva, mely az egész területen sűrűn terem, áll lesben; mindenkinek van egy olyatén módon betanított lova, hogy hasára fekve alacsonynak lássék, meg egy kutyája; ha már most a fáról megpillantja a vadat, rányilaz, és lovára szállva üldözi, a kutya pedig nyomon követi. Ezeken túl északra fordulva más skythák laknak, akik a királyi skytháktól elszakadtak, és így jutottak erre a vidékre.¹⁷¹

¹⁷⁰ V. ö. Hérodotosz, 1893. 39.

¹⁷¹ Hérodotosz, 1893. 23. V. ö.: „Herodotus lib. 4 num. 21. describens solitudinem supra Meotidem, et Tanaim, inquit: 'Supra Bodinos ad Aquilonem, statim excipit solitudo octo dierum itineris. Post hanc solitudinem, declinando magis ad ventum Subsolanum, incolunt Thissagetae, natio copiosa et propria, et é venatu victitans. His contigui et in eisdem habitantes locis, is quibus nomen inditum est Iyrca, et ipsi é venatione victitantes, hunc in modum. Consciensis arboribus, que per omnem regionem frequentes sunt, insidiantur: singulis autem adest canis,

„...describens solitudinem supra Meotidem, et Tanaim, inquit” = a Meotisz és Tanaisz fölötti kietlen táj leírása. (Ez a mondat a későbbi kompilátoroktól származik, akik a Meotiszt az Azovi-tenger mellékével, a Tanaiszt pedig a Donnal azonosítják). Több mint valószínű, hogy a Bodinos egy hegység neve, amelynek a jelzője a Sasok (Aquilon). (Gondoljunk itt arra a legendára, amikor a sasok felfalták az Árpád magyarjainak a marháit.) „...statim excipit solitudo octo dierum itineris” = nyolc napi magányos utazáson voltunk. Ez után kelet felé tértünk, ahol a Thissagete nemzetség lakik, egy gazdag és sajátos nemzetség, akik vadászatból élnek. Ezek szomszédai, akik ugyanott élnek és akiket Iyrcának (Jyrka, Jurka) neveznek, ugyanúgy, a vadászatból élnek. Mindenfelé hatalmas erdők melyekben könnyű eltévedni. Egyedüli állataik a jól megszeliidített kutyák és lovak. A fákról lesik a vadat és nyíllal lövik, majd lóra ülve követik őket a kutyákkal. Ezekről keletre más szkiták laknak. (Tehát a Tisza felső folyásánál vagyunk, Máramaros, Kárpátalja.)

A Jurka egy nagyon elterjedt név Máramarosban, pont a Tisza környékén. Így azt a vidéket ahol a Thisagete (Thisagente) nép élt, nem messze északon kell keresni, hanem ott, ahol a Jurka név található. Az lehet, hogy valamikor ilyen nevű törzs létezett, de az is itt kellett éljen. Messze északon megtaláljuk még valahol a Tisza nevet? Az a gyanúm, hogy Hérodotosz idejében az Ázsia név olyan vad területet jelentett, amely a görögök számára megközelíthetetlen volt, egy szóval Erdély is Ázsiának számított.

A történészek, ugye, a Meotiszt a Fekete-tenger fölé helyezik. De hol találunk olyan tájakat ezen a vidéken amit Hérodotosz leír? Az Urál nem nyolcnapi járásra van, de ahogy a korabeli térképből kiderül, csak a Kárpátok jöhet számításba. A régi írásokban a gente-t úgy írták, hogy gete, és az első e fölé egy vonalkát tettek. Tehát a gete az nemzet. A Thissagete az a Tiszai nemzetség, vagyis a régi Máramarosi nép, akik szintén szkiták, mert ha „Super hos auroram versus, incolunt alis Scythae”, azaz ezeken túl keletre más szkiták laktak, akkor ezek is szkiták voltak.

Nicetae Acominati Choniatae krónikájában¹⁷² a XII. századi magyarokat mikor szkitáknak, mikor hunoknak, mikor hungárusoknak nevezi. Leírja a Bizánc Magyarország ellen indított trónkövetelő hadjáratát IV. István részére. Itt a bizánciakat két hadvezér, Gabra és Brana vezette, a magyarok csúfos vereséget szenvedtek. Az ütközet előtti felállásban a fegyverekből inkább a lándzsákat, mint a nyilakat emeli ki. A magyarok elvesztik ezt a csatát és a foglyokat elviszik Bizáncba, ahol végigvonultatják őket a főtéren, akár a dákokat Róma főterén, nagy üdvözlés és ünnepség közepette. A császárt Manuelt római császárnak, a birodalmat Rómának és a hadsereget is mindig római hadseregnek nevezi.

Könnyen meglehet, hogy a Trajanus által a dákok ellen vezetett hadjáratok nem mások, mint ezen történetek duplikációi.

et item equus, in ventrem cubare edoctus, humiliter subsidendi gratia. Ubi quis igitur ab arbore feram viderit, sagittaue percusserit, consensu equo illum persequitur comitante cane. Super hos auroram versus, incolunt alis Scythae’.” (Choniatae, 1557.)

¹⁷² Choniatae, 1557. 66-67.

5. Hérodotosz védelmében: a szkiták (és hunok) őshazája

Érdekes, hogy akik Hérodotosz írásait csak fenntartással fogadják el, addig a Bibliában leírt Bábel torony és égő csipkebokor meg más mesék ellen semmi kifogásuk nincs.

Hérodotosz őszintén megvallja, hogy a másoktól hallott történeteket meséli el. Az ő írásait is megpróbálták idomítani a 17. században kanonizált történelemhez, de miután ez nem sikerült, utána amennyire csak lehetett, mellőzték. Hérodotosz se, de a görög őstörténet se nagyon tesz említést a zsidókról. Így az általa írt történelem nincs szinkronban a Bibliában leírt történelemmel. Említést tesz Keopsz fáraóról, sőt a piramis építésének módjáról is. A Bibliában viszont nem találunk említést a piramisokról, mintha a zsidók 430 évi egyiptomi tartózkodásuk alatt a piramisok még nem lettek volna felépítve.

Hérodotosz nem állítja, hogy amit leír, az lenne a szent igazság, mint ahogy ezt a Biblia állítja, sőt bizonyos történeteknek felsorolja több változatát, amivel szemlélteti, hogy semmi bizonyosat nem tudhatunk az őstörténetből, minden csak legenda. Viszont sohasem rugaszkodik el a valóságtól, sosem próbál csodákkal magyarázni dolgokat, mint ahogy azt a Bibliában találjuk.¹⁷³

„A piramishoz használt köveket az arábiai hegyekből bányászták és a Níluson hozták a helyszínre: mások szerint a líbiai hegyekből hozták a köveket. Az építést százezer emberrel végezték el, kik közül sokan az életüket vesztették vontatás közben az úton. Meglátásom szerint sokkal kisebb munkálatok is sok tíz évet vettek igénybe.”¹⁷⁴

Azt állítja, hogy a piramisban megtalálták a munkálat kivitelezéséről szóló írásokat, ahol pontosan le van írva a munkások száma, és az ellátásukhoz szükséges pénz és élelem mennyisége. Szerinte egyesek azt állítják, hogy miután Keopsznak elfogyott a pénze, akkor a lányát prostitúcióra kényszerítette, így szerezve pénzt a munka továbbviteléhez. Ez persze mesészerű állítás, de nagyon jól tükrözi az akkori szokásokat, mely szokás azonban még napjainkban is néha visszaköszön.

Az egyiptomiak hitéről a következőket olvashatjuk: „Azt állítják, hogy az ember lelke halhatatlan, hogy a lélek a halál után más-más testben születik újra. Azt állítják, hogy a lélek különböző testeket ölt a halaktól a madarakon keresztül az állatokig, míg végül újra emberi testbe megy, és ez a folyamat háromezer évet tart.”¹⁷⁵

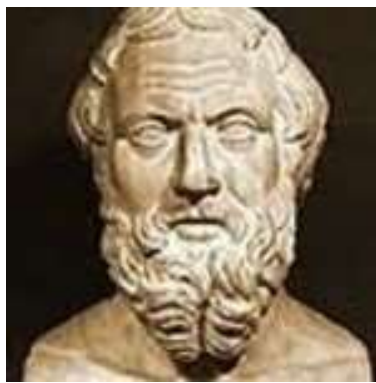
Ez valójában megegyezik a karma fogalmával, ami nem más, mint az isteni igazságszolgáltatás legmagasabb formája. Ugye, ez szöges ellentétben áll a Bibliában található felfogással, ahol bizonyos lelkek (vértanúk lelkei) az oltár alól kiáltanak bosszúért. Lehet, hogy ez csak egy retorikus megfogalmazás, de más helyen azt találjuk, hogy az üdvözültek állandó foglalatoskodása nem más, mint dicsérni Istent. Ez értelemszerű, amennyiben elfogadjuk, hogy Isten egy szó kimondásával képes teremteni, mert akkor persze, hogy nincs szükség az ember fáradságos munkájára. Minek is izzadnának az üdvözültek, hisz tudjuk, hogy az izzadságnak rossz szaga van. Elég dicsérni azt, aki egy csettintéssel *minden jót* előállít, és mivel a szeretet azt diktálja, hogy a végén mindenki üdvözülni fog, ez azt jelenti, hogy majd az üdvözültek végeláthatatlan

¹⁷³ Herodotus, 1679.

¹⁷⁴ ...ex lapidicinis Arabici montis saxa exciperent, et illinc ad Nilum usque protraherent: aliis, ut transmisso flumine, illa acciperent, et ad montem qui dicitur Libicus traherent. Faciebant autem opus circiter decem hominum myriades, id est centum millia. In ea via populus dum trahendis saxis atteritur, decenne tempus trivit, quod non multo minoris operis, mihi videtur quam pyramidem extruxisse. (Uo. 138.)

¹⁷⁵ Hi denique primi extiterunt qui dicerent animam hominis esse immortalem, que de mortuo corpore subinde in aliud atque aliud corpus, ut quodque gignetur, immigraret. Atque ubi per omnia se circumtulisset, terrestria marina, volucra, rursus in aliquod hominis corpus gignitum introire, atque hunc ab ea circuitum fieri intra annorum tria millia. (Uo. 137.)

serege éjjel-nappal dicshimnuszokat fog énekelni. Ez mind szép, de amíg valaki be nem bizonyítja, hogy egyszerű szókimondással lehet teremteni, addig ezt az egészet csak parasztvakításnak tarthatjuk.

Előbb jelent meg a képi ábrázolás, majd ezeket magyarázandó kezdték megírni a történelmet. Képi ábrázolások: ikonok, szobrok, freskók, pénzérmék.

„Plinius: Szerviusz király volt az első, aki a pénzre jelet rakott, mert azelőtt Tineus szerint a rómaiak jel nélkül használták a pénzt. Ez után állatokat ábrázoltak a pénzen, így a nevében is benne van: pecus=barom, pecunia=pénz.”¹⁷⁶ Magyarban tinó, a pénz neve: tinoár=tinár=dinár.

Nem csak Hérodotosz nem tudott a zsidó történelemről, de Plinius sem, mert ha tudott volna, akkor a gyűrű történetének leírásánál nem hagyta volna ki a Juda gyűrűjét: „Úgy néz ki, hogy Plinius nem olvasta el a teremtés könyvében a 38. fejezetet, ahol azt olvassuk, hogy Judának, Jákob fiának dolga volt Thamárral, a menyével, amikor a közösülésért cserébe Tamár Juda gyűrűjét és karperecét kérte.”¹⁷⁷

A legtöbb történésznek nem erőssége a logikus gondolkodás. Ezért aztán bármennyire nemzeti elkötelezettek, mindig bedőlnek az olyan hátsó szándékkal írt megtévesztő írásoknak, amelyek a nemzeti érzelmek kijátszásával hamis múltat tárnak az emberek elé. Ezért sajnós a

¹⁷⁶ „Plinio scribit: Servius rex primus signavit aes, antea rudi usus Romae Tinaeus tradit, signatum est nota pecuniae, unde et pecunia appellata.” (Polydorus Vergilius, 1671. 137.)

¹⁷⁷ Hac ille at in genesis libro capite trigesimo octavo, patet Plinium non investigasse annulorum vetustatem: ibi enim legimus Iudam filium Iacob rem habuisse cum Thamar nuru sua et id fecisse imprudentem, quod mulier mutato vestitu personam disimulaverit, ac illi promississe munus, fideique servandae pignus dedisse annulum, et armillas. (Uo. 139.)

legtöbb magyar úgy tudja, hogy őseik hazát foglaltak, és még nagyon büszkék is ezekre a honfoglaló őseikre.

Nem fér ahhoz kétség, hogy a legtöbb ókori történész tanúsága szerint fennáll a szkita–hun–avar–magyar származási vonal. A gond ott van, hogy a magyarok többsége érzelmileg annyira kötődik a magyar krónikákhoz, hogy fenntartás nélkül mindent elhisz, ami ott le van írva. Pedig ezeket jezsuita szerzetesek írták, akik inkább a kozmopolita Szentszék iránt voltak elkötelezettek, mint a magyar érdekek iránt. *Hiába írott dokumentumokkal bizonyítható, hogy Szent István előtt a Kárpát-medencei magyarok a görögkeleti vallást gyakorolták, jobban jött a katolikus papoknak azt állítani, hogy a magyarok pogányok voltak.* Jelenleg a korlátolt gondolkodásúak félnek elfogadni ezt a tényt, úgy gondolván, hogy az ortodox azonos a románnal. A románok valóban így hiszik, de az ezredforduló idején olyan, mint román, még nem létezett. Az akkori ortodoxok szkita magyarok voltak. Acominati Choniate (egyike a legnagyobb bizánci történétíróknak) még a 12. században is szkitáknak nevezi a Kárpát-medencei népeket. Ahhoz nem fér kétség, hogy sok magyar éppen a vallása miatt is változtatta meg a nyelvét és nemzeti-ségét, abban az időben ugyanis a vallási hovatartozás sokkal mélyebb érzelmekeket váltott ki, mint a nemzeti. Sokaknál ez még ma is így van.

Hérodotosz (a történetírás atyja) szerint a szkiták I. Dáriusz idejében elkalandoztak a perzsák uralta területekre, ahol a médeket, de különösen a kimmereket vegzálták. Majd ezt megbosszulandó, indított Dáriusz háborút ellenük. A szkiták 28 évig kalandoztak Ázsia pusztáin a kimmereket üldözve, amikor megtudták, hogy a hátrahagyott feleségeik úgy gondolván, hogy már meghaltak, összeálltak a szolgálkával, akiktől gyerekeket szültek. Hazamenve a szkiták előbb dühükben le akarták gyilkolni őket, de mivel féltek, hogy szolgálkák nélkül maradnak, ezért fegyverek helyett a korbácsot használták.

Eddig a mese. Amikor ezeket a történeteket írták, Európát Ázsiától a Tana (Don) folyó választotta el. Így a szkitáknak nem kellett túl messze keletre menniük a Tana folyótól, hogy perzsa felségterületeket háborgassanak, ha elfogadjuk a szkiták őshazáját a Tana folyó európai partján. Akkor ez nem lett volna olyan messze a kalandozások helyszínétől, hogy csak 28 év után kapjanak hírt az otthon történekekről. Sokkal hihetőbb, hogy a szkiták hazája a Kárpát-medence volt, ahogy az kiderül Hérodotosz sok más írásából is.

Az öt idéző M. Antonii Cocci Sabellici *opera omnia, ab infinitis quibus scatebant mendis, repurgata et castigata* c. könyv címében a „repurgata et castigata” annyit jelent, hogy kigyomlálva és kijavítva.

Azt írja, hogy maguk a nemzetek bevallása szerint a halandók közül a szkiták a legkorábbi nép, a Jupiter és Borisztenész szerelméből származó Targitao az, aki ezt az előzőleg lakatlan földet elsőnek birtokolta nem több, mint ezer évvel Dárius megjelenése előtt. Nem kevésbé tér el az általános hittől (a hivatalos történelemírástól), miszerint a szkiták Herkules és az agatirszek és gelonok közül való bennszülött lánytól származnak.¹⁷⁸

Hérodotosz szerint az agatirszek a Maros folyó mellett laktak, így a fenti mondat szerint a gelonok és a szkiták is a szomszédságukban kellett legyenek.

Dáriusz szkiták elleni hadjáratának a leírásból egyértelműen kiderül, hogy a szkiták hazája nem a nagy orosz alföld, hanem Erdély volt:

„Maguk a jónok hatszáz hajóval szállították a sereget Európába, ami hétszázezer lovas és gyalogosból állt... Az aeoleszi és helléspontoszi jónok (görögök), akik a Cyneas mellett áthajózva szállították a seregeket az Ister torkolatához, ami után a folyóval szemben hajóztak két napi utat addig a helyig, ahol a folyam ketté vágódik, ahonnan kezdődően a folyót Iszternek

¹⁷⁸ Herodotus: „ipsius gentis confessione, sunt omnium mortalium Scythae pene recentissimi, quum á Targitao ex Iove et Boristenis filia orto, qui ipsam terram ad id tempus desertam, primus tenuisset mille ad Darij accessum anni, nec amplius intercurisse dicerentur. Nec minus á fide abhorrent, que de puella indigena, ab Hercule in Scythia compressa traduntur, unde Agathirsus, Gelonus, et Scythas orti sint.” (Sabellicus, 1560. 365.)

hívják, mert e fölött a helyi lakosok már Dunának nevezik, és itt, amint meg lett nekik parancsolva, a hajókat szorosan összekapcsolva hidat építettek, a király pedig, mielőtt az idegen földre mélyebben behatolt volna, a Tearus folyónál letáborozott, ahol három napig időzött... A király az Ister irányába menet pacifikálta (meghódoltatta) a Trák nemzetet... Ezután Dáriusz átkel a hídon a sereggel a szkíták földjére.”¹⁷⁹

Ha a szkíták az orosz síkságon éltek volna, akkor miért csináltat Dáriusz hidat a Vaskapu környékén, és mi baja van a Trákokkal?

Ugorjunk előre kétszáz évet II. Dáriusz idejébe: „Ebben az időben Macheas szkita király, akit az isztriaiak háborúval fenyegettek, Fülöphöz folyamodott segítségért, aminek fejében megígérte, hogy halála után Fülöpöt jelöli ki utódjául. Azonban miután Isztria királya elállt a háborútól, ezért a segítségkérés is okafigyottá vált. Így a makedónoktól nem kellett segítség, de az ígélet is elmaradt. Ezt megtudván Fülöp a küldöttektől, háborúval fenyegetőzött. Erre Mac-heiász azt felelte, hogy nem az ő dolga megmondani, hogy mikor hal meg egy király. Erre a sértésre Fülöp feloldotta Bizánc ostromát és háborút indított a szkíták ellen. A szkíták régi harcosok, hősiesen helytálltak, de Fülöp csellel megnyerte a csatát. Húszezer gyereket és nőt ejtett fogságba a makedón, rengeteg marhát, de aranyat vagy ezüstöt, semmit. Ez volt az első alkalom, hogy a szkítákat cserbenhagyta a hitük. Húszmillió nemes kancát vittek Makedóniába szaporítás végett.”¹⁸⁰

Ugye, hogy a Kárpát-medence legfőbb értéke, ahogy azt a makedónok is tudták, nem az arany meg az ezüst volt, hanem a faj, úgy emberben, mint állatban.

„Amikor Fülöp hazatérőben volt, elállták az útját a triballok (szerbek). Megtagadták az átmenést és nem akartak részesedni a prédából sem. Előbb kötekedés, aztán valódi háború lett a vége, ahol Fülöp majdnem halálos sebet kapott a lábán, amiből később kigyógyult.”¹⁸¹

És most vizsgáljuk meg logikusan az előadott mesét. Az első észrevétel az, hogy a triballok (szerbek) becsülettel kiálltak a szkíták mellett. Úgy a triballok, mint az isztriaiak, nem Ázsiában, hanem a Balkánon éltek, akár a makedónok. Mivel a triballok Makedóniától északra éltek, így a szkíták még északabbra kellett éljenek, tehát a Kárpát-medencében. Vak kell legyen az a történész, aki ezt nem látja.

Tehát *a szkíták Kárpát-medencei őslakosok*. De vajon a hunok Ázsiából származnak? Ma már olyan biztosak ebben a történészek, mintha a régi írások ezt tanúsítanák. Hogy ez mennyire nem egyértelmű, azt a következő, keresztény papok által írt szövegből tudhatjuk meg. Az írás nem vág össze a mai történelmi nézetekkel, de vajon a mai történelmi nézetek nem bizonyos politikai törekvések mentén lettek kialakítva? A történelem így is, úgy is mese, de az eredeti

¹⁷⁹ „Ipse Ionibus Istrum cum classe sexcentarum navium annavigare, Pontemque fluvio imponere, ac se ibi prestolari iussis, terrestrem exercitum, in quo septingenta milia equitum peditumque, fuisse dicitur, in Europa Pontem transmisit. ... Iones interim Aeoles et Hellespontij qui classem ducebant Cyaneas pretervecti, ad Istri ostia navigarunt, subvectique adverso fluvio, duorum dierum itinere ad eum locum, ubi primo amnis scinditur, incipitque: Ister appellari, nam super id divortium Danubium accolae vocant, ut fuerat eis imperatum Pontem statuerunt, navibus arctissimo nexu inter se compactis, rex et ipse tantisper aliquid terrarum emensus, ad Tearum fluvium confederat, ubi tridup stativa habuit... Rex inde ad Istrum tendens Getas Thracum fortissimos subegit.” (Uo. 367.)

¹⁸⁰ „Erat eo tempore rex Scytharum Macheas, qui cum bello Istriarum premeretur, auxilium á Philippo petit, in successionem eum regni Scytharum adoptaturus, cum interim rex Istriarum decedens, et metu belli, et auxiliorum necessitate Scythas soluit. Itaque Macedonibus renunciat, neque auxilium eius petisse, neque adoptionem mandasse. His auditis, Philippus per legatos petit sumtus ad apparatus belli factos. Sed Macheas respondit, nullas sibi opes esse, quibus tantum regem expleat. Quibus derisus Philippus, soluta obsidione Bizantina, Scythica bella aggreditur. Vetum est ad pugnam, et cum virtute et animo prestarent Scythae, astutia Philippi vincuntur. Viginti millia puerorum et foeminarum capta, pecoris magna vis, auri argentique nihil. Ea primum fides inopie Scythicae fuit. Viginti milia nobilium equarum ad genus faciendum in Macedoniam missa.” (Naclerus, 1564. 337.)

¹⁸¹ „Sed revertenti Philippo Triballi occurrunt, negant transitum, ni portionem accipiant predae. Hinc iurgium, et mox praelium, in quo ita in femore vulneratus est Philippus, ut occisum putarent, sed convaluit.” (Uo.)

mese az igazi. Ezt pedig a régi írásokban kell keresni. Úgy, ahogy a szkiták életvitelét és tetteiket némelyek ráruházták a dákokra, épp úgy a kumánok és tatárok cselekedeteit, életvitelét és származását ráruházták a hunokra.

„Attila pedig a gót, aki a gepidák nemzetségéből származott Numedij fia, aki a hun birodalom élén állt, sokezres seregekkel egyszerre mindkét birodalmat, a régi és az új rómaiakat megtámadta. Erős, magabiztos vezér módjára, szárazföldön és tengeren lerohanta Trákiát, elnéptelénítve a vidéket, egész az Athira folyóig. Theodosius Asperat és Areobindut küldte ellene. Theodosius felajánlott Attilának 6000 libra aranyat annak fejében, hogy visszaszolgáltassa az elfoglalt területeket, ezenkívül évi járadékadóra kötelezte magát. Ezután, amint mondják, Attila betört a régi Róma (Nyugat-Európa) területeire. Aetius állt vele szemben, aki mint Róma első embere, Teodorikus császár megbízásából Galliát igazgatta. A barbár sokféle nagy ígéreteket tett, hogy ezt a nagy embert a seregével együtt magához csalja. Aztán Aetius váratlanul megtámadta Attila seregét, amely a Dunán túlra táborozott, és sok ezer embert lemészárolt. Attilával egy lándzsa végzett, Theodorikust meg egy nyíl ölte meg. Így mentette meg a gondviselés a régi és az új Rómát a gótoktól. Így Genzerikus egyedül uralkodhatott a nemzetei fölött.”¹⁸²

Hát akkor hogy is állunk? Volt egy hun Attila, meg egy gót Attila, aki ráadásul gepida származású? A fenti könyvet keresztény papok írták, akiknek volt annyi műveltsége, hogy tisztában legyenek az akkori világtörténelemmel. Újabb írásos dokumentumok azóta nem kerültek elő. Az utólagos írások csupa spekulációk. A gepidák pedig nem jöttek Ázsiából, de még keletről sem.

A nagy történelemhamisítások a 15. század körül zajlottak. Ekkor gyártottak egy sor történetírókat, mint Pompeius Trogus, vagy Paulus Orosius, Jordanes, akiket jó szokás szerint visszadatáltak a múltba, hogy hitelessé tegyék a hamisítást. A szkiták és a hunok nagy történelmi múlttal rendelkeztek, ezért minden indoeurópai nép megpróbálta őket az elején a saját őseinek beállítani, csak amikor kiderült, hogy a történelmi írások ezt nem támasztják alá, akkor elkezdtek úgy a szkitákat, mint a hunokat befekéltetni és a származási helyüket eltolni minél keletebbre. Ez jól látszik a következő szövegből:

„A gótok nemzetsége, melyet Getikának és Gótikának is mondanak (Jordanes), szkita származású. A szkiták az első nép Európa északi részén, egész a Tana folyóig, edzetek és mindig felkészültek a halálra, ezt az összes írónál így találjuk. De Pompeius Trogus a származásukat sokkal távolabbról említi, azt hangoztatja, hogy a szkiták Ázsia lakói, mi több, a Tana folyó melléke csak ideiglenes szállásuk. Paulus Orosius azt írja, hogy benyomultak a római provinciákra, ahová inkább könyörögve kéredzkedtek be, mint erővel.”¹⁸³

¹⁸² „Attilas enim Gothus ex Gepidum gente originem ducens, Numedij filius, apud quem Hunnorum imperium erat, cum multorum millium exercitu simul contra utrumque imperium bellum movit, expeditione et impetu incredibili, et veterem et novam Romam potestati suae subijcere aggressus. Et quod vir fortis et confidens admodum esset, Thraciam ingressus vastavit: urbisque omnibus que vel maritimae vel in continenti sitae essent subactis, ad Athyram amnem usque omnia depopulatus est. Adversus quem, cum copiis non poenitendis Theodosius Asperam et Areobindum misit. Postquam autem Attilas quotidie viribus validior factus est, Theodosius ei sexies mille auri libras, ut ditionis suae finibus excederet, se daturum, atque in super mille minarum stipendium annum pensurum esse pollicitus est si de coetero forte sua contentus quietusque esset. Ille auro eo accepto Thraciam reliquit. Ubi autem vi magna in fines veteris Romae irrupit, Aetius, quem antea diximus primum Romae dignitatis locum tenens, et barbari insolentiam non ferens, ad Theudericum Galliam administrantem, quamvis Romanis pro eo atque supra diximus inamicum se contulit: magnisque et varijs promissis barbaro persuasit, ut ingentes vires suas cum copiis suis coniungeret. Itaque ex improvise Attilam ultra Danubium castra habentem aggressus, ingentem caedem fecit, multaque hominum millia interemit. Ubi etiam Attilas hasta confossus interiit, sicuti et ipse Theudericus sagitta ictus occubuit. Ita ope divina eo tempore et vetus et nova Roma Gothorum impressione liberata est. Et Gensericus solus nationibus eis imperavit.” (Callistus, Nicephorus, 1561. 782.)

¹⁸³ „Gentem Gothorum, que pro Getica Gothica est dicta, constat á Scythis originem habuisse. Scythas vero primos esse in Europa sub septentrione et ad Tanais limitem, feros ac paratissimos ad mortem, apud omnes scriptores invenimus. Sed Pompeius Trogus eorum originem quam remotissime repetens, multa dicit quae Scythis Asiam incolentibus, magis quam in Europa ad Tanaim sedentibus accommodari videntur. Paulus Orosius de his scribit,

Lássuk, hogy valóban könyörögve kéredzkedtek-e be nyugatra, állati csorda módjára a magyarok, akár a mai menekültek?

„Az Úr megtestesülésének 373. évében, I. Damasius pápa és Valente császár idejében, a magyarok Szkítiában nagy néppé növekedtek, ezért előzönlöttek a nyugati régiókat, ahogy a magyarok történelme írja. És amikor kimentek, összeszámláltak minden csoportot, száznegyolc törzs, egymilió-nyolcvanezer emberrel, minden törzsnél tízezer fegyveres embert számoltak. Magukkal vitték feleségeiket, gyerekeiket és állataikat. A vezetők közt volt egy Kádár nevű megbízható, megfelelő ember, aki tiltotta a gonosz cselekedeteket, és egy olyan törvényt léptetett életbe, hogy ha egy vezető rossz döntéseket hoz, a népnek jogában állhasson azt a vezetőt leváltani és elítélni.”¹⁸⁴

Láthatjuk, hogy itt nincs különbség magyarok, szkíták vagy hunok közt. Egy és ugyanaz a nép, csak később szakították szét őket, papíron, a hamis történészek. Ha elfogadjuk, hogy a szkíták őshazája a Kárpát-medence, akkor érthetővé válik sok homályos dolog. Itt az áll, hogy kimentek (Szkítiából), vagyis egy kisebb területről, ahol már nem fértek el. Tehát a Kárpát-medencéből kiindulva nyugat felé mentek. Így érthető, hogy a nyugati krónikák miért írják, hogy az őseik a tungrik és a szikambriaiak voltak. Ez nem egy nomád népvándorlás volt, hanem nagyon is jól szervezett terjeszkedés. Politikailag egy nagyon messze mutató, demokratikus törvényt hozott Kádár, amit megszívlelhetnének a mostani elkorcsosult nyugatiak. A Kádár név jelzi, hogy mesteremberről van szó, s nem pedig egy rablásra szakosodott hadvezérről.

A magyarság génállománya, amint a genetikai kutatásokból kiderül, olyan elenyészően kevés ázsiai jelleget mutat fel, hogy az ázsiai származás megdőln. Ha a magyar nyelvet az Árpád népe hozta volna be a Kárpát-medencébe, az egy pár száz év alatt kihalt volna az idegen nyelvű népek nagy tömegében, ahogy a vikingek (normannok) nyelve is kihalt francia földön. Amikor nem léteztek iskolák és könyvek, egy kisebbség sosem volt képes a nyelvét ráerőltetni a többségre. Ezért jogos a feltételezés, hogy a szkíták ha nem magyar, de a magyar nyelvnek egy ősi formáját beszélték.

quod Romanas provincias ingressi, societatem Romanam foederis precibus quesiverunt, quam armis vindicare potuissent”. (Uo. 587.)

¹⁸⁴ „Anno autem Dominicae incarnationis 373 sub Damaso papa primo et imperatore Valente, Ungari in Scythia creverunt in magnum populum, unde invadere statuunt Occidentales regiones, ut tradit Ungarorum historia. Et cum exirent, omni coetu computato, de centum et octo tribubus, decies centena et octoginta millia, de unaquaque tribu decem millia armatorum virorum connumeraverunt. Duxerunt secum mulieres ac liberos pariter et armata: Unum praeterea rectorem nomine Cadar, virum prudentem et idoneum, qui lites sopiret malefactoresque, damnaret, constituerunt, decreto edicentes, quod si rector ipse immoderatam daret sententiam, communitas illam in irritum revocare, errantemque rectorem corripere et deponere, si opus esset valeret.” (Uo. 636.)

6. Bizánci csúsztatások

Minél régebbi történelmi írásokat olvasunk, annál inkább rájövünk arra, hogy hiányoznak a konkrét adatok. Nincsenek évszámok. A történetek egyes császárok, királyok, vagy más főemberek nevéhez kötődnek, de mivel számtalan ugyanolyan nevű császár és király szerepel a történelemben, így nem lehet meghatározni a történetek korát. Olyan népevek jelennek meg, amelyek a kanonizált történelemben nem szerepelnek (pl. peonok, jutungok.) Tehát úgy tűnik, hogy ezen írások valójában orális úton fennmaradt legendaszerű történetek lejegyzései. Az uralkodók, császárok neveit sem lehet készpénznek venni, hát még a portréjuk hitelességét. Egy Aurelianus kaphatta nevét a temérdek aranyáról, amivel rendelkezett. Egy Iustinus, mivel igazságos volt. Marcianus harcias, Mauricius afrikai származású. Valószínű, hogy a legtöbb Constantinus és ennek többféle formája, csak kitalált személy.

Ezen kezdetleges írásokat aztán valamilyen időrendi sorrendbe állítva, kifésűlve az ellentmondásokat, fantáziadúsan aláfestve, előadják nekünk mint valódi történelmet. Persze nem szabad túlságosan leértékelnünk a szájhagyományt sem. Az ilyen mesék legtöbbször valóban megtörtént eseményekről szólnak. Ami kétes, az a hely, az időpont és a nevek.

A történelem úgy tanítja, hogy a szkiták (a legrégebbi népek egyike) az időszámítás kezdetekor már letűntek a történelem színpadáról. Azonban, ha jól utánanézzünk, rájövünk, hogy nem így van.

Hérodotosz szerint a Kárpát-medencében i. e. 500 körül szkiták éltek. Az alábbi szemelvényekből kiderül, hogy évszázadokon keresztül, egészen az i. sz. 12. századig (ahogy ez Nicetae Acominati Choniatae krónikájából kiderül) még mindig szkiták lakják a Kárpát-medencét. Aztán a 13. századtól hirtelen eltűnnek Erre a történészek nem hajlandók magyarázatot adni. E helyett mit csinálnak? Eltűntetik, vagy ignorálják a régi írásokat, amelyek ezt tanúsítják.

Az alábbi szemelvények mutatják mindezt a több szerzős bizánci krónikából.

Ex historia Dexippi Atheniensis

„Aurelianus császár legyőzte a juthung szkiták minden emberét, miután átment az Iszter túlsó partjára, sokan elfutottak, és az ott maradottak békekötés céljából küldötkeket mentestettek a császárhoz. Így a császárnak ki kellett gondolni a békekötés módozatait. Először is szabadon engedte a legyőzött ellenség életben maradt tagjait, akik a közelében voltak, mi több, pénzt is adott nekik, holott az elmúlt években ezek fizették az adót a császárnak.

Amikor a császár tudomást szerzett a jutung követek érkezéséről, kigondolta, hogy hogyan lehetne minél nagyobb nyomást gyakorolni rájuk. Felsorakoztatta maga köré félhold alakban a katonáit teljes fegyverzetben és parádében. Ott voltak az arany sasok, a császár képmásai, és más harci jelképek, mind felsorakoztatva az arannyal bevont alabárdok között. Miután mindez megtörtént, a császár parancsot adott a küldöttek odahozatalára. A küldöttek annyira meg voltak lepődve, hogy egy ideig szóhoz sem tudtak jutni. Aztán a császár felszólította őket, hogy beszéljenek a tolmács segítségével.

Ezek így szóltak: Mivel így hozta a sors, hogy katonai gyengeségünk miatt legyőztünk, ezért igyekszünk békét kötni, habár katonáink nagy része, sőt a nép is azon van, hogy folytassuk a harcot. Ugye, országunk csak egy kisebb részét szálltatók meg, egy pár várost az Iszter folyó mentén, mi meg, ha akarjuk, egész Itáliát elfoglaljuk. Képesek vagyunk háromszázezer lovast bevetni a harcba, és ezek nem gyengécskék, hanem a juthungok sok harcban kipróbált és híres

lovakai... mindemellett egy bizonytalan kimenetelű háború helyett a békét javasoljuk.”¹⁸⁵ Ezek után felemlítette a régi időket, amikor a juthungok vállvetve együtt harcoltak a rómaiakkal.¹⁸⁶

Erre a császár ezeket mondta: Meglep az ellentmondásos és kétértelmű beszédetek... Ha valóban békét akartok, miért nem beszéltek a pénzről, ami minket megillet, mint győzteseket... Nem kérünk mást, mint a béke élvezetének árát... Ami Itália elfoglalását illeti, nehéz ügy, ugyanis onnan még haza is kell térnetek. A gyalogos hadseregetek nekünk ismeretes, de a lovasságokról nem sokat tudunk, de amit láttunk belőle, annak könnyen ellenállunk. Hallottuk, hogy nektek vitézebb embereitek vannak. A mieink azonban elővigyázatosabbak, mi a katonáink felkészültségében bízunk. A vakmerőségetek miatt nyertétek el méltó büntetéseket. Ismeretesek a ti gyors, meglepetésszerű betöréseitek, de ami után mindig jön a büntetés. Nincs semmi csodálatra méltó a ti dolgaitokban. Mi azonban az ellenségetek vagyunk, teljesen más szokásokkal és más a gondolkodásmódunk, ami szembeállít minket. Nálátok a bátorság, nálunk a meggondoltság, az elővigyázatosság, szemben a férfias önbizalommal. Ez eredményezi a győzelmeinket... „Nyilvánvaló jelek és bizonyítékok vannak, hogy a Szkíták nincsenek irántunk jó szándékkal.”¹⁸⁷ „Azon háromszázezer harcra kész embert a folyó mindkét partján a mi embereink legyőzték és megsemmisítették.”¹⁸⁸

„A háború indítását még meggondoljuk, és nem remény nélkül, mert az Isten lesz a segítségünk a jövőben. A szövetség szentségében minimálisan hiszünk, mert a jutungok minden józanság ellenére támadnak minket, és a szent eskük ellenére a szövetség kötelékét semmisnek gondolják.”¹⁸⁹

„A békekérési beszédetek, amelyben a félelmeket adtátok elő, őszinte és hangzatos volt. De amikor visszatértek az *otthonaitokba*, ahol elzárkóztok, a mi akaratunkat, jót vagy rosszat, elfogadjátok! Miután ezeket mondta a császár, a jutungok nagyon megrökönyödtek, mivel a legkevesebbet érték el, de a szövetség visszautasításának gondolatát elvetvén, hazaindultak.”¹⁹⁰

Az előző fejezet arról értekezett, hogy hogyan illik viselkedni a küldötteknek, és hogyan illik fogadni a küldötteket. A fenti elbeszélést pedig a szerző példának szánta az előző értekezéshez.

Ha a modern történeti írásokban keressük a jutungokat, nem találjuk. Viszont megtaláljuk a greutungokat, akikről a fenti idézet hallgat, habár ezek a juthungokkal egyidőben kellett létezzenek, ha valóban léteztek. A sanda szándék nyilvánvaló: A juthung nevet el kellett tüntetni, mivel az eredeti forrásokban ezek szkíták. Az utólag kitalált greuthung már germán eredetű.

¹⁸⁵ „Imperator Aurelian, omnibus viribus Iuthungos Scythas devicit, et in ulteriorem Istri ripam transgressus, cum multis in fuga interemisset, reliqui bellum foedere finire voluerunt, legatos miserunt...” (Labbe, 1648.)

¹⁸⁶ „Nisi quando hostes vestri in vos irruerunt, contra ipsos, una cum vestro exercitu in acie stetimus.” (Uo.)

¹⁸⁷ „Manifestissimis indiciis et testimoniis in Scytharum mala intuentes, nota testataque dicemus.” (Uo.)

¹⁸⁸ „Illi exercitu trecentorum millium hominum, ab utraque parte ripae expositorum pugnantes, omnibus viribus sunt a nobis delati et superati.” (Uo.)

¹⁸⁹ „Bellum igitur facere cogimur, non citra spem, Deum nobis auxilio futurum. Sanctitatem enim foederum minime derisui et ludibrio habemus, Iutungi contra iniqua ratione nos adoriuntur, et iusiurandum et caetera, quantumvis firma fidei vincula pro nihilo ducunt.” (Uo.)

¹⁹⁰ „Tota autem vestra pacis petitionis oratio, quam vestro timori obtenditis, in honestate et decoro, si qua tamen honestum et decorum admittitis, est posita. Sed cum sitis undique reditu in vestras domos interclusi, et quasi intra portas redacti, voluntatem nostram erga vos quancunque, sive bona sive mala sumus affecti, tolerare aequi bonique consulere oportet. His ab Imperator dictis, Iutungi valde sunt consternati, cumque minime negotium, ut speraverant confecissent, sed omnino foederis repulsam tulissent, ad sua redierunt.” (Uo.)

Ex historia Eunapii Sardiani¹⁹¹

Nézzük részletenként ezt az írást:

„Valenti, aki inkább a bel- és külháborúkkal volt elfoglalva, a szkíták hadseregét a sajátjához csatolta. Így történt, hogy Procopius a szkíta királytól kapott segítséget. Ezek segítettek is büszkén és dölyfösen. Ezek törtek, zúztak ahol nem kellett volna, de nem tettek semmit ott, ahol törvénytelenység történt.”¹⁹²

Ha Valenti valamelyik császár, akkor a hunok idejében létezett. Procopius pedig jó száz évvel később. Azonban érdemes megemlíteni, hogy a bizánciak ugyanígy jártak a katalánokkal is a 13. században.

„Erre a császár rövid időn belül visszatért Szkítiába, bevette az erődítményt, és a fegyver letételét parancsolta: és le is tették ezek, kiknek a vadsága látszik a szakáll szőrzetükön is.”¹⁹³

Látszik, hogy ezeket az írásokat a Traján oszlop inspirálta. Szármiszegetuza–Sirmium–Zeugminum bevétele, különböző korokba vetítve. Így tehát ami következik is, csak egyszerű fantáziálás.

A következő mondatok már zsigeri gyűlöletből erednek, és semmi közük a történelemhez.¹⁹⁴

Aztán itt az áll még, hogy a szkítákat a hunok kergetik, sokakat megölnek, a menekülőket szétszélednek Tráciában és a Bizánci birodalom más térségeiben, akárcsak a gótok a hivatalos történelemben.¹⁹⁵

¹⁹¹ „Valenti qui ocium agebat ab externis et domesticis bellis, nuntiatum est collectum Scytharum exercitum prope iam adesse. Hic vero erant quos Procopius in suum auxilium a Scytharum Rege impetraverat. Hos aiebant magno cum fastu et arrogantia incedere, omnia quae se eorum conspectui obtulissent despicere, et nihil facere propterea quod quisquid iniuriae inferebant, id impune faciebant, arroganter et superbe se cum omnibus gerebant. Hos imperator intra breve tempus interclusos in Scythiam reditu intra munimenta compulit et arma tradere iussit: et vero tradiderunt, ut etiam ad morum capillorum usque mentis ferociam indicarent. Hos igitur per urbes dispersos in libera custodia habuit et contemptum eorum excitavit, his qui viderunt eorum corpora, in agrestem magnitudinem furgentia, graviora circa pedes reliquis partibus exilia qualia Aristoteles, animalia infecta dicit. At urbium incolae cum Scythas qui se sibi tradiderant, in suas domos admisissent ubi eorum virium imbecilitatis periculum fecerunt, suae opinionis errorem irridere coacti sunt.” (Uo.)

¹⁹² „Valenti qui ocium agebat ab externis et domesticis bellis, nuntiatum est collectum Scytharum exercitum prope iam adesse. Hic vero erant quos Procopius in suum auxilium a Scytharum Rege impetraverat. Hos aiebant magno cum fastu et arrogantia incedere, omnia quae se eorum conspectui obtulissent despicere, et nihil facere propterea quod quisquid iniuriae inferebant, id impune faciebant, arroganter et superbe se cum omnibus gerebant.” (Uo.)

¹⁹³ „Hos imperator intra breve tempus interclusos in Scythiam reditu intra munimenta compulit et arma tradere iussit: et vero tradiderunt, ut etiam ad morum capillorum usque mentis ferociam indicarent.” (Uo.)

¹⁹⁴ „Hos igitur per urbes dispersos in libera custodia habuit et contemptum eorum excitavit, his qui viderunt eorum corpora, in agrestem magnitudinem furgentia, graviora circa pedes reliquis partibus exilia qualia Aristoteles, animalia infecta dicit. At urbium incolae cum Scythas qui se sibi tradiderant, in suas domos admisissent ubi eorum virium imbecilitatis periculum fecerunt, suae opinionis errorem irridere coacti sunt...” (Uo.)

¹⁹⁵ „Scythae victi ab Hunnis caesi et eorum magno numero ad internecionem usque deleti, (omnes enim qui comprehendere potuerunt cum mulieribus et eorum filiis interempti sunt cum nullus crudelitatis et caedium esset modus) in magnam multitudinem coaluerunt, et non minus quam hominum ducenta millia qui ad bellum apti et aetate florentes erant ut fugerent, convenerunt. Itaque profecti et ad ripam stantes, manus e longinquo porrigebant, et preces cum fletu et vociferatione emittebant, traiectionem sibi concedi flagitantes, suam cladem deplorabant, et se illis praebituros auxilii acceptionem spondebant. At Romani qui ripis praeerant nihil se nisi Imperatoris iussu facturos responderunt. Quamobrem huius rei cognito est ad Imperatorem delata. Cum res in magna varietate versaretur multaque in utramque partem in consistorio Principis dicta essent, tandem in sententiam Imperatoris itum est et factum Senatconsultum, ex aemulatione quam habebat, cum his qui Imperium cum eo tenebant. Erant autem filii fratris et vero ipsi primae partes attribuebantur, sed illi Imperatoriam potestatem ex aequis partibus inter omnes dividi oportet censebant, neque ulla in re patruo concedebant.” (Uo.)

„A császár beengedi a szkítákat a birodalomba azzal a kikötéssel, hogy leadják a fegyvereiket.”¹⁹⁶ Mintha csak a gótokról lenne szó.

Továbbá a szerző arról panaszkodik, hogy a szkíták megrontják a birodalom erkölcsi életét és nagyon szaporodnak. Emellett még azon személyek, akik nem nemesi származásúak, előjogokat kapnak a császártól, és nem kevés helységben többségbe kerülnek.¹⁹⁷

Ez a zavaros mondat azt akarja tudtunkra adni, hogy már annyira összekeveredtek a hunok a szkítákkal, a szkíták a rómaiakkal (bizánciak), hogy nehéz megmondani, hogy ki kicsoda.¹⁹⁸

A római névnek nem sok köze volt Rómához. E név alatt a görög kultúrkör embereit kell érteni, amely kultúrkörhöz Itália déli része is tartozott.

Ez az Erulfus inkább úgy gót, mint szkita (legalábbis a hivatalos történelem szerint), viszont a szkíták híresek a borivásról.¹⁹⁹

A fent leírt események történhetek az 1241-es tatárjáráskor, amikor a tatárok a kunokkal együtt rabolták és gyilkolták a magyar és nem magyar lakosságot. Ne feledjük, hogy a Kárpát-medence és a mai Ukrajna területén élő bármilyen nyelvet beszélő nép gyűjtőneve szkita volt, és ezek, ha tudtak, mind menekültek a tatárok elől. Ekkor özönltek el Bulgáriát és a görög területeket a szláv ajkú népek. De ha a legcsekélyebb mértékben is igaz lenne a gót megközelítés, vagyis az, hogy a hunok nem a szkítákat, hanem a gótokat kergették a bizánci birodalomba, akkor valahol a Balkánon nyoma lenne a germán eredetű gót nyelvnek. A valóság viszont az, hogy a Balkánon az a nyelv terjedt el, amit a keleti szkíták (szláv etnikum) beszéltek. A vestrogete (vestrogente) és ostrogete (ostrogente) valójában nem más, mint a nyugati szkíták, a magyarajkúak, és a keleti szkíták, az oroszajkúak.

Hogyha már a gete (gente) kapcsán ismét előkerült a nazális *m* és *n* betű ugrasztása, akkor érdemes megemlíteni a Szent (Sacra) Koronán lévő, I. Gézának tulajdonított képmás melletti írást: „geobitzac pistos krales tourkias”, vagyis „bizáncföldi biztos Turkia királya” (a geobitzacban az *a* fölött egy vonalka van, ami az *n* betű ugrasztását jelzi). Én azt olvasom ki a régi írásokból, hogy sokkal nagyobb volt a bizánciak toleranciája a nyugattal szemben, mint ezeknek Bizánccal szemben. Tehát ha a korona Rómából származna, több mint valószínű, hogy nem szerepelnének rajta bizánci császárok képmásai. Az egységes nagy ókori birodalom csak egy mítosz. *A bizánci kori nyugat-rómaiak valójában a nyugati rítusú keresztény országok.*

Ex historia Theophilactos

„Amikor az avarok portyázásokat hajtottak végre Tráchiában, a szenátus felszólította Mauriciust, hogy küldötteket menesszen a Kagánhoz, így a császár Harmaton királyt bízta meg ezzel, aki sok ajándékot vivén magával, el is ment Driziperába, ahol jó szerencsét kívánt a Kagánnak, és sajnálkozását fejezte ki a Kagán gyerekei halála miatt és a hadseregében tomboló pestis járvány miatt.”²⁰⁰

¹⁹⁶ „His causis impulsus tum etiam quia maxima accessio potentiae praesto erat Romanios, iussit Scythas admitti, modo arma deponerent. Antequam armorum abiectio esset ab Imperatore imperata, Scytharum audaciores et elatiores transitum sibi vi aperire constituerunt, sed vi repulsi deleti sunt. At illi qui eam Scytharum exercitus partem a reliquo separatam confecerunt, magistratu privati sunt et capitis periculum adierunt...” (Uo.)

¹⁹⁷ „Sub Theodosio primis eius Imperii annis Scytharum gens sedibus fuis excitaet ab Hunnis expulsa, una cum suarum tribuum ducibus aliis qui genere nobilitate prestabant traiecerunt honoribus ab Imperatore delatis arrogantiores facti omnia in se posita conspicientes inter se non parvam seditionem excitarunt...” (Uo.)

¹⁹⁸ „Causa quaesita erat, quia aeque constitutum fuerat neque Hunnorum nomen Scythas, neque Romanos Scytharum ferre...” (Uo.)

¹⁹⁹ „Horum princeps erat Erulfus vir impotens et furibundus. Cum autem illos Imperator, convivio oppipariore excepiisset, verum esse illud antiquum proverbium apparuit: in vino Dionysii veritatem esse.” (Uo.)

²⁰⁰ „Quod cum Abari in Traciam facerent incursiones, Senatus monuit Mauricium de legatione mittenda ad Chaganum: quare vocatum ad se Rex Harmatonem legatum creat, et ad Chaganum mittit. Itaque Harmaton Drizipera venit, munera multa secum ferens, ubi cum Chaganus praesentes tum fortunas lugens, defleret ultra

„Priscus ötven cölöpöt állítva, átkelt az Ister (Dunát) folyón és a negyedik nap Nobába érkezett. Amikor a Kagán erről tudomást szerzett, küldötteket menesztett Priscushoz, tudni akarván a rómaiak érkezésének okát. Erre Priscus azt a választ adta, hogy vadászat és lovaglás céljára kitűnők ezek a helyek. Erre a Kagán megmutatta a környéket és békét ajánlott a rómaiaknak (bizánciaknak). Mire Priscus azt felelte, hogy a béke záloga az, ha aláveti magát a Rómának (Bizáncnak). A Kagán erre hadat üzent. Még ezen a nyáron a Kagán, akit a keleti törökök nagyra becsültek, levelet írt Mauriciusnak, amely levél így kezdődött: 'A római királynak a Kagántól, aki hét nemzetség és a természet nagy ura'.”²⁰¹

Itt is egy Priszkosz, ez is küldöttségben a Kárpát-medencei uralkodónál, de egy évszázaddal az Attilánál látogató Priszkosz után.

Ezt a történetet már többen emlegették, ahol a Rómaiak (bizánciak) a húsvét megünneplésére készültek, de nagy éhínség lévén, ezt aligha tudták volna méltóképp megejteni. Ekkor jött a Kagántól a segítség.²⁰²

A barbár és hitetlen s mindennek elmondott avar Kagán élelmet visz az éhezõ ellenségnek.

Amit nem vesznek észre a történelembúvárok, az az eredeti írások nagyfokú manipulálása. Nézzük a fenti szöveg következő részét: *Postquam vero securus factus, Romani inter se et barbari fecerunt ac susceperunt quinque dierum inducias sublatoque omni metu, Chaganus efuri-entibus Romanis ad frumentationem prae-buit vehicula, propterea tam inopinata ista barbarica humanitas ad nostra usque tempora est propagata.* Azaz: „Közösen megegyeztek egy ötnapos tűzszünetről, és a Kagán az éhezõk élelmezéséhez felajánlotta a szekerét (vehicula), (és itt jön a betoldás) ezért az akkori kelletlen (inopinata) barbár emberség egész napjainkig van terjesztve.

Világosan látszik, hogy a vastagbetűs részt később szúrták be, és a szándék is világos, ne-hogy a hitetlen (nem keresztény) barbárok szolgáltatassanak emberségből példát a magas erkölcsű keresztény embernek. Ugyanúgy, lehet, hogy később szúrták be azt is, hogy a Kagán meg-kérte az élelem árát (petiturus merces), amit a bizánciak fűszerekkel fizettek ki (aromatibus delinitus). Azért nehéz elképzelni, hogy a Kagán kereskedni ment a bizánciakhoz, amikor ezek szorult helyzetében ingyen is el tudta volna venni, amit akart. Máskülönben a bizánciak sokkal toleránsabbak voltak a más vallásúakkal szemben, mint a nyugati római keresztények. Ez is egy ok lehetett, hogy az intoleráns Róma biztatására a keresztések megszállták és kirabolták Bizán-cot.

modum mortem filiorum, et in exercitu suo grassantem pestem, decem prius commoratus est dies quam ad Chaganum admitteretur, quia fletus acerbus erat, et calamitas varia, hinc die duodecima intromittitur in tabernaculum barbari legatus, qui blandis verbis adulatus barbaro, quoniam gravabatur nimium accipere dona regia tantum non consentiens in istud tragicum.” (Uo.)

²⁰¹ „Quod Priscus quindecim valla metatus, traiecto Istro fluvio, quarta die superiores Nobas venit, quod cum resciret Chaganus, ad Priscum legatos misit, causamque scire voluit adventus Romanorum. Respondit dux, ad venationem et equitatum esse loca idonea, et aquosa satis: cui Chaganus ostendit alienam terram calcare Romanos, citraque pactum agere Priscum, et aperte pacem ab eo convelli. Respondet Priscus, Romanorum quoque tu subis solum. Chaganus, armis, inquit, et iure belli... Instante namque aestate Chaganus, qui laudibus, a Turcis in Oriente celebratur, legatos miserat ad Mauricium Imperatorem, eaque concinnata epistola exaravit epinicia: Regi Romanorum Chaganus magnus dominus septem gentium, dominus climatum universi.” (Uo.)

²⁰² „Quod incipiente vere instante maxima temporum festivitate, qua passionem simul et resurrectionem Dei servatoris solent celebrare, fameque Romanos premente, insperato quodam sive casu sive providentia Dei, Chaganus ad Romanos mittit, fami impositurus finem, quam rei novitatem in dubium primum traxit Priscus, nec ei confidit. Postquam vero securus factus, Romani inter se et barbari fecerunt ac susceperunt quinque dierum inducias sublatoque omni metu, Chaganus efuri-entibus Romanis ad frumentationem prae-buit vehicula, propterea tam inopinata ista barbarica humanitas ad nostra usque tempora est propagata. Quarta die Romanis copiis instructis ad vitam rebus necessariis, Legatos misit Chaganus, Indicas a Prisco petiturus merces, in qua re barbaro Priscus obsecundatus, et piper misit solum Indicum casiamque que dicitur Costus. Hic vero acceptis Romanis muneribus, aromatibus delinitus, admodum oblectatus est: sic a pugna abstinuit, donec Romanis publica illa ingens celebritas preteriisset: ob invicem vero se cum metati essent utrinque tamen omnia erant segura. Finito deinde festo, nuncios Chaganus misit, seiungendarum a se mutuo copiarum.” (Uo.)

Idézet a Nicephori Gregore írásából

„Miután kibékültek az Irén és a császár házassága révén, a császár küldöttek által segítséget kér a Nagy Szkitától (valószínű hogy Szent Lászlóról van szó), a thesszáliai Szebasztokrát elleni háborúhoz. A király négyezer válogatott szkitát küld, amivel le is győzik Tesszáliát, akiknek összes előljáróik odavesznek.”²⁰³

Mióta az írást feltalálták, a valós világgal párhuzamosan megjelent egy virtuális világ a könyvekben. Sajnos sokan ezt valósnak képzelik. Ma tudjuk, hogy a legtöbb regény csak fikció, de amikor az emberek még úgy tudták, hogy az író gondolatait a Szentlélek irányítja (ezt néhány krónikás állítja is), minden agymenésüket igaz megtörtént dolgoknak vették.

A Mi bizánci, ha egyáltalán valami az? (What, if anything, is Byzantine?) című írás²⁰⁴ 1996 táján jelent meg, azóta a történelemkritika sokat fejlődött, de vannak itt azért jó észrevételek.

„A nevek, amelyekkel a dolgokat megnevezik, fontosak a valóság megértéséhez. Az ember néha meglepődik, hogy történelmi címkék, melyek a múltat meghatározzák, nem egyebek, mint későbbi találmányok tudósok és ideológusok részéről, nem pedig maga a múlt valódi elemei. A középkori férfiak és nők nem tudták, hogy ők a középkorban élnek. Ugyanez vonatkozik a klasszikus Athén, az olasz reneszánsz embereire is. A Bizánci birodalom embereinek halvány fogalmuk nem volt, hogy ők Bizáncban élnek. Ők úgy néztek magukra, mint a római világ valóságos folytatói, a Romániában élő rómaiak.”²⁰⁵

„A VI. századtól a VIII. századig Ravenna városa az olaszországi Romaion tartomány fővárosa volt, az Exarchák főhadiszállása. A Ravenna körüli vidéket egyenesen a császári hatalom irányította. A lombárdok (német etnikumú nép, akik sokat birkóztak a császári ellenőrzéssel), a Ravenna körüli tartományt 'Romagnanak' hívják, ami a 'Romania' névből ered.”²⁰⁶

²⁰³ „Quare omni pacificationis mentione sublata, per legatos a Noga Scythia, qui ultra Istrum habitabat, et Imperatoris amicitiam, cuius notham filiam Irenem paulo ante duxerat, colebat, auxilia petit: acceptisque quator millibus delectorum Scytharum adiunctis etiam Romanis legionibus, Ioannem Thessalum Sebastocratem bello petere in animo habebat: tum ut eum ipsum deleret: tum ut omnem militem aetatem, quae Thaessalie praesidio erat occideret.” (Uo.)

²⁰⁴ http://www.romanity.org/htm/fox.01.en.what_if_anything_is_a_byzantine.01.htm.

²⁰⁵ „The names by which things are called are important in shaping our interpretation of reality. People are often surprised to discover that historical labels which define the past are inventions of later scholarship and ideology, not parts of the past itself. Men and women of the Middle Ages did not know that they lived in the Middle Ages: people who lived in Classical Athens or Renaissance Italy suffered the same disability. The people of the 'Byzantine Empire' had no idea that they were Byzantine. They regarded themselves as the authentic continuators of the Roman world: the Romans living in Romania.” (Uo.)

²⁰⁶ „From the sixth to the eighth century, the city of Ravenna was the capital of the Romaion province of Italy, the headquarters of the Exarch. The region close to Ravenna was directly governed by the Imperial authority. In the

„Nyugaton az 'Imperator Romanorum' fogalom a soron lévő római katolikus uralkodó címe volt, egészen a XIX. századig. 1508-ban a pápa engedélyezte a 'Rex Romanorumnak', hogy saját magát 'Imperator Romanorum Electus' (Választott Római Császárnak) hívja, Rómában való koronázás nélkül. Az utolsó 'Imperator Romanorum Electus' 1806-ban mondott le.”²⁰⁷

Az utolsó idézetből látszik, hogy a római császárokat a katolikus papok találták ki, és eredetileg a saját pápáikra alkalmazták. Csak később, amikor megalkották a nagy ókori történelmet, ruházták át ezt a nevet a kitalált pogány római uralkodókra is. Egyébként, ha megvizsgáljuk a pápák és a római császárok listáját, a két kategória tettei közt sok a hasonlóság. Ugyanez a helyzet a bizánci császárok esetében is. Több mint valószínű, hogy az ezredforduló előtti bizánci császárok is csak fiktív személyek, és ahogy a jelen cikk is állítja, maga a Bizanc név is egy későbbi találmány.²⁰⁸ Az utóbbi időben mindinkább fény derül arra, hogy Nagy Károly nem létezett. Akkor vajon Eirene, aki Nagy Károly idejében volt császárnő, és kapcsolatban állt az előbbivel, létezhetett? A bizánci történelemben van egy másik Irene is, Szent László leánya, akinek az életvitele nagyon hasonlít az említettéhez. Az elején ez is éppoly jámbor vallásos volt, mint a László lánya, Irene. Amikor aztán erről gyártottak egy fantomfigurát, ki kellett találni valamit, ami megkülönbözteti az előbbitől. Ezért kellett élete vége felé Eirénét átalakítani egy uralkodásra éhes nőszeméllyé, aki képes volt a saját fiát is megvakíttatni, hogy elérje kitűzött célját.

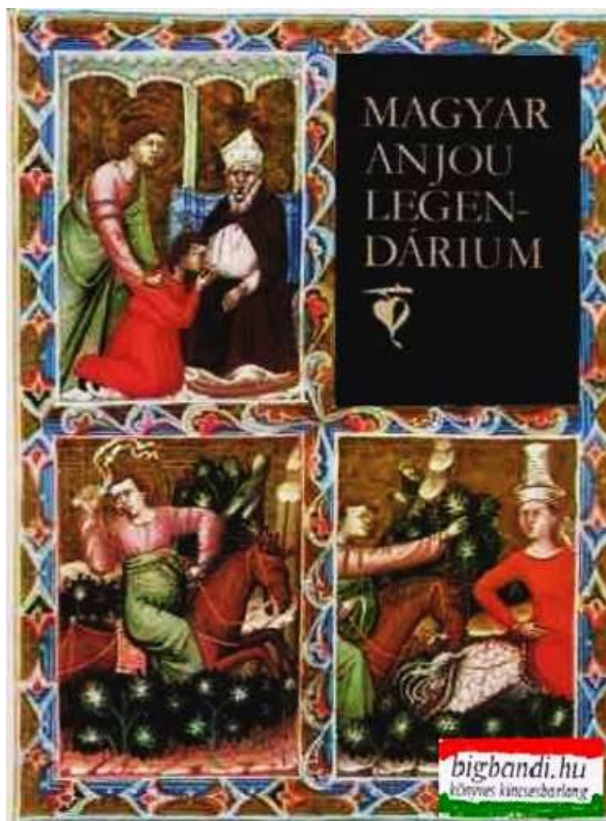
De lássuk, mit találunk a pénzérméken: EIRINH BAS – ennyit, és ennyit: MIXAHL BAS. Ami nem más, mint Vas Irén és Vas Mihály

minds of the Lombards, the Germanic people who wrested much of Italy from Imperial control, the area around Ravenna was “Romania.” To this day, the same region of Italy is called 'Romagna', derived from 'Romania'.” (Uo.)

²⁰⁷ „In the West, the idea of 'Imperator Romanorum' survived to describe the ranking Roman Catholic ruler until the nineteenth century. In 1508, the Pope authorized the 'Rex Romanorum' to call himself 'Imperator Romanorum Electus' [Elected Roman Emperor] without coronation at Rome. The last 'Imperator Romanorum Electus' abdicated in 1806.” (Uo.)

²⁰⁸ „Bizánci Birodalom egy viszonylag újkeletű kifejezés, amit maguk a bizánciak nem értettek volna meg. 1557-ben (több mint száz évvel a Birodalom bukása után) született meg a kifejezés Hieronymus Wolf német történétíró tollából, aki munkájában (*Corpus Historiae Byzantinae*) új rendszert alakított ki az ókori római és a középkori görög Római Birodalom megkülönböztetésére.” (<http://tortenelemcikkek.hu/node/382>.)

7. Az Anjou legendárium és Piccolomini Gétikája

A Károly Róbert uralkodásával fémjelzett időszakot úgy említik a mai történelemkönyvekben, mint a magyar történelem egyik aranykorát. Valójában azonban a magyar történelemben minden a feje tetejére van állítva, tehát mindennek az ellenkezője igaz. És valóban, hogy lehet egy dicső korszak az, amikor Károly Róbert (Karoberto) lefejezi a magyar nemességet. Nem ez volt-e az a Nagy Károly, aki kiirtotta a hun nemességet, s nem pedig a sosem létezett másik? Minden országban a kultúra megteremtője és fenntartója a nemesség volt. Ha Karobertonak a magyar nemesek az útjában álltak (tudjuk, hogy másfél évtizedig tartott, amíg a magyar urak ellenállását megtörte), akkor vajon ő ápolta a magyar kultúrát, vagy azt is irtotta? Hogy került az úgynevezett Anjou legendárium a Vatikánba? Vajon ezzel együtt nem lettek-e oda víve olyan magyar írások is, aminek alapján Silvius Piccolomini, a későbbi II. Pius megírta a Gótok történetét, majd az eredeti írások meg lettek semmisítve? Ha összevetjük az Anjou Károly és a Nagy Károly családfáját, azonnal feltűnik a hasonlóság:

Martell Károly...Kis Pipin...Nagy Károly (I. Frank császár) VIII. század—I. Anjou Károly (Károly Robert [Caroberto])...Sánta Károly...Marcel Károly XIII. század.

Az állítólagos Nagy Károly állítólagos Rajna–Duna csatornája a mai Duna–Majna–Rajna-csatornától jóval délebbre és jóval rövidebb lett volna.

„A Regnitio, vagy Rednitio (folyó) Wissenbergből ered Nürnberg határában. Erről a folyóról a következők írnak a történészek: Amikor Nagy Károly Régensburgban tartózkodott a hunok miatt (készült a hunok ellen), megpróbálta egy csatornával összekötni a Rednitio és Altimonio folyót, így hajóutat létesítve a Rajna és a Duna között. Megtalálván a megfelelő helyet, rengeteg munkást összegyűjtött és ősszel elindította a munkálatot. A csatorna két mila (több mint 2 km) hosszú és 300 láb széles volt. De a rengeteg eső miatt, amit nappal kiástak, az

éjszaka beomlott. Az a hír járta, hogy mindez azért történt, mert a hitetlenek a keresztények közé keveredtek. Azt mondják, hogy Wissenburg közelében még ma is látszanak a csatorna maradványai.”²⁰⁹

De a hivatalos történelem szerint Nagy Károly nem a hunok ellen, hanem az avarok ellen indított hadjáratot. A fenti szöveg pedig azt sugallja, hogy a hitetlenek szabotálták a csatorna építését. Tudnivaló, hogy Nagy Károly, de a kisebbek is, mindig a vallás nevében indították a hadjárataikat. Tehát ebben az időben nem a nemzeti hovatartozás, hanem a vallási volt az irányadó. Amíg a történelmi írásokat kiemeljük a vallási kontextusból, addig nem érthetjük meg bizonyos írások valódi jelentését.

A katolikus Egyház, egy kalap alá véve az összes eretnek irányzatot valló népet, ezeket Góg és Magóg népeként említi.

„Vannak a régiek közül, akik Góg és Magóg nemzetén a szkitákat és az északiakat értik, akiket hunoknak hívnak.”²¹⁰

Sokan bebizonyították, hogy Nagy Károly tevékenysége nem más, mint egy történelmi fikció. Ha viszont a történelmet nem emeljük ki a vallási kontextusból, és megnézzük, hogy melyik az a történelmi időszak, amikor a legádázabb módon hódított a katolikus Egyház, és párhuzamot találunk e között és Nagy károly hódításai között, akkor a 13. század végéhez jutunk. Úgy tűnik, hogy az ebben az időszakban történt eseményeket részben kiemelve a vallási kontextusból, visszavetítették a 8. századra.

Tökéletes szimmetria. Valószínű, hogy az utóbbiról másolták le az előbbi.

Vajon mi az igazság az úgynevezett Anjou legendáriummal kapcsolatban?

Mint sok más magyar kincset, ezt is úgy szétlopkodták, hogy csak a 20. században fedezték fel a hollétüket.

Feltárása: „Karl Lajos 1925: figyelt föl az Acta Sanctorum pictis imaginibus adornata c. képeskönyvre a Catalogus codicum hagiographicorum Bibliothecae Vaticanae (Albert Poncellet, Brüsszel, 1910) c. katalógusban. A magyar kutatók eleinte csak magyar vonatkozásaival foglalkoztak. 1941-70: →Levárdy Ferenc derítette föl történetét, művészettörténeti jelentőségét és összefüggéseit.”²¹¹

„A temperával festett és aranyozott képeket tartalmazó pergamen-kódex 140 lapja a világ több nagy gyűjteményének – Róma: Vatikáni Apostoli Könyvtár, Szentpétervár: Ermitázs, New York: Pierpont Morgan Library, Berkeley: Bancroft Library, Washington: Metropolitan Museum Library, Párizs: Louvre – állományát gazdagítja. Károly Róbert és a gyermek András herceg itáliai utazása alkalmából készült az a legendagyűjtemény, amelynek töredékei a világ nagy múzeumaiban találhatók.”²¹²

Magyar Zoltán szerint sokkal valószínűbb, hogy „a kódex, amelynek ikonográfiai programját képzett klerikusok állíthatták össze, nem egyetlen ember munkája... Szent László életének ilyen részletes elbeszélését másutt nem ismerjük... a kódex képsora számos ponton eltér a falképek ciklusától, s inkább más, az udvari kultúra László kultuszát reprezentáló elpusztult

²⁰⁹ „Regnitio o Rednitio nasce da Wissenbergo terra a mezzo di Nurrenberga, gli historici scrittono di questo fiume in tal modo: Stando Carlo Magno á Ratispona, per gli Hunni, intese che potrebbe navicare dal Rheno nel Danubio si da Radiantia (che é il Regnitio) et d’Altimonio, facesse fare una fossa capace di navi, per che uno di questi fiumi si mescola co’l Danubio, l’altro co’l Rheni. Il Re andato in fretta al luoco oportuno, et raccolto buon numero de lavoratori vi consumo l’autunno. Fecessi adunque una fossa di due miglia tra questi due fiumini, et larga 300 piedi, ma in vano, per che per le lunghe piogge et la terra paludosa rovino quest’opera ricadendo la notte quanto era cavato di giorno. Et venendo la fama come gli infedeli erano entrati su quel de Christiani, perciò l’Imperatore forzato á partirsi lascio stare l’incominciata fatica. Dicesi che presto ad Wissenburg si veggono ancora vestigi della profonda fossa.” (Münster, 1575. 718.)

²¹⁰ „Sunt autem ex veteribus, qui per Gog et Magog gentes quasdam Scythicas et Aquilonares insinuat existiment, qua alio nomine Hunni appellantur...” (Prost, 1647. 567.)

²¹¹ <http://lexikon.katolikus.hu/M/Magyar%20Anjou%20Legend%C3%A1rium.html>.

²¹² https://hu.wikipedia.org/wiki/Magyar_Anjou-legend%C3%A1rium.

emlékekkel függ össze. A legendárium képsora rendkívül tudatosan van szerkesztve. Az események csak részben követik a kronológiát, inkább téma szerinti csoportosításban jelennek meg.”²¹³

A fenti érveket figyelembe véve, kizárt, hogy egy utazási esemény alkalmából, gyorstalpalással készítették volna ezeket a képeket. Ez a mese csak azt hivatott bizonyítani, hogy (Anjou) Károly volt a művek megrendelője. De ha így lett volna, akkor minden bizonnyal a képek közt szerepelne ő is, meg az egész családja. Sokkal valószínűbb, hogy sok egyéb kincssel s talán írásokkal együtt, ezekkel fizetett azoknak, akik trónra segítették. Ezek közt a nagyágyú nem más, mint VIII. Bonifác pápa, aki előszeretettel élt az ellenfelek kiátkozásával. Abban az időben ez hatásos fegyvernek bizonyult. Ha beigazolódik az időbetoldás a történelemben, akkor ebben az időben vitték nyugatra társzekerekkel az úgynevezett avar kincseket.

Az Apostoli Királyság titulushoz megvolt úgy a szellemi, mint az anyagi „aranyfedezete” Magyarországon, és ezt nem az Anjou dinasztia idejében kapta, hanem épp ekkor de facto vétezt el tőle.

Nagy a valószínűsége annak is, hogy Silvius Piccolomini, a későbbi II. Pius pápa az elhurcolt eredeti magyar írásokból vette az ihletet, amikor a hunokról írt.

„Lehet önmagában a nagy természet iránti sóvárgás, de az ebben való bizalom a Mars kardjának megtalálásakor érett meg, a szkiták szokása szerint szent volt az a Király, akinek ez a birtokába jut, amint megírta Priszkosz történész: Egy csordapásztor észrevette, hogy egy borjú sántít, mivel valamiben megsértette a lábát, keresvén a baj okát, megtalálta a kardot, amibe a láb megsérült, gyorsan kiásta a kardot és azt átadta Attilának, aki nagylelkű lévén, gazdagon megjutalmazta ezért a pásztort, mert úgy vélte, hogy ezzel a világ urává lett és a Mars kardjának a birtokában megnyerheti a háborúkat.”²¹⁴

Valahol nagyon sántít a gót mese: Theodericus (rex Ostrogothorum).²¹⁵ Ebben az áll, hogy Theodericus Pannóniából származott, és innen megy a népével Itáliába, akár a longobárdok. Persze itt az évszámok is eltérnek, meg az események is. Ha pedig elfogadnánk, hogy ez az idősebb Theodorikus fia, akkor meg nem származhat Pannoniából, mivel az apja tolosai. A lényeg az, hogy Attila visszaköveteli őt, és a vele eltávozott harcosokat, mint szökevényeket. Piccolomininél a következő mondatot találjuk: „Attila tehát saját indíttatásból és Gyzericus kérésére mozdult, küldötteket menesztett Valentiniánuszhoz, követelve a gót-gyanús rómaiak kiadatását: úgymond semmi baja a római Köztársasággal, de Theodericus az ellensége, és minden szükséges segítséget megad a Köztársaságnak, ha elfogadják, hogy külön Theoderikus ellen háborút indíthasson.”²¹⁶

Piccolomini az Attila által indított nyugati hadjáratoknál átugrik a Tárnok-völgyi, meg a Kesmauri csatákra, és egyenesen a Katalaunumi ütközetéről ír.

„Sangibánus, az alánok királya, félve a jövőtől, megígérte, hogy magát és Aurelianum galliai várost is megadja Attilának. De Theoderikus és Écius ezt megtudván, még Attila érkezése előtt lerombolták a várost, Sangibánt őrizetbe vették, és a segítőit megfigyelés alatt tartották.

²¹³ <http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:0vuUKXdo4m4J:www.xn--erdly-dsa.com/szent-laszlo.karpatmed/az.irodalomban/anjou/index.htm+&cd=3&hl=hu&ct=clnk&gl=hu>. Lásd Magyar, 1996.

²¹⁴ „Is licet suapte natura magna cuperet, augebat tamen ei fiduciam gladius Martis inventus, sacer apud Scytharum Reges semper habitus, qui sic repertus est, ut Priscus historicus tradit: Pastor quidam gregis, cum buculam claudicantem offendisset, nec causam vulneris sciret, sollicitus vestigia cruoris sequitur, ac sic ad gladium devenit, quem depascens herbas bucula incauta calcaverat, e fessumque protinus ad Attilam defert, quo ille munere gratulatus, ut erat magnanimus, arbitratus, se mundi totius Dominum constitutum, et per Martis gladium potestatem sibi concessam esse belorum.” (Aeneae Sylvii historia Gothorum XVIII. Duellius, 1730. 10.)

²¹⁵ [https://la.wikipedia.org/wiki/Theodericus_\(rex_Ostrogothorum\)](https://la.wikipedia.org/wiki/Theodericus_(rex_Ostrogothorum)).

²¹⁶ Attila ergo et animo inclinatus et Gyzerici suasionibus motus, legatos in Italiam ad Valentinianum Principem mittit, Gothosque Romanis suspectos reddere nititur: dicit ergo se nihil contra Rempublicam habere, sed Theodericum sibi inimicum esse, daturumque se Reipublice auxilium in quavis necessitate, si eum Romani seorsum Theoderico congregari patiantur.” (Aeneae Sylvii historia Gothorum XVIII. Duellius, 1730. 10.)

Ezt megtudván Attila, a visszavonulást latolgatta, de a jósokat megkérdezvén, akik szokás szerint az állatok beleiből és a kicsontozott inakból jósoltak, a csata szerencsétlen kimenetelét jósolták, de ugyanakkor az ellenség vezérének a halálát, akit Attila Éciusnak vélt, így harcba bocsátkozott.²¹⁷

„De Attila így biztatta az összegyűlt sereget: E sok nép legyőzése után és a világ megzabolázása után ítélkezni fogunk a balgák felett... Tehát sebesen rohanjuk meg az ellenséget. Azok a bátrak mindig, akik vállalják a harcot. Vessétek meg a széthúzó népet, a gyávaság jele, hogy nem tudják megvédeni társaikat. Már a rohamunk előtt beléjük szállt a félelem, felmagasztalást keresnek, temetőt kapnak, és kemény büntetést vonnak magukra ellenséges területeken.”²¹⁸

Hát akkor ki is van itt ellenséges területen? A következő szövegben is az látszik, hogy itt Attila nem támadó, hanem védekező pozícióban van. Vagyis a szöveget egy olyan eseményről másolták ahol a király a saját otthonát védi.

„Ekkor Theodericus király, miközben a katonáinak bátorító beszédet tartott, hirtelen leesett a lováról, és a sajátjai taposták el, így öregség előtt befejezte életét. Nem kevesen állítják azonban, hogy az osztrogót Andagis fegyvere által vesztette volna életét, aki Attilát védte. Így teljesedett be a jövődömondók jóslata, amit Attila Éciusra értett. Ezután a vizigótok (akik az alánok megfigyelésével voltak megbízva) elhagyták az alánokat és a hunok ellen indultak, csak kicsin múlt, hogy nem ölték meg Attilát, aki félve ezek haragjától, táborába menekült, a tápárba, mely szekerekkel volt körülvéve, szegényes és törékeny erődítmény, amely akkor Attilát volt hivatott megvédeni, akinek azelőtt nem tudott ellenállni a falakkal körülvett erődítmény. Torismundusz pedig, Teoderikusz fia, aki Éciusszal megrohmozta a dombtetőt, éjszaka a vaksötétben az ellenség szekereibe botlott, ahol kemény hadakozás közben a fején sebet kapott, a lováról leesve, az övéi mentették ki. Ugyanígy tévelygett a sötétben az ellenség között Écius is, félve, nehogy ellenséges gótokkal találkozzon, aztán az éjszaka elteltével a pajzsok védelme alá húzódott. A következő nap, amikor megvilágosodott a környék, a rengeteg holtest látványa tárult a szem elé. Mivel nem hallották a hunok mozgását, így azt hitték, övék a győzelem, tudva, hogy nemcsak Attila nagy vesztesége, hanem a zűrzavar vetett véget a harcnak: aztán a kürtök harsogtak, tűz fenyegetett, így a bezártak rettegésben tartották a győzteseket. Amikor a gótok és a rómaiak felismerték a helyzetet, tanácskoztak és eldöntötték, hogy vesztegzár alá helyezik a tábor, tudva hogy élelemhiányban vannak, de a tábor magaslaton állt és a nyilászok tornyaival megerősítve. Maga Attila, amikor bezárva látta magát, lóbőrökből máglyát rakatott, hogy ha az ellenség rátör, beleveti magát, nehogy élve az ellenség kezébe kerüljön ennyi nemzet Ura. Az ostrom előkészítése alatt a vizigótok csodálatos módon siratták a királyukat, akit sok keresés után a legsűrűbb tetemek közt találtak meg, sőt nagyon sok méltóságot az ellenség soraiból, kiket tisztességesen eltemettek. Écius, aki tanácsadásban és korban meghaladta a többieket, azt kérte a (Theoderikusz-)fiaktól (félve attól, hogy miután a hunok ki lettek irtva, a gótok megtámadják a Római birodalmat, mert az idegen kóborlók megbízhatatlanok), hogy menjenek vissza a szülőföldjükre és foglalják el királyi örökségüket,

²¹⁷ Sangibanus alanorum rex metu futurorum perteritus Aurelianum Galliae civitatem et seipsum Attilae tradere pollicetur. Sed Theodericus atque Ecius id sentientes, ante adventum Attilae eandem urbem destruunt, suspectumque Sangibanum custodiunt, et inter suos auxiliares cum omni gente medium statuunt. Quibus cognitis, coepit Attila suis rebus dissidere, meditaroque fugam, sed consultis auspiciis, qui more suo nunc pecorum fibras, nunc quidam venas in abasis ossibus intuentes, quamvis infaustum huius pugnam praetenderent, quia tamen summum hostium ductorem ex parte adversa casurum, relictisque victoria triumphum sua morte foedaturum praedicebant, sperat Attila mortem Ecii sibi repromitti, qui suis motibus obviabat, quam etiam cum suo exitio affectabat, statuitque pugnare.” (Aeneae Sylvii historia Gothorum XIX. Duellius, 1730. 11.)

²¹⁸ „Sed Attila deturbatos milites in hunc modum hortabatur: Post victorias tantarum gentium, post edomitum Orbem, ineptum judicaverim,... Aggrediamur igitur hostem alacres. Audaciores sunt semper, qui bellum inferunt. Despicite dissonas gentes, indicium pavoris est, societate defendi. En ante impetum nostrum terroribus iam feruntur, excelsa querunt, tumulos capiunt, et fera poenitudine in campis inimicos efflagitant.” (Uo.)

mielőtt ezt megtennék az otthon maradt testvéreik, nehogy aztán ezekkel harcolniuk kelljen. A tanácskozás után az ifjak, nem úgy, ahogy Écius akarta, de a saját akaratuk szerint, otthagyták a hunokat, és hazamentek Galliába. Ezekben a gyászos harcokban mindkét részlől százhatvanötezer ember pusztult el, az ötvenezer gepida és frankon kívül, akik a nagy ütközet előtt csaptak össze, a gepidák a hunok oldalán, a frankok a rómaiak oldalán. Attila, amikor észrevette a gótok távozását, előbb csapdát sejtve, még várt egy pár napig, aztán látva, hogy hosszú időn keresztül az ellenség nem jelentkezik, újra remélni kezdte a győzelmet és visszanyerte régi lelkiállapotát. Torismundusz – miután apja életét vesztette a Katalaunumi csatában – elnyerte a királyi méltóságot és elindult Tolosába, ahol a testvérei serege várta, de köszönhetően a fegyelmezett természetének, nem került sor utódlási harcokra.”²¹⁹

Ezután mintha Écius is eltűnt volna a római seregekkel együtt, szabad utat engedve Attilának Itália felé, aminek a kirablása után, egészségesen haza távozik, ahol a nászéjszakáján éri a halál.

Attila halála után megindul a harc a fiai között a trónöröklésért, de ebbe a harcba beszáll Ardarikus (Aladár?) is, aki a gepidák fejedelme. A Nedad-folyó melletti csatában elesik Attila nagyobbik fia, Ellák, a többi fiú elmenekül a Fekete-(Pontici-)tenger partjára. Egyedüli győztesnek Ardarikus kerül ki²²⁰.

Az írás elején Silvius Piccolomini azt állítja, hogy Leonardus Aretinus és Jordanes írásaiból vette az ihletet. Ha azonban elolvassuk Jordánés Getikáját, azt látjuk, hogy Piccolomini szinte szóról-szóra „másolt” ki ebből. De ha már meg volt írva a történet, mire volt jó ez a plagizálás? De az is lehet, hogy ez volt az eredeti, és Jordanes, akiből aztán Jornandest csináltak, hogy

²¹⁹ „Hic Theodericus Rex dum milites exhortans discurreret, in exercitu equo depulsus, pedibusque suorum conculcatus, vitam matura senectute conclusit. Nonnulli dicunt, eum interfectum telo Andagis de parte Ostrogotarum, qui tunc Attila parebant. Atque sic praesagium vatis impletum est, quamvis Attila de Ecio intellexisset. Hinc Vesagothe relictis Alanis, Hunnos aggrediuntur, parumque abfuit, quin ipsum occiderent Attilam, sed ille furorem timens, in castra sese recepit, que plaustris erant vellata, parvoque et fragili munimento se tunc Attila tutare quaerebat, cui non poterant antea vallata murorum oppida resistere. Thorismundus autem Theoderici filius, qui cum Ecio cacumen collis invaserat, ratus se sua in agmina proficisci, nocte caeca in hostium carpenta ignarus incurrit, ubi fortiter dimicans, vulnere in caput recepto, ex equo praecipitatus est, aegreque a suis mortis ereptus, ac sic a praeliandi intentione destitit. Similiter et Ecus noctis confusione divisus, cum inter hostes medios vagaretur, trepidus, ne quid incidisset adversi Gothi, inquirens tandemque ad socia castra perveniens reliquum noctis scutorum defensione transegit. Postera die luce orta cum plenos cadaveribus campos aspicerent, nec audere Hunnos erumpere, suam arbitrantur esse victoriam, scientes Attilam non nisi magna clade confusum detrectare certamen: ille contra cum nihil ageret, ne prostratus videretur armis, tubisque caneat, incensionemque minebatur, sic victores suos terribat inclusus. At Gothi Romanique ut rem agnoscunt, quid agant, consulunt, votorumque summa visa est, obsidione illum premere, qui annonae fatigabatur inopia, nam castra ipsa expugnare arduum erat, tot sagittariorum turmis communita. Ipse autem Attila, ubi se clausum videt, piram struxit ex fellis equorum, ut si hostes supervenirent, igne inmisso in eam se praecipitaret, ne ullus quisquam eius vulnere laetaretur, aut in potestatem hostium tantarum gentium Dominus perveniret. Verum dum obsidio paratur, querunt Vesagothe Regum suum miranturque, tanta in felicitate non comparere ductorem, cumque diutius explorantur, inter densissima hostium cadavera cum reperiunt, ac tantis honoribus inimicis spectantibus auferunt, honorificeque, ut maiestatem decebat Regiam sepeliunt. Ex hinc Thorismundus ,quo pacto patris mortem ulciscatur, ex Ecio, qui consilio atque aetate praeibat, querit, ille timet, ne Hunnis funditus interemptis Gothi Romanum vastarent Imperium, ut qui hoste vacarent ,nec fidem servare novissent, adolescenti suadet, ut proprias sedes repetat, paternumque regnum arripiat, priusquam Germani, paternis susceptis opibus ,diadema suscipiant, ac post et graviter et impie cum suis pugnare pro regno cogatur. Sequitur consilium adolescens non tam ut Ecio morem gerat, quam ut sibi consulat, relictisque Hunnis in Galliam pergat. In hoc tam funesto bello ex utraque parte caesi sunt centum sexaginta quinque millia hominum, exceptis quindecim millibus Gepidarum et Francorum, qui ante congressionem publicam noctu se occurrentes mutuis concidere vulneribus, Francis pro Romanorum, Gepidis pro Hunnorum parte pugnantibus. Attila etsi Gothorum discessum perceperat, fraudem tamen timens, aliquamdiu se intra castra continuit, sed uti hostium absentiam longa silentia secuta sunt, mentem erexit, rursusque victoriam sperat, et in antiqua facta recolligit animum. Torismundus patre mortuo in campis statim Catelaunicis, ubi pugnaverant, Regiae maiestatis insignia suscipit, ac Tholosam proficiscitur, ubi quamquam Fratrum turba fortiter esset, sic tamen initia sua moderatus est ut nullum repererit de successione regni certamen.” (Uo.)

²²⁰ (Aeneae Sylvii historia Gothorum XXVI. Duellius, 1730. 16.)

jobban hajazzon az antikvitáshoz, Piccolomini írása alapján kompilálta a Getikát. Ezt abból lehet kikövetkeztetni, hogy a Jordanes Getikája sokkal bővebb. Mi értelme lett volna egy megírt nagy terjedelmű mű után írni egy kisméretű művecskét ugyanarról a témáról, amelyben plagizál, és az írásának ezt a címet adja: Aeneae Sylvii historia gotorum (Aeneas Silvius a gótok története)? Így ha nem ő az eredeti szerző, akkor büntettet követett el. Vagy pápáknak ez megengedett?

Mindezt alátámasztják a következők is.

„Jordanes ezen nagy népszerűsége azért jutott, mert főműve, a gótok története, teljességgel nem egyéb különféle szerzőkből gyarlón összeszerkesztett kompilációnál. Míg ugyanis azok a munkák, amelyeket kompilált (Ablabius, Cassiodorus stb), elvesztek, Jordanes művei, bár romlott szöveggel, egészükben maradtak reánk. Munkáinak a fő s egyetlen érdeme, hogy bennük ezen szerzők, jól-rosszul, számunkra megmaradtak s a teljes végenyészettől megmenekültek... Neve a kódexekben és a középkor íróinál háromféle alakban található, úgymint Jordanes, Jorandes és Jordanis.”²²¹

„Filimer, a Gótok királya, a nagy Gadariki fia, ki miután kijött Skandia szigetéből, már öt helyen birtokolta a géták fölötti hatalmat, és amint fentebb mondtuk, a népével bement Szkítiába. A népe közt talált bizonyos mágus nőket kiket haliurunnáknak hívtak, mivel zavart keltettek a hadseregben, ezért elűzték őket. Ezek a vadonban bolyongva a gonosz szellemekkel elháltak, mely nemi kapcsolatból a legvadabb nemzetség született, kik eleinte a mocsarakban éltek, emberhez hasonló gonosz kis termetű lények, kiknél csak az emberi beszéd tükörképét lehet felismerni. Az így létrejött Hun faj érkezett a gótok határaihoz.”²²²

Ahhoz, hogy megértsük, hogy miért volt mégis ennyire felkapott ez az írás, át kell tekintenünk a középkori társadalmi-vallási viszonyokat. Ebben az időben két hatalom állt egymással szemben: az egyházi és a császári. Mivel az írás művészete eleinte a papok kezében volt, ezért az Egyház történelemírása megelőzte a világi történelemírást. Jordanes írása, amely a szekuláris történelem vázát képezi, valószínű, hogy megrendelésre készült, és az is valószínű, hogy a megrendelő és a kivitelező is az Egyházhhoz tartozott. Az egyházi őstörténet a Bibliában lett összegezve. Itt kétféle népről olvashatunk: egyfelől a zsidók és keresztények, másfelől a nemzetek. A nemzetek alatt a meg nem tért pogányokat értették, de ugyanúgy azokat az egyébként keresztényeket, akik az egyházi hatalom ellen próbáltak fellépni. Itt elég megemlíteni Itáliában a gelphiek és a gibelliniek közti konfliktust, ahol a gelphieken a pápaság által támogatott autochton szegény rétegeket, és más vidékekről, főleg Afrikából jött zarándokokat (peregrini) kell érteni, a gibelliniek pedig a nemesség, és néha egy-egy király (császár) által támogatott őshonos tulajdonnal rendelkező réteget. Így már érthető, hogy az egyházi írások miért szólnak úgy a nemzetekről, mint Isten ellenlábasairól. A végítéletben (armegeddon, apokalipszis) a Szentföldön az Isten népe, vagyis a keresztények állnak szemben az úgynevezett nemzetekkel (pogányokkal). Ezeket a nemzeteket az egyházi könyvek általában Góg és Magóg népének nevezik. A történelem folyamán, mivel a végítéletet nagyon közelinek vélték, így a Góg és Magóg nevet mindig az aktuális ellenfélre fogták:

„Tehát Góg és Magóg nem más, mint a Géták és Masszagéták... de vannak a régiek közül, akik ezek alatt a szkitákat és az északi hunokat értették.”²²³

Miért is esett a billog a gétákra, és miért nevezte Jordanes szemrebbenés nélkül a gótokat Gétáknak? Hát azért, mert azokban a régi írásokban, amelyekből a Jordanes félek kompiláltak, még nagyon sok volt az abbreviálás. Az n betűt nem írták ki, hanem az előtte lévő hangzóra egy vonalkát húztak. A másolók figyelmetlenül, vagy tudatosan ezt ignorálták, így lett a

²²¹ Uo. Bevezetés 5.

²²² <http://mek.oszk.hu/16200/16211/16211.pdf> 121-122.

²²³ „Ergo Gog et Magog esse Getas et Massagetas... Sunt autem ex veteribus, qui per Gog et Magog gentes quasdam Scythicas et Aquilonares insinuatias existiment qua alio nomine Hunni appellantur...” (Prost, 1647. 567.)

gente=nemzet-ből a gete (mint egy bizonyos nemzet neve). Egyes szláv nyelvekben megfigyelhető a sok mássalhangzó torlódás. Ez bizonyítja, hogy az a nyelv olyan időszakban alakult ki, jobban mondva alakították ki, amikor a helyspórolás miatt csak mássalhangzókat használtak.

Ez a Jordanes valószínű, hogy a 15. században alkotott.²²⁴

Idézetek Jordanestől:²²⁵

„Josephus, bár az évkönyvek leghitelesebb írója, ki az eseményeket kezdetüktől fogva feltárta, hogy miért nem írt a gótok eredetéről, nem tudjuk.”²²⁶

„Abban a Szkitiában nyugat felől előbb a Gepidák laknak, melyet nagy folyók szelnek át. Mert a Tisza északkeletről, délnyugatról pedig a nagy Duna, keleten átvágja az Olt, mely sebesen ömlik az Isterbe.”²²⁷

„Az a Tanaisz, amiről beszélek, mely a Riphei-hegyekből zúdul a Meotiszba és Boszporuszba, ahol a fagy miatt szilárdvá válik, de a folyó azon része mely a hegyek közt van, csak párolog, de soha nem fagy be a hideg miatt, itt van Ázsia és Európa határa.”²²⁸

Dárius hadjárata a gótok ellen: „Dárius, a perzsák királya, Histaspis fia, Antirinak, a gótok királyának lányát kérte feleségül, kiket megfenyegetett, ha nem teljesítik az akaratát. Mivel a gótok nem akartak rokonságba keveredni a perzsákkal, kikosarazták a küldötteket... két hónapi háborúskodásba befáradván, Tapisban meg elveszítvén nyolcezer katonát, és attól tartva, hogy az ellenség elfoglalja a Dunán épített hidat, gyorsan átmenekültek Trákiába.”²²⁹

Tudjuk, hogy Hérodotosznál egészen másképpen történt, de látszik, hogy Hérodotosztól kompilált, mert a Dárius hadjárata után itt is mindjárt megjelenik Makedón Filip, Nagy Sándor apja.²³⁰

Aztán a makedónok mégis megtámadják Tomist (ami Dio szerint gót fennhatóság alatt van), de a gót papok fehér öltözetben eléjük vonulnak fegyver nélkül, gitárokkal, énekelve, és lefegyverzik a makedónokat. (Ezt a történetet már a Nechita Koniata krónikájából másolta, amikor János császár ugyanilyen csellel legyőzi a szkítákat.)

I. e. I. század: a gót Burebista fogadja Decaeneust, és átadja neki a királyság fölötti hatalmat. Decaeneus tanácsára a gótok germán területekre vonulnak, ahol irtják a népet.²³¹ Úgy tűnik, hogy Decaeneust Anacharsisről mintázta meg, de jóval több csodálatos tulajdonsággal ruházta fel.

„Végül betörve Rómába, Alarik nem egyszerűen zsákmányolt, ahogy a nemzetek szoktak, hanem mindent felégetett, nem kímélve még a szent helyeket sem.”²³²

²²⁴ Lásd *Az Anjou legendárium és Piccolomini Gétikája* című fejezetet.

²²⁵ Fejezetek szerint, újrarendelve innen: <https://www.harbornet.com/folks/theedrich/Goths/Goths1.htm>, <https://www.harbornet.com/folks/theedrich/Goths/Goths2.htm>.

²²⁶ „Josephus quoque annalium relator verissimus, dum ubique veritatis conservet regulam et origines causarum a principio revolvat. Haec vero quae diximus de gente Gothorum principia, cur omiserit, ignoramus.” (Uo. 29.)

²²⁷ „In qua Scythia, prima ab occidente gens residet Gipedarum quae magnis opinatisque ambitur fluminibus. Nam Tisia per aquilonem eius caurumque discurrit: ab africo vero magnus ipse Danubius, ab euro fluvius Aluta secatur qui rapidus ac verticosus in Histri fluentia furens divolvitur.” (Uo. 33.)

²²⁸ „Tanain vero hunc dico, qui ex Rhiphaeis montibus deiectus adeo praeceps ruit ut quum vicina flumina sive Maeotis et Bosphorus gelu solidentur, solus amnium, confragosis montibus vaporatus, nunquam Scythico duret algore, hic Asiae Europeaque terminus famosus habetur.” (Uo. 45.)

²²⁹ „Dehinc Darius rex persarum (Histaspis filius), Antyri regis Gothorum, filiam in matrimonium postulavit, rogans pariter atque deterrens nisi suam peragerent voluntatem. Cuius affinitatem Gothi spernentes, legationem eius frustrarunt... duobus mensibus proeliis crebris fatigatus, in Tapis octo milia perdidit armatorum, timensque ne pons Danubii a suis adversariis occuparetur, celeri fuga in Traciam repedavit...” (Uo. 63.)

²³⁰ „Filipus quoque pater Alexandri Magni, cum Gothis amicitias copulans, Medopam, Gudilae regis filiam, accepit uxorem ut tali affinitate roboratus Macedonum regna firmaret...” (Uo. 65.)

²³¹ Uo. 67.

²³² „Ad postremum Romam ingressi, Alarico iubente, spoliant tantum, non autem, ut solent gentes, ignem supponunt nec locis sanctorum in aliquo penitus injuriam irrogare patiuntur. Exindeque egressi per Campaniam et Lucianam, simili clade peracta, Bruttios ecesserunt: ubi diu residentes ad Siciliam et ad Affricae terras ire deliberant.” (Uo. 156.)

Ilyesmit az Afrikából betörő szaracénok végeztek, amit valami okból kifolyólag úgy az egyházi, mint a szekuláris történelem eléggé elhallgat.

„A gótok, kik az elején az Iszteren (Dunán) túl laktak, ahol más barbárok fölött uralkodtak, a hunok által ki lettek szorítva, és átmentek római területre. Ezeket a hunokat a régiek Nebrosoknak (Neuros, ma úgy mondhatnánk, hogy Nyíriek) nevezték, akik a Riphei-hegyek mellett laktak, ahonnan a Tanaisz (Tisza) folyó ered, amely a Meotiszi-mocsarakba ömlik. Ez a nép ezelőtt ismeretlen volt a trákok számára, akik az Iszter mellett laknak, de még a gótok számára is. Hiába szomszédosak voltak, de nem ismerték egymást. Azért, mert egy nagy tó választotta el őket egymástól, és mindketten úgy gondolták, hogy a határ egy óriási tenger (a Pannon-tenger maradványa, mely időről időre feltöltődött). Azonban egyszer egy bika, egy bögöly csípésétől megbokrosodva, átment a tavon és a pásztor őt követvén, felfedezte a túlsó partot, ezt elmesélte a társainak. Mások szerint a hunok úgy fedezték fel a túlsó partot, hogy egy szarvast követtek vadászat közben...”²³³

A történelemírás is olyan mint a biznisz. Ha valaki keveset lop, az tolvaj, ha elég nagy tételben, akkor nagy eséllyel üzletember lesz, és őt már nehéz leleplezni. Az a helyzet a történelemmel, hogy a legtöbb történelmi írás a reneszánsz korában és latinul íródott. Így nem csoda, ha az időrendi sorrend nem mindig van a helyén. (Az időskálát csak a 16. században állították fel). Ekkor a b-t keverték a v-vel, és az u-t a v-vel. Így lesz a nebrsóból neuros. Ha helyesen értelmezzük Herodotoszt, vagyis elfogadjuk, hogy az európai Szkitia a Kárpát-medence, akkor a neuroszok a mai Nyírségben laktak. Az mindenképp kiderül a cikkből, hogy régen a Riphei-hegyen a Kárpátokat értették.

Ahogy nőttek a földrajzi ismeretek, úgy nőtt a hazugsághalmaz. *Azokat a Balkán körüli népeket amelyeket a görög írók említenek, szép lassan papíron átrakták az orosz síkságra, meg Ázsiába.* A régi írásokban, úgy értem, hogy amit a 15. század előtt írtak, nem említenek évszámokat.

Nagyon naivnak kell lenni ahhoz, hogy ne vegyük észre, hogy itt nem babra ment a játék. A tét a Kárpát-medence birtoklásának előjoga volt. A kb. ezer évet azért kellett betoldani, hogy így lehessen feldarabolni a nemzeteket. Ahogy a germánokat mikor teutonoknak, mikor alemanoknak, svébeknek, gótoknak stb. nevezték, így a magyarokat is szkitáknak, hunoknak, avaroknak, hungároknak. A régi írások szerint a gótok a szkitákat támadják. A baj az volt, hogy eszerint a szkiták voltak előbb a Kárpát-medencében, nem a gótok. Ezért meghamisítva Hérodotosz írását (megjegyzem, hogy amit kiszemeltem, azt csak véletlenül hagyták ott, mivel a hamisítók nem igen tudtak számolni), a szkitákat áttették a Fekete-tenger fölé, hogy ott támadják meg őket a gótok. A cikkben idézett történetet is ‘gótok’ írták, ezért írják, hogy a hunok támadják a gótokat és nem fordítva.

Ugye ezek a gótok is vándoroltak, mint a zsidók a pusztában. Ha nyugat kellett nekik, akkor mi a fenét kerestek az orosz pusztán, ahol a hunok megzavarták őket? Egyébként vannak források, ahol a gotlandi gótok egyenesen Dániába és Németalföldre mennek.

²³³ „Gothi namque qui primum ultra Istrum domicilia habuere, et alij ibi barbaris imperavere, ab Hunnis inde expulsi, Romanorum fines transierunt. Sunt autem Hunni isti, quos veteres Nebros appellarunt, Ripheorum montium accolae: unde Tanais fluvius ortum trahens, undas suas in Meotidem paludem provoluit. Haec gens antehac ignota fuit thracibus, qui Istrum accolunt, atque ipsis etiam Gothis. Quamvis enim finitimi sibi invicem essent alteri tamen alteros ignorarunt. Maximus namque lacus eos dirimens, effecit ut gens quaeque, quam ipsa coleret terram, continentis finem esse, et ulteriora loca immensis maris undis teneri crederet. Qum autem bos aliquando ab oestro ictus lacum traecisset, et in ulteriorem ripam pervenisset, eumque pastor insequens aquarum terminum vidisset, rem eam popularibus suis indicavit. Alia quoque fama fert, non bovem sed cervum potius, vadosum hunc traminem, summis aquis tectum indicasset, quum retia venantium Hunnorum effugisset, qui tum feram persequentes, ultra lacum pervenire regionemque eam inspexere...” (Callistus, 1561. 585.)

8. Krónikák krónikája

A Vulgátáról

A Vulgáta nem más, mint a Hieronimus (Jeromos) által görögből és héberből latinra fordított Biblia.²³⁴ Itt egy pár érdekesség a könyvből:

„Hegessipus, aki közel élt az apostolok idejéhez, az ötödik kommentárjában azt mondja: Az apostolok után a Jeruzsálemi Egyház élére az Úr testvére, Jákob kerül, akit Igazságosnak is neveztek, mert még sokan voltak, akiket Jákobnak hívtak. Ez már az anyja méhéből szent volt, bort és sört nem ivott, semmiféle húst nem evett, sosem nyiratkozott, nem kente magát olajjal és nem fürdött. Egyedül neki volt megengedve bemenni a Szentekszentjébe.”²³⁵

„Felébredve pedig Noé a részegségből és megtudván, hogy mit tett vele a kisebbik fia. Azt mondta: Átkozott Kanaán, szolgák szolgája legyen a testvéreinél. És hozzá tette: Áldja meg az Úristen Semet és legyen neki szolgája Kanaán. Terjessze ki az Isten Jafetet és lakjon Sem sátrakban, amelyben legyen neki Kanaán szolgája.”²³⁶

A Károli féle bibliában ez áll: *Terjessze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek sátraiban, legyen néki szolgája a Kanaán.*

Itt feltehetünk egy pár kérdést: Ha Károli Gáspár a Vulgátából fordított, akkor ő követett el hamisítást, ha pedig netán a héber változatból helyesen fordította, akkor Hieronimus követte el.

Maga a mese is sok kérdést vet fel, mert Kám, aki elkövette a deliktust, kiesik a képből. Lehet, elmenekült, azonban az átok így is fogná. Egyszerűen eltűnt. Így minden büntetést Kánaánnak kellett elviselni, aki az átok szerint szolgák szolgája kell legyen. Így léteznie kell egy közbelső szolgának is, és egy a többiek felett álló Úrnak. Ez a mondat készíthette Károlit a hamis fordításra. A Vulgáta szerint Jafet nemzetsége nem lakik a Sém sátrában, így nem is lehet a szolgája.

Luther Márton, aki valószínű, hogy héberből fordított, így írja: *„Verflucht sei Kanaan und sei ein Knecht aller Knechte unter seinen Brüdern! Gelobt sei der Herr, der Gott Sems, und Kanaan sei sein Knecht! Gott breite Japhet aus und lasse ihn wohnen in den Hütten des Sems, und Kanaan sei sein Knecht. – Átkozott legyen Kanaán és szolgája legyen minden szolgának testvérei között! Dicsőítve legyen az Úr, Sém Istene, és Kanaán legyen neki a szolgája. Terjessze ki Isten Japhetet és engedje őt lakni Sém sátraiban, és Kanaán legyen az ő szolgája.”*²³⁷

Ebben a változatban már világosan látszik, hogy ki a közbelső szolga, akinek úgymond meg van engedve a Sém sátrában lakni. A szövegből az is kiderül, hogy a szolgák kinek az Istenét kell szolgálják. Az persze még eldöntésre vár, hogy Sémnek a privát Istenét Jehovának, vagy Allahnak hívják. Ha ezen mondatokat elfogadjuk szentírásként, és így azt az állítást is kötelező elfogadni, hogy minden nép Noétól származik, akkor egy nagyon veszélyes ideológiával állunk szemben, aminek a virágai szemünk láttára kezdenek bomladozni.

Avarok

²³⁴ Hieronymus, 1716.

²³⁵ „Hegessipus vicinus Apostolicorum temporum, in quinto commentariorum libro de Jacobo narrans ait: Suscepit Ecclesiam Jerosolymae, post Apostolos, frater Domini Jacobus, cognomento Justus: multi siquidem Jacobi vocabantur. Hic de utero matris sanctus fuit, vinum et siceram non bibit, carnem nullam comedit nunquam attonsus est, nec unctus unguento, nec usus balneo. Huic soli licitum erat ingredi Sancta sanctorum.” (Uo. XXX.)

²³⁶ „Genesis Caput IX. 24.: Evigilans autem Noe ex vino, cum didicisset quae fecerat ei filius suus minor 25.: Ait Maledictus Chanaan, servus servorum erit fratribus suis. 26. Dixitque: Benedictus Dominus Deus Sem, sit Chanaan servus eius. 27.: Dilatet Deus Iaphet et habitet in tabernaculis Sem, sitque Chanaan servus eius.” (Uo. 8.)

²³⁷ Lutherbibel, 1545.

Tudjuk, hogy amikor a latin írás betűszűkében volt, a v-nek a b-t használta, így az avar abarnak írták. Azt is tudjuk Aventinustól, hogy a Bajorból úgy lett bajor, hogy az avar szó elé tették a b betűt, majd a bavarból alakították ki a bajort, amiből később bajer lett. A divatot követve mások az avar szó elé egy k-t tettek és így lett az avarból a kavar, vagyis a kabar. Az avar szó a latin nyelvekben zsugorít, meg kapzsis jelent. Szent Jeromos szerint az avar, már az ókorban közmondásba foglalták:

„A kapzsi ember úgy adja el, amije van, mint amije nincs (ami nem az övé). Azt hiszi, hogy a világ minden gazdagsága az övé: a hűtlennek csak a fele jár. Úgy élünk, mint akinek semmije sincs, de mindent birtokolunk. Az evés és az öltözködés a keresztény gazdagsága.”²³⁸

Első olvasatra úgy tűnik, mintha a fenti mondatokban nem lenne összefüggés, pedig ez egy nagyon kemény kritika az egyházi intézménnyel szemben. Jeromos, aki felkészültségénél fogva bármilyen magas tisztséget betölthetett volna Rómában, de mivel nagyon kritikusan viszonyult az egyházi intézménnyel szemben, így saját bevallása szerint Szíria pusztáin kénytelen tengetni az életét.

Világos, hogy az idézett mondatok egyházi vezetőkre vonatkoznak, és ezek is egy uralkodói réteget alkottak, akár az avarok a későbbi korokban, már ha ragaszkodunk a Scaligeri kronológiájához. Nehéz eldönteni, hogy egy nép neve honnan származik, de legtöbbször a név úgy személyeknél, mint csoportoknál, a személy vagy csoport profiljából ered. A német név, amit persze csak magyarok használtak, a néma szóból származik. Ez talán amiatt, hogy aránylag keveset beszéltek. A német a magyart hungernek, vagyis éhesnek nevezte. A magyar az oroszot rossznak gondolta. A franciákat galloknak, vagyis kakasoknak hívták.

A magyar krónikák nem számolnak be avarokról. Tehát, ha hűek vagyunk a krónikáinkhoz, legalábbis ami a lényegét illeti, akkor nem is voltak avarok, csak kabarok. A kabarok viszont, ha párhuzamot látunk a magyar őstörténet és az egyháztörténet között, egy olyan uralkodó egyházi réteget alkothattak, mint a zsidóknál a lévíták.

„Pál apostol a hét Gyülekezethez írt levelet, a nyolcadikat a zsidókhoz írta, elkülönítve a többiek számától.”²³⁹

A görög Biblia-változatot Septuagintának hívják. A ginta törzset jelent, így a Biblia neve a Hét törzs. A magyar őstörténetben is hét törzsről írnak, meg egy különállóról, amit Kabarnak hívnak. Ha a magyar őstörténetet papok írták, akkor láthatjuk, honnan a modell.

„Honfoglalás”

Egy latin közmondás szerint „Repetitio est mater studiorum. – Ismétlés a tudás anyja”. Ez igaz, de az is igaz, hogy ismétlés az agymosás anyja. Nehéz volt belevésni a magyar nép agyába, hogy egy sehonnani, jött-ment nép, de a sok ismétléssel végül ez sikerült, mert ugye, előbb hont foglaltak mint szkiták, aztán mint hunok, avarok, uttigurok, kutrigurok, onogurok, magyarok, kabarok, besenyők, kunok... De isten ments, hogy ezt tagadjuk, mert akkor nemet mondunk a nagy dicső múltunkra és az ősapáinkra, akik hont foglaltak nekünk.

Egy adalékos bejövétel, honfoglalás és kor, amiről még a krónikáink sem tudnak, de mi már tudunk, az avarok részéről „történt”. Akik az avar bejövétel mellett kardoskodnak, azt állítják, hogy a bizánciak jól ismerték az avarokat és tudtak a mozgásukról. Ebben a könyvben, amit bizánci történészek írtak, azt látjuk, halvány gőzük sem volt, hogy kik voltak az avarok.

²³⁸ „Antiquum dictum est: Avaro tam deest quod habet, quam quod non habet. Credenti totus mundus divitiarum est: infidelis autem etiam obolo indiget. Sic vivamus, tanquam nihil habentes et omnia possidentes. Victus et vestitus, divitiae Christianorum sunt.” (Hieronymus, 1716. XIX.)

²³⁹ „Paulus Apostolus ad septem scribit Ecclesias: octava enim ad Hebreos, a plerisque extra numerum ponitur.” (Uo. XVIII.)

Menandri Protectoris de Abaris

Az esemény Jusztiniánusz császár idejében történik, amikor állítólag az Avarok bejöttek a Kárpát-medencébe mint honfoglalók.

„Egy Kandik nevű embert választottak ki abból a nemzetből, aki elsőnek jött a császárhoz, mint követ, és így szólt: Itt van a legerősebb és legnépesebb nemzet, az Avarok, legyőzhetetlen és meghódíthatatlan, aki az összes ellenségét visszaveri és gyökerestől kiirtja.”²⁴⁰

Már ez is bizonyíték lenne arra, hogy az avarok nem akkor érkeztek, ha egyáltalán érkeztek, hanem egy saját országgal bíró nép volt. Mert meghódítani nem egy kalandozó népet, hanem országot szoktak.

A továbbiakban írja, hogy a császár öreg és legyengült testileg és lelkileg is, így el akarván kerülni a háborút, megajándékozta a küldötteket aranyékszerekkel és selyemruhákkal. Ez után a császár Valentinusnak üzent, hogy gyűjtse össze a sereget, és támadja meg az ellenséget, de mivel nem volt biztos az ütközet kimenetelében, ezért cselhez folyamodott.

„Tehát, amikor Valentinus hozzájuk (az avarokhoz) indult ajándékokkal, előbb leverte az Ongoros Eitafalosz hun származású nemzetet, aztán a Szabírokat. De mivel a Vezérük nem vezette sikeresen az akciót és az ellenség leverésében táplált remény összeomlott, az Avarok gyorsan elkezdték rabolni a vidéket és irtani a népet. Így a bizánciak küldöttségbe menesztették Mezamirumot, Idarisi fiát, Kalagasti testvérét, azzal a kéréssel, hogy bizonyos foglyokat kapnának vissza.”²⁴¹

„Mezamirusz pedig, egy hiú és nagyotmondó ember, amikor az Avarokhoz jött, arrogánsan és kevélyen lépett fel. Kotragegusz látva, hogy Mezamirusz inkább szemtelen, mint diplomata, ezért szükségesnek látta szólni az avarokhoz, de a legrosszabb tanácsot adva nekik, így szólt a Kagánhoz: Ez az ember, akinek a kezében van az irányítás, nagy tekintélynek örvend a nemzetségében, és ha akarja, háborúba hozhatja az ellenséget. Tehát el kellene távolítani őt a környezetből, és utána bátran lehet rajtaütéseket végrehajtani az ellenséges területeken. Így az ő (Kotragegusz) kérésére az Avarok felrúgva a protokollt, a küldötteknek kijáró tiszteletet és minden törvényes és vallási előírást, megölték Mezamiruszt. És ettől az időtől szélében és hosszában szabadon kezdték irtani a népet a szomszédos területeken, foglyokat és zsákmányt ejtve. Jusztiniánusz küldötteket fogadott az avaroktól, akik kérték, hogy engedje meg nekik körülnézni a területen, ahol a nemzetük megtelepedhet. A császár, amikor ezt Jusztinus Vezér a tudomására hozta, azt mondta neki, hogy telepedjenek le ott, ahol előbb a herulok laktak, amit később Pannóniának neveztek. És a császár, ha majd látja őket, ezt megengedi. De az Avarok a Szkitiából való kijövetelükkel nem számoltak, vagyis nem úgy tartották, hogy Szkitiából jöttek ki. (Sed Abari Scythia sibi exeundum non censuerunt: censere=a aprecia, a evalua=értékelni, annak itélni). És valóban, az, amit szeretnének kapni (valójában amit a császár szeretne nekik adni), az már a tulajdonukban van. Tehát ez nem sikerült (vagyis az, hogy a császár Pannóniát adományozza nekik). Mindazonáltal Jusztinus küldötteket menesztett Bizáncba, tudatva a császárral, hogy az avarok azon terület nagy részének már a birtokosai.”²⁴²

²⁴⁰ „Electus vero fuit ab ea gente quidam Candich nomine, qui cum primus legatus ad Imperatorem venisset, dixit: Adesse gentem omnium fortissimam et populosissimam quae se illi traderet, Abaros scilicet, genus hominum invictum, et inexpugnabile, qui eius omnes hostes repellere et funditus extinguere possent.” (Labbe, 1648. 99.).

²⁴¹ „Cum igitur Valentinus ad eos profectus esset et munera praebuisset, primum quidem Ongoros Eitafalos Hunnicam gentem debellarunt, et Sabiros everterunt. Cum autem eorum Duces parum prospere res gessissent et contra eorum spem concidissent, confestim Abari hostium terram vastarunt, et regionem sunt depopulati. Hi vero inimicorum excursionibus vexati ad Abaros legationem miserunt, ad quam Mezamirum Idarisii filium, Calagasti fratrem suffragio elegerunt, qui cum etiam precibus egerunt, ut captivorum aliquos ex eorum tribu redimeret.” (Uo.)

²⁴² Mesamirus igitur legatus, vir vanus et magniloquus, ubi ad Abaros pervenit, in verba superbiora et arrogantiora prorupit. Cotragegus autem ille Abarorum per quam familiaris et necessarius, cum Mezamirus insolentius quam legatum decebat, esset locutus, illis pessimum consilium dedit et dixit Chagano: Vir ille in eo quod faciendum susceperit, magnae est apud suas tribus auctoritatis et quantum voluerit, hostium potest in pugnam educere. Oportet

Az írásból kiderül, hogy ez egy megvágott és meghamisított másolat, de az akkori hamisítók, még nem tökéletesítették a módszereiket. Avar=Auer=árterületi ember.

Krónikák krónikája

Ha valamennyi hitelt akarunk adni a történelmi írásoknak, akkor olyanok között kell válogatnunk, amelyeket még nem fertőzött meg teljesen a hatalmasok becsvágya. Az egyházi írók történelmi dolgokban nem mertek olyan nagyokat füllenteni, mint a világiak. Ezért nem árt komolyabban venni ezen írásokat. A leírtakból látszik, hogy valami nincs rendben a kronológiával. Úgy tűnik, hogy a Nagy Károly és dinasztiája időszaka később volt betoldva. Mindazonáltal létezhetett, mert őt is említi az író, de a róla szóló füllentéseket már nem tartotta méltónak egyházi történész számára. Zakariás pápát említi, de azt nem, hogy az ő idejében jöttek volna be a magyarok. Ezt épp azért kellett áttenni egy későbbi dátumra, hogy helyet csináljanak Nagy Károly hőstetteinek. A történészek nagyon ragaszkodnak az évszámokhoz, pedig a régi írásokban nincsenek évszámok. Ezeket később, talán csak a 14–15. században illesztették be. Az a tény, hogy itt ugyanabban az időben egyszerre vannak említve hunok, avarok és magyarok (hungari), bizonyítja, hogy a történeteket hol megnyújtották, hol felaprózták, a hamisításnak megfelelően, azt akarván így bizonyítani, hogy a magyarok nem is olyan rég tolakodtak be Európába. Minden jel arra mutat, hogy a német papok csúful becsapták a magyarokat, amikor a térítés leple alatt valójában hódítottak. A magyarok nem portyáztak a birodalom (Német Római Szent Birodalom) megszállásakor, hanem újrarendezték a birodalom adminisztrációját. Szerintem ez az írás, amit jó sok ideig dugdostak, tartalmazza az igazságot, bár ez sem teljesen mentes a részrehajlástól, a többi csak ferdítés, hazugság és rágalom. Az írásban Bécset Fabian városnak nevezi, amiből előbb Favian, aztán elhagyva az első szótagot Vian lett, később németesítve Wien.

Elolvassa az alábbi írásokat, rájövünk, hogy miért küldték a német papok a magyarokat Ázsiába keresni a Magna Hungáriát. Hát azért, hogy nehogyan nyugaton keressék, ott ahol valóban létezett, csak ezt elkeresztelték Avar birodalomnak. Ha az avarok eltűntek, akkor a birodalom is. Az Avar birodalom magában foglalta Pannóniát, Ausztriát és Bajorország egy részét.

igitur ipsum de medio tollere deinde intrepide in regionem inimicam excursiones facere. Ab illo persuasi Abari, transgressa et sprete ea que legatis debetur reverentia nulla habita iuris religionisque ratione Mezamirum necant. Et ab eo tempore latius et liberius depopulari vicinorum terram coeperunt, neque captivos, aut predas agere cessaverunt. Iustinianus legatos ab Abaris excipit, qui postulabant, ut illis liceret circumspicere terram in qua eorum gens sedes et domicilia poneret. Et imperator quidem ut haec Iustinus dux illi significavit, apud se consultavit an gentem collocaret in ea terra, ubi prius habitabant Eluri(eruli) (secunda Pannonia vocatur). Et Imperator, si illis videretur, annuit. Sed Abari Scythia sibi exeundum non censuerunt. Etemin illius desiderio, quoad eius fieri poterat, tenebantur. Hoc igitur non successit. Veruntamen Iustinus legatos misit Bizantium et Imperatori significavit eos iam magna ex parte istam regionem occupasse.” (Uo.)

„Szent Severinus, Attila halála után, Mamertinust, a katonai tribunusból lett apostolt nevezte ki püspökké a Pannonia és Norikum határában található Fabianban, Gelázio pápa jóváhagyásával, 466-ban. Ezekről a dolgokról Szeverinus történeti írásaiban olvashatunk.”²⁴³

„Mamertinus halála után Marcianus, a Fabian vár melletti Szent Severin kolostorbeli barát kerül a Fabian város püspöki székébe.”²⁴⁴

„Lucillus volt a Fabiani Egyházközség első prefektusa, ki Szeverinus és Marciánus halála után a fabiani és a batáviai várak katedrájának főnöke és adminisztrátora lesz. Miután a Longobárdok legyőzik a Herulokat és Frederikusz, a Herulok királya elhagyja a keresztény hitet, Lucillus a Szeverinus és Marcianus relikviáival Nápilyba megy. Ezután Pannónia termékeny földje az avarokra és a longobárdokra marad, ugyanakkor a Fábiani legnevezetesebb katedra a legegészségesebb keresztényi tanítással megszűnik létezni. Aztán néhány beteg év után Szent Rudpertus visszaállítja a Iuvaviani katedrát, amit Szent Szeverinus ideje alatt Maximus vezetett, és Laureákból elküldi az avarokhoz Pannóniába Kunáldust és Gizelárikust az Isten ígését hirdetni. Szent Rudpertó a Fabiani templom élére áll, így lassan újra kezdett terjedni a keresztény hit az avarok közt, és a Fabiani székhely is újra helyreáll.”²⁴⁵

„Rudpertus Kunáldust adta apostolul az avaroknak 640-ben, akit elsőnek emelt a Fabian, azaz a mi Wiennánk temploma élére, ehhez nem fér kétség. 740-ben Sodomust, Ioann Juvaveni püspök és Unilon Laureaci metropolita az avarokhoz Pannóniába és Norikumba küldte, Pipin frank király idejében. Mert, ahogy Eginhartus írja, aki Nagy Károly tetteit foglalta össze, az avarok egész az Ens folyóig laktak még Nagy Károly idejében is, vagyis 800-ban. Az Ens volt a két birodalom, az Avar és a Frank közös határa. Tehát Sodomus az avarokhoz jöve, Kunáldus után sok évig vezette a Fabiani egyházkerületet Norikum és Pannónia vidékén. De hogy ki volt Kunáldus és Sodomus között, azt még nem találtam meg.”²⁴⁶

„Haimo Juvaveni püspök, már metropolita, Zakariás pápa és Pipin frank király, és Odilon bajor herceg idejében az avarokhoz lett küldve, nehogy eltávolodjanak a keresztény vallástól, aki Fabianban (Bécs) nem győzte magyarázni az Isten ígését.”²⁴⁷

²⁴³ „Mamertinus, quem divus Severinus Norici ac superioris Pannoniae post Athilae Hunnorum regis interitum, Apostolus ex militum tribuno, Fabianis municipio in collimitis Pannoniae Noricque episcopum dedit, Gelasio Romano Pontifice adsentiente, annum circiter salutis nostre CCCCLXVI. Qua de re pluribus verbis divi Severini á nobis reperta historia tractat.” (Belga, 1614. 1109.)

²⁴⁴ Marcianus, ex monacho caenobii divi Severini iuxta moenia oppidi Fabianis eiusdem loci post Mamertinum Episcopus constituitur: ut eadem divi Severini historia habet.” (Uo.)

²⁴⁵ „Lucillus, is Fabianensis primo caenobii praefectus, dein Batavis castris ad Oeni et Danubii confluentes á divo Severino Episcopus datus, post divi Severini ac Marciani obitum, Fabianensem cathedram eisdem cum Batavensi auspiciis administravit, qui porro eiusdem divi reliquias, Herulis á Longobardis devictis, ac Friderico Herulorum rege Christianam pietatem exuente, isthinc Neapolim in Italiam traduxit. Post que tempora praeda relictá Longobardis ac Avaribus fecundissima Pannoniae terra, atque in ea Fabianensis potissimum cathedra, simul cum saluberrima doctrina Christi esse defiit. Et aliquot interlabentibus postea annis, simul ut divus Rudpertus Iuvaviensem cathedram (in qua Maximus quondam sub divo Severino praesuit) in integrum restituisset et é Laureaco ad Avaros in Pannoniam Cunaldum et Giselaricum verbi divini doctores misisset, posito divo Rudperto in Fabianis templo, paulatim ut Christiana religio apud Avaros repullulare, sic et Fabianensis restitui sedes coepit.” (Uo.)

²⁴⁶ „Cunaldus, á divo Rudperto Avaribus Apostolus datus annum circiter á nato Christi DCXL. quem divo Rudperto in Fabianis, hoc est Vienna nostra, aedem primum excitasse, verisimile est. Sodomus, sub Pipino rege Francorum, anno salutis fere DCCXL. á Ioanne Iuvavensi episcopo .et Unilone Laureacensi et metropolitano, ad Avaros in Pannoniam Noricumque missus est. Nam ut Eginhartus est autor, qui res á Carolo magno gestas congessit, Avaros usque ad Anisum fluvium habitabant, eratque, adhuc sub Carolo magno, anno videlicet Domini DCCC. Anius fluvius utriusque regni, Franci Avarique communis limes. Proinde Sodomum res ecclesiasticas in collimito Norici Pannoniaeque cum constituisse apud Avaros constet, verisimile est hunc, post Cunaldum longo intervallo, Fabianensem dioecesim administrasse. Qui autem inter Sodomum ac Cunaldum medii fuerint, a me nondum sunt deprehensi.” (Uo.)

²⁴⁷ „Haimo, hunc Virgilius Iuvanensis pontifex iam metropolitano á Laureaco ius adeptus, sub Zaharia pontifice maximo, et Pipino Francorum rege, Odilione quoque Boioariorum duce, ad Avaros, ne deficerent á Christiana

„Ez után az avarok és a hunok ismét visszaestek a megszokott törvénytelenységbe, és a vallással egyben a püspökök is elmentek Bécsből. Egész addig, amíg Nagy Károly bejött Pannóniába, legyőzte az avarokat, és visszaállította a keresztény hitet és a Frank birodalmat.”²⁴⁸

„Ahogy a legrégibb iratokból olvashatjuk, amiket Nagy Károly fia, Szelíd Lajos adott ki, az avaroktól elvett területeken Nagy Károly különböző szentekre szentelt bazilikákat építtetett, hogy a barbárokat megtartsa a hitben. Így egyet Szent Péterre szentelve Bécsben, majd Norikumban a Duna völgyében, néhol egyesével, máshol kettesével, úgymint Tullana, Ceisenmuro, Artagrano, Pachlaro, Trebnsee, Saxina, Roede és Samburgo. Ugyanakkor megkeresztelte a Csabai hunok királyát az egész népével, és Teodor keresztény nevet adott neki. Felső Pannóniát Karnuntummal, Norikummal egész Szabáriáig (Szombathely), a bécsi egyházkerülettel átadta letelepedésül a saját népének (frankok) egész a Lajtáig. Bécsbe hittanító profeszorokat küldött. Mindez a Nagy Károly korától, vagyis 800-tól a dinasztia kihalásáig 914-ig.”²⁴⁹

„Theoderikusz Arnoi püspököt nevezte ki az avarok és szklavinok részére felső Pannóniába és a Dunántúlra, akinek Bécsben is volt katedrája. Teodorikus után Adalrámoi Otto kerül a püspöki székbe és a bécsi katedrára, utána meg Adalbinói Oszvöldusz 865-ben.”²⁵⁰

„Ezekről az eseményekről Radfridus tudósít a kódex évkönyvében, melyet Henrik császár idejében írt Anno Domini 1000-ben, az események V. Leo pápa idejében zajlanak. Faviani Radfridus, kit Wigenensisnek is neveztek, Bécsben volt püspök, ahol egykor Mamertinus is. V. Leo foglalta el a Szentszéket Arnulf fia, Lajos alatt, aki a kronológiai számítások szerint Nagy Károly leszármazottja volt. Ebben az időben az avarok és a hunok, harmadízben hagyták el a keresztény hitet és visszatértek a magyar tudásra (scita), a származásuk szerinti kegyetlenségre és nemcsak a bécsi egyházkerületbeli és norikumi frankokat támadták, hanem irtották a népet az Ens folyón túl is, nagy sereggel megszállták Rétiát, Galliát, Misniát, Turingiát és a Német területeket, de nem egyszer rohanták le, hanem ezekben az években: 903, 908, 909, 912, 916, 929, 933, 937, 944, 954, 955. Ebben az időintervallumban az avarok és a magyarok nemcsak Pannóniát és a Norikumot szállták meg, hanem az egész német és francia területeket, Itáliával,

religione, in Pannoniam cum mandato ablegavit, qui in Fabiana Avaribus verbum Dei explicare haud definebat.” (Uo.)

²⁴⁸ „Post que tempora iterum recidentibus Avaribus et Hunnis ad solitam impietatem, simul cum religione episcopi in Fabianis esse desierunt. Donec facto á Carolo magno Francorum rege, magno in Pannoniam adversus Avars procinctu, et victi Avars, et Christo simul et Francico imperio vindicati fuissent.” (Uo.)

²⁴⁹ „Tum quod in antiquissimo diplomate á Ludovico Pio Caroli magni filio Pataviensi dioecesi dato, legimus, novae aliquot divorum basilicae in potioribus Avariae, hoc est Noricripensis Pannoniarumque tractu, locis, a Carolo magno positaе, Christianam pietatem apud barbaras gentes retinere. Quarum erat divo Petro in Fabianis una, in caeteris locis ad Danubii ripam in Norico ripensi in aliquibus singulae, in aliis vero positaе binae, hoc est Tullana, Ceisenmuro (ubi ceciensis ala quondam stativa habebat) Artagrano, Pachlaro (ubi Aralapensis classum praefectus sedebat) Trebnsee, Saxina, Roede et Samburgo. Itaque cum Csabeanum Hunnorum principem cum universa gente sua sacris undis perluisset, novo ex Christianismo Theodori addito nomine, tractuque illi Pannoniae superioris inter Sabariam et Carnuntum distincto, Noricum ripense cum collimitis Pannoniae, ipsoque Fabianensis dioecesis tractu ad Lytahum fluvium usque, suae Francorum genti habitandum concessit, dato Iuvavensibus episcopis negotio, ut secundum antiquum eiusdem ecclesiae observatum morem suos legis divinae interpretes ac doctores in Fabianis constituerent. Quorum invenimus, a Caroli magni seculo anno videlicet Verbi carnati DCCC.usque ad Caroli eiusdem stirpis defunctum annum videlicet Christi DCCCCXIV hos fere, ut sequuntur.” (Uo.)

²⁵⁰ „Theodericus, ab Arno Iuvavensi metropolitano, Avaribus et Sclavinis in Pannoniam superiorem et tractum terrae illi ultra Danubium oppositum, episcopus est datus. Cuius cathedra in Favianis item erat. Otto ab Adalramo Iuvaviensi metropolitano, Fabianis post Theodericum episcopus constituitur, et Avarice gentis Sclavinorumque in orthodoxa fide doctor Osvoldus ab Adalbino Iuvaviensi Avaribus et Sclavinis in Fabiana episcopus post Ottone inauguratur, circiter annum Salutis nostrae DCCCLXV.” (Uo.)

és az egész Római birodalomban új adminisztrációt vezettek be. Így a birodalom (Római birodalom) titulusa átkerült a szászokhoz, Itáliában Berengár vette át a hatalmat, Galliában a Rudolfik, Hugonesek meg az Odonesek vették át a hatalmat...”²⁵¹

Na, kedves történészek, a fennebb felsorolt évekből akkor, válogassuk ki, hogy melyik volt a pozsonyi csata. Azt a szöveget, hogy „a magyarok irtassanak ki”, csak utólag találták ki. A nyugatnak sosem volt olyan katonai ereje az említett korokban, hogy a magyarokat kiirthassa. Amit elértek, és sajnos nagyon sokat, azt mind a vallási hazudozásaik révén érték el.

A magyar peresztrojka

Miután több mint ötven évig uralták Nyugat-Európát (ja, nem uralták, csak kalandoztak, ugyebár a törökök is kalandoztak 150 évig, az oroszok 70 évig, az amerikaiak még most is kalandoznak), végre úgy látták, hogy példát mutatnak emberségből. Ha elolvassuk az évkönyveket, azt látjuk, hogy az évnek szinte nem volt olyan szaka, amikor királyok, császárok ne hajtottak volna végre betöréseket várakba, városokba és vidékekre, kardélre hányva ártatlan embereket, és nem egy esetben élve égették meg őket. Ez viszont mind Istennek tetsző dolog, mivel az elkövetők nem voltak pogányok. Ha eretnekeket égettek, akkor az még kedvesebb volt „Istennek”.

„Nem hallgathatjuk el Szent Pelegrinus, a Patáviai Egyház püspökének tevékenységét 971-992. években.”²⁵²

Pelegrinus püspök levele Benedek pápához a magyarság megtérítésével kapcsolatban:

„Kegyeskedjen elfogadni ezt a jelentést Főméltóságod, bár szerettem volna meglátogatni Apostoli küszöbét és szentől szemben örömmel bemutatni Atyai Szentségednek, és elmesélni azt, amit a küldöttek által jelentettem, ha nem akadályozna ebben az út, amit a Neofita Magyarokhoz kell tennem, akikkel békét kötöttünk, és a békekötés alkalmával a hit prédikálását vállaltuk. Olyan helyekre is hívnak, amelyek az Egyházkerületemhez tartoznak, de e félelmetes nemzet miatt mostanig el voltak tőlem zárva. A mindenható Istennek kegyelméből, aki a szét-szórtat összegyűjti, és a mostanig bezárt szívek ajtaját megnyitja és keménységét meglágyítja, eltávolítja a vad kegyetlenséget és a nyakakra helyezi az Úr szelíd jármát. Tehát az említett magyar nemzetből sokan kértek és meghívtak, látogassam meg őket, vagy tanítókat küldjek az Evangéliumban való eligazításhoz, akikhez már menesztettem is megfelelő barátapapokat, presbitereket, papokat és mindent úgy rendezve, mint ahogy az angoloknál tanultam, aminek olyan nagy lett az áldása, hogy mindkét nemből a katolikus hitre tértek és a keresztség alá jöttek ötezren.”²⁵³

²⁵¹ „Radfridus, cuius antiquissimus annalium codex sub divo Henrico Caesare, anno Domini millesimo scriptus, sub finem in pontificum catalogo his verbis mentionem facit: Istius Leonis quinti temporibus. Radfridus Favianensis, qui et Wigenensis, extitit episcopus, ubi quondam Mamertinus praeerat. Porro Leonem quintum Romanae sedi sub Ludovico Arnulphi filio, Caroli magni prosapiae postremo, praefuisse ex Chronologie supputatione apparet. Quo tempore Avars et Hunni tertio á fide Christiana deficientes ad scita Hungarorum, suae originis retra et feroce gente, non solum Fabianensem diaecesim, cum Francorum in ripensi Norico gente depopulati sunt, sed promotis limitibus ad Oenum usque fluvium, magnis copiis per Rhaetias in Galliam perq, Misniam et Thuringiam in universam Germaniam excurrerunt non semel, annis videlicet á nato Christi 903, 908, 909, 912, 916, 929, 933, 937, 944, 954, 955. Que devastatio Germaniae intra hoc temporis intervallum facta ab Avaribus et Hungaris, aliam non modo in Pannonia et Norico, sed in universo edeo Germaniae Galliaeque regnis amplissimis, Italiaeque, et totius adeo Romani imperii intercapedine, novam administrationem faciemque peperit. Nam imperii titulum ad se Saxones trahebant, in Italia Berengarii, in Galliis Rudolphi et Hugones, Odonesque rerum potiti caeperunt...” (Uo.)

²⁵² „Nec silentio hic praetereundus S. Piligrinus seu Pelegrinus ex Episcopo Pataviensis Ecclesiae, quam ab anno Christi DCCCCLXXI. ad DCCCXCII. vel DCCCXCIII. maxima cum laude ac sanctitatis opinione rexerat, Archiepiscopus Laureacensis.” (Pez, 1721.)

²⁵³ „Notum fieri dignetur vobis, summe Sacerdotum Praesul, quod supra omne animi mei desiderium nunc delectare et Apostolorum visitare limina, vestraque optabili perfrui praesentia, et ea facie ad faciem, que literis et

„A keresztények azonban, és a nép nagy része az, a világ minden tájáról való foglyok, kik gyerkeiket csak lopva vitték áldozni az Úrnak, most félelem nélkül viszik őket megkeresztelni, és olyan megelégedettek, mintha a zarándokútjukból most tértek volna vissza a hazájukba, aztán keresztény módra összegyűlnek a misét meghallgatni, és a Megváltó dicsőségére megpróbálják megfejtetni a kötött nyelven való írást. Ugyanezek a barbárok a Mindenható Isten csodája révén gyakorolják a kegyességet, habár vannak köztük foglyok, de senkit közülük, sem az alattvalóik közül, nem gátolnak meg abban, hogy megkeresztelkedjenek, sem a papokat, hogy prédikáljanak: de ebben egyetértenek úgy a keresztények, mint a pogányok, mintha csak egy családdhoz tatoznának. Így látszik beteljesedni Izsaiás próféciája: a farkas és a bárány együtt legel, az oroszlán és az ökör szalmát esznek. Tehát az a tényállás, hogy az egész magyar nemzet hajlandó a szent hitet elfogadni. De a szklávok más provinciáiban is nagyon sok az aratni való, de kevés a munkás. Mindebből annak szüksége látszik, hogy Szentséged egy pár püspököt rendeljen ide, mint a Gepidák idejében, amikor hét püspök volt Kelet-Pannoniában és Moeziában, akik közül a magyar invázió idejéből négyen Moráviában maradtak.”²⁵⁴

„Ezután Peregrinus kéri Benedek pápától a püspöki palástot, amit az elődei kaptak az előbbi pápáktól, ami az Egyházmegyéje ősiségét igazolná.”²⁵⁵

Ugye, milyen könnyű Katit a táncba vinni, ha ő is akarja? A keresztény ember, de talán más vallásúak is, azt hiszik, hogy erkölcs nem létezik vallás nélkül, sőt az az ember, aki nem az ő vallását gyakorolja, az nem lehet erkölcsös, és csakis barbár vad pogány lehet. Itt Peregrinus Szent István előtt téríti meg a magyarokat, és ezért ha nem is koronát, de egy püspöki palástot kér a pápától.

A legérdekesebb mondat a fenti írásból ez: „et licentia perceptive linguam ligatam in laudem Salvatoris praesumunt solve”, ami kb. így jön lefordítva: „és a bátorság, hogy a kapott kötött nyelvet a Megváltó dicsőségére meg merik oldani”. Ez azt jelenti, hogy az evangéliumi írás, amihez hozzá jutottak, rövidítésekkel és ligatúrákkal volt írva, valószínűleg latinul, mindez a helyspórolás végett. A pápai udvarban az egyik legjobban fizetett állás az abbreviátori volt, ami

internuntiorum committo indiciis, Sanctissimae Paternitate Vestre coram ratiocinari, nisi quod a Neophita Ungarorum gente huc ire prohibeor, apud quam, faedere pacto, sub occasione pacis fiduciam sumpsimus operam exercere praedicationis. Cuius enim terror gentis ex longo tempore etiam aliarum provinciarum praedicatoribus meae diocesis hactenus aditum clausit, ad quas nihilominus praesentis opportunitas temporis ire me vocavit. Quibus Deus omnipotens, qui solita sua pietate semper dispersa congregat, aperire dignatus est ianuam cordis sui diu clausam, ut discisso velamine duritiae suae, depositaque ferina crudelitate, leni iugo Domini colla submittant. A qua ergo praefata Ungarorum Gente multis precibus ipse invitabar venire, aut Missos meos in opus Evangelii illuc dirigere, ad hos dum transmitterem satis idoneos viros ex Monachis Canonicisque Presbiteros, atque de singulis Ecclesiasticis gradibus Clericos et vita et omni conversatione illorum sic ordinata, quemadmodum in Gestis Anglorum didici, tantum Divina gratia suis institutionibus fructum statim ministravit, ut ex eiusdem nobilioribus Ungaris utriusque sexus Catholica fide inbutos, atque sacro lavacro ablutos circiter quinque millia lucrarentur.” (Uo. LXXVII.)

²⁵⁴ „Christiani autem, quorum maior pars populi est, qui ex omni parte Mundi illuc tracti sunt captivi, quibus nunquam soboles suas licuit nisi furtive Domino consecrare, modo certatim nullo obstante timore offerunt eas baptizare et gratulantur omnes tanquam de peregrinatione sua in patriam reducti, quod Christiano more Oratoria audent construere, et licentia perceptive linguam ligatam in laudem Salvatoris praesumunt solve. Ipsi enim Barbari mira Omnipotentis Dei operante clementia, quorum licet adhuc gentilitate sint quidam detenti, nullum tamen ex illorum subditis vetant baptizari, nec Sacerdotibus invident, quoquounque libet proficisci: sed ita concordēs sunt pagani cum Christianis, tantamque ad invicem habent familiaritatem, ut illic Isaiae videatur impleri Profetia: lupus et agnus pascentur simul: leo et bos comedent paleas. Factum est ergo ut paene cuncta Ungarorum Natio sit prona ad percipiendum fidem sanctam. Sed et aliae sclavorum provinciae ad credendum promptae et est ibi messis quidem multa, operarii autem pauci. Unde quoque visum est iam necessarium esse, quatenus Sanctitas Vestra illic aliquos iubeat ordinari Episcopos, quia et Quondam Romanorum Gepidarumque tempore proprios septem Antistites eadem Orientalis Pannonia habuit et Moesia, meae sanctae Laurencensi, cui ego indignus ministro, Ecclesiae subiectos, quorum etiam quatuor, usque dum Ungri regnum Bavaricum invaserut, sicut praesenti cognitum est aetati in Moravia manserunt.” (Uo.)

²⁵⁵ „Petit deinde Piligrinus, ut Benedictus Papa Pallium Pontificale, decessoribus suis olim a Romanis Pontificibus concessum, sibi quoque conferat, et avita Ecclesiae suae privilegia confermet.” (Uo.)

nem más, mint a régi rövidítésekkel írott szövegek kibogozása. Ez azt jelenti, hogy a papok többsége, de még a pápák sem igen voltak erre képesek. Vegyünk példának három szót: gnos̄is=megismerés, ignis=tűz, agnus=bárány. Mindhárom rövidítése a gns. Ha ez elé rakták az Isten jelzõt, akkor ez lehetett Isten megismerése, Isten tüze, vagy Isten báránya. Az Isten tüze ilyen értelemben egy belsõ tisztító tűz, ami által az ember megigazul. Ezt vallották a gnosztikusok. Az ábrahámíta beállítottságúak viszont, akiknél divatban volt a bárány áldozás, úgy vélték, hogy a megváltást, megigazulást csak véráldozattal lehet elérni. Voltak, akik megelégedtek azzal, ha elfogadják, hogy Krisztus feláldozta magát értük, de voltak olyanok is, akik önként vállalták a mártíromságot, amit sok esetben kiprovokáltak. A 12–13. században az utóbbiak kerültek többségbe, és szisztematikusan irtani kezdték az elõbbieket. Ez volt az eretneküldözés, amikor a gnosztikusokat teljesen kiirtották.

A fenti írásokból láthatjuk, hogy a X. században még léteznek a hunok. Choniate bizánci krónikás a 13. századi Magyarországon ugyancsak hunokról ír. Aztán hirtelen következik egy váltás, amikor már nem hunokat, hanem kunokat emlegetnek, és azt próbálják bizonyítani, hogy ezek valójában a kumán tatárok, akiket IV. Béla behívott az országba. A következõ írásból azonban az derül ki, hogy miután a kumánok a tatár testvéreikkel együtt minden mozdíthatót magukkal vittek, elhagyták az országot.

A történelemkönyvek arról írnak, hogy a VIII. században Pipin kiirtotta a hun nemességet. Ez igaz is lehet, de a parasztságot – különösen az állattenyésztõ tanyán és elszórt helyeken élõ nomadizáló parasztságot – nem lehetett kiirtani. Bármilyen nehéz helyzetbe került is az ország, mindig ezeknek volt esélyük a túlélésre. Így nem csoda, hogy Kun László idejében már õk képezték az ország gerincét. Ezek hunok voltak és nem kumánok. Az ország helyreállítását nem a bosszúálló és gyáván megfutamodó IV. Béla vitte véghez, hanem Kun László, akit azért kellett befeketíteni, hogy ki lehessen emelni a német származású Bélát.

Legendákból krónikák: Henrik vagy Imre?

Hartvik legenda:

„E nagy érdekű kéziratot a Majna melléki Frankfurt városnak tanácsa küldötte meg 1814-ben, az akkori nádor õ cs. kir. fennségének közbenjárására, a magyar nemzeti Múzeumnak.”²⁵⁶

„Úgy látszik e sz. István életét és Kálmán királynak 1109-ik évi s a veszprémvölgyi apácák alapítását megerősítő oklevelét azonegy kéz másolta, miből az tűnik ki, hogy sz. Istvánnak más nagyobb és kisebb legendája Hartvik dolgozatának utánzása.”²⁵⁷

²⁵⁶ Érdy, 1854. II.

²⁵⁷ Uo. III.

Figyelembe véve a fenti mondat állítását, el lehet gondolkozni azon, hogy vajon a legendából születtek-e a krónikák, vagy a krónikákból a legenda? Ha az állítás igaz, abból az következik, hogy előbb volt a legenda és az lett történelemmé bővítve. Ellenkező esetben olyan legenda vagy legendák kellene létezzenek, ahol a különböző krónikákban szereplő olyan események is megjelennek, melyek hiányoznak a Hartvik legendából. Tudnivaló, hogy a Szent István körüli viták óriási indulatokat váltanak ki a Szent István- és a Koppány-szimpatizánsok között. Mivel a krónikákon kívül nincsenek olyan dokumentumok, melyek egyértelműen alátámasztanának Szent István által vagy az ő nevében elkövetett atrocitásokat, ezért ha nem is a teljes igazság, de a kedélyek megnyugtatása végett, jobb, ha Szent Istvánt meghagyjuk a legendák világában.

„Így történt, hogy a kárhozat és tudatlanság fiaira, egy oktan kóborló népre, mely nem tudá, hogy Isten teremtménye, úgymint a Pannóniában lakó magyarokra is, felderült az isteni kegyelem országa...”²⁵⁸ Ugyanez a saját fordításomban:

„Így történt az isteni kegyelem előrelátása, hogy a kárhozat és tudatlanság fiaira, egy oktan kóborló népre, mely nem tudá, hogy Isten teremtménye, természetesen a pannóniai hazában lakó magyarokra, felderült az isteni kegyelem...” (videlicet=természetesen).

Asztrik főpap a pápától koronát és keresztet hoz Szent Istvánnak:

„Azon kívül kettős keresztet, hogy az a király előtt hordoztatnék, küldött neki apostolkodása jeléül. Én, mondá, apostol vagyok, de ő méltán Krisztus apostola, ki által Krisztus annyi népet térített magához.”²⁵⁹ Saját fordításomban:

„Ezen felül a király előtt hordozandó keresztet, mint apostoli jelképet küldött. Én, mondá, apostoli (apostolok utóda) vagyok, ő azonban megérdemelten Krisztus apostola, aki által Krisztus annyi népet magához térített.”

Vajon miért kellett a szimpla keresztet kettős keresztre fordítani?

„Kiknek halálából eredett keserve ellen, az életben maradt jámbor vonzalmú Imre fia iránti szeretetében kerese vigasztalást.”²⁶⁰

Vajon mikor lett Henrikből Imre?

Szent István, halála előtt a velencei Pétert javasolja utódául. Szó sincs Vazul megvakításáról, sem a Szár László fiai meneküléséről. 1038-ban, halála után Fejérvárt temetik el az általa épített, Boldogasszony nevére szentelt székesegyházban.²⁶¹

²⁵⁸ „Unde contigit divine pietatis intuitum in filios perdicionis et ignorantie populum rudem et vagum creaturam dei esse se nescientem, hungaros videlicet pannonie patriam inhabitantes clementi visu de celo prospicere...” (Uo.)

²⁵⁹ „Crucem insuper ante regi ferendam! velut in signum apostolatus misit. Ego inquires sum apostolicus, ille vero merito christi apostolus, per quem tantum sibi populum Christus convertit.” (Uo. 14.)

²⁶⁰ „De quorum morte mesticiam obortam, genitor propter amorem filii superstitis sancte indolis puer Henrici solatio compescuit.” (Uo. 27.)

²⁶¹ Uo. 31.

9. Összeesküvés elmélet a tatárjárásról

Juliánus barát csak épp visszatér a keleti útjáról, leadja a jelentést a pápának, máris megindul a tatárjárás. Érdekes módon csak a kelet-európai államokat rabolják, holott majdnem két évig tartózkodnak Magyarországon. Amikor a tatárok visszavonulnak, a pápa követeken keresztül ajándékokat küld a tatár kánnak és megköszöni, hogy azok megkímélték a római birodalmat.²⁶²

„Abban az évben a kumánok, a világ legmocskosabb népe, akik a húst majdnem nyersen ették, lótejét és vért ittak, ezek elküldték Gothán nevű királyukat a magyar királyhoz, letelepedést kérve, keresztényeknek álcázva magukat. Aki a Prédikátor ajánlására, anélkül, hogy ezt megtárgyalta volna a főurakkal, beengedte őket (de jaj, neki), hogy együtt lakjanak. Ezek kis idő után nagyon megsokasodtak. Az említett átkozott nép 1239-ben bement Radna városába húsvét napján, és az ott lakó épp asztalhoz ült népet, kicsitől nagyig lemészárolta, nem kedvezve senkinek. Ezután sáskák módjára szétterjedtek a tartományban, vérbe áztatva a vidéket. Akik már előbb letelepedtek, ezekkel egyesültek egy megszámlálhatatlan hordába. A királyuk, Gothán öngyilkos lett, de előbb megölte két királynéját, és akik a házába menekültek Ausztria hercege elől, aki a házat megrohamozta és elfoglalta. Ahogy mondják, a magyar király összegyűjtött egy százezer fős sereget és Pestnél elejükbe ment. Hajnalban, amíg ők a táborban pihentek, a kumánok megrohamozták őket, előbb felgyújtották a sátrakat, aztán mindenkit lemészároltak, püspököket, grófokat, öreget, fiatait, csak kevesen tudtak elmenekülni a királlyal, akit II. Frigyes császár kiközösített. Miután ez lezajlott, egy másik nemzet érkezett napkelet felől, kiket tatároknak neveztek, akik sok várost és várat leromboltak és alávetettek, így Oroszországban és Lengyelországban is, és senki nem tudott nekik ellenállni. Ezekhez csatlakoztak az eretnekek és a hamis keresztények, így töltve ki a rosszindulatukat a keresztényekkel szemben.”²⁶³

Az utolsó mondat célzatosan kiforgatja az igazságot, vagyis azt, hogy az egész manipuláció éppenhogy az eretnekek kiirtására lett megszervezve.

Mindezen rossznak a szerzői a Nagyurak voltak, akik megölték a király anyját, és akiket ezért a király kisemmizett a vagyonukból... A tatárok és a kumánok aztán semmi akadály nélkül

²⁶² Falcon, 1532, 424.

²⁶³ „Anno eodem Chomani, gens immundissima, que carnibus utebatur fere crudis pro cibo ‚lacte equarum et sanguine pro potu, hi miserunt quosdam ex suis cum Rege, Gothan nomine ad Regem Hungariae, rogantes, ut collocaret eos in terra sua, simulantes se fieri Christianos. Qui ad suggestionem Praedicatorum sine consilio Principum suorum suscipiens eos (heu malo suo) finebat habitare secum. At illi paullatim crescebant et multiplicantur super numerum. Anno MCCXXXIXC humani gens supra dicta et maledicta, intravit fines Ungariae et in die S. Pasce intravit civitatem Rodna: illis edentibus et bibentibus et secure habitantibus, interfecerunt omnes Religiosos et irreligiosos, juvenes, virgines, senes cum junioribus, nemini parcentes. Deinde diffundebantur per totam provinciam istam sicut locustae, sanguinem humanam sitientes, et effundentes velut aquam. Illi vero, qui prius habitare coeperunt in terra coniunxerunt se suis et facta est turba innumerabilis. Quorum Rex, nomine Gothan, seipsum interfecit, prius interfectis duabus Reginis et aliis, qui secum in domo convenerant prae timore Ducis Austriae: qui domum impugnabat, et tandem expugnabat. Rex autem Ungariae collecta in unum multitudiune copiosa, ut dicebatur centum millibus, occurrit illis circa Pest. Illis ibi in castris quiescentibus, Chomani summo diluculo inopinate supervenerunt, et primo incendebant castra, deinde interfecerunt omnes Episcopos, Comites senes et juvenes, nemine resistere, ita quod ex tanta multitudine vix pauci cum ipso Rege salvarentur, sub II. Frederico Imperatore excommunicato. His itaque perpetratis, secuta est alia gens, que dicitur Tartaria, veniens, ab ortu solis, que multa regna, civitates et castra subverterat, scilicet Rusciam, Poloniam cum Duce suo Hainrico, eo quod esset innumerabilis turba, cui nemo resistere auderet. His adjuncti erant haeretici et falsi Christiani, ut possent exercere malitiam suam in Christianos et delere nomen eorum de terra. Quae igens subiecit sibi Chomanos, ut in omnibus parerent eis...” (Pez, 1721, 816.) „Horum omnium malorum auctores erant Comites, qui matrem Regis occiderant, eo quod filius eliminasset eos de sedibus suis... Tartari et Chomani nemine resistente et occurrente recesserunt ab Ungaria cum infinita praeda auri, argenti, vestium, animalium, multos et captivos utriusque sexus ducebant in obprobrium Christianorum... Interea fames horribilis et inaudita invasit terram Hungariae et plures perierunt fame, quam antea a paganis. Canes edebant et catts et hominibus humana caro publice vendebatur in nundinis... A nativitate Christi non est tanta plaga et miseria propter peccata eorum.”

elhagyták Magyarországot, végtelen sok zsákmánnyal megrakodva, arannyal, ezüsttel, ruhákkal, állatokkal, sok fogollyal mindkét nemből, a kereszténység nagy szegényére... Ezután egy irtózatosszerű éhínség tört az országra, ami miatt többen elvesztek, mint a pogányok öldöklése miatt. Kutyákat, macskákat ettek és piacokon nyilvánosan árulták az emberhúst. Krisztus születése óta nem volt ilyen nyomorúság a bűnök miatt.”²⁶⁴

Ez a verzió egy kicsit eltér a többitől, de lehet, hogy közelebb áll az igazsághoz. Miféle prédikátor lehetett az, akinek a szavára hallgatott a király? Szerintem inkább egy pápai prelátus a prédikátorok rendjéből. Miért lett öngyilkos Gothán, miután ilyen jól végezte a dolgát, és éppen Ausztria hercegétől való félelmében? Nem inkább, mivel a mór megtette a kötelességét, már nem volt rá szükség, így eltüntetve a nyomokat. Valahogy úgy tűnik, hogy ez nem más volt, mint a pápa áldásával végrehajtott bosszú a királyné meggyilkolásáért.

A népességcsere megtörtént. A magyarság nagy része kipusztult, de azok az őshonosok, akik hosszú évszázadok alatt megtanulták a túlélést, a legrosszabb körülmények között is, most ők kerültek helyzetbe. Ezek a hunok voltak, de ez az igazság sehogy sem ment le a hamis történetírók torkán, így kunoknak hazudták őket, és azt próbálták bizonyítani, hogy csak IV. Béla alatt telepedtek le az országban.

Hun járás vagy tatár járás?

Miért van az, hogy a tatárjárást idejéből, ami majdnem két évet tartott, alig találunk emlékeket, miközben a sokkal régebbi „hun invázióról”, amint az alábbi írásban láthatjuk, szinte képekben jelennek meg az események. Ha nem lennének árulkodó elszólások, nem vennénk észre a csalást. Ugyanis gyanús, hogy az alábbi leírás inkább az 1241. évi eseményekről szól, amit visszahamisítottak az ókorra. Az írás, mint a legtöbb történelmi írás, papoktól származik, ezért figyelembe kell venni a 13. században fennálló helyzetet a vallás terén.

„Valens, aki jól forgolódott a kül- és belháborúkban, értesítést kapott, hogy az összegyűjtött szkítiai hadsereg megérkezett. Ezek azok voltak, akiket Prokopiusz a saját segítségére kapott a szkíta királytól. Azt mondják, hogy ezek nagy kevélységgel és pökhendiséggel jöttek be, mindent lenéztek, amit nekik megtekintésre felmutattak, egyebet sem csináltak, csak sértegettek és mindenkiel arrogánsan bántak. A császár nemsokára ezeket visszaküldte Szkítiába, lefegyverezte és erődítményekbe záratta: azt mondják, hogy még a hajuk mozgása is a vadságukról árulkodik. Akik pedig a városokban szétszórtan voltak, őrizetbe vetettek, a látványuk megvetést keltve, a faragatlan mozgásuk és kinézésük miatt, akikről Arisztotel azt mondja, hogy fertőző állatok.”²⁶⁵

„A Szkiták királya ezekből visszakövetelte a nemesebb származásúakat. Ez egy nagyon nehéz ügynek bizonyult, mert nem volt könnyű ennek a törvényes és észszerű végrehajtása.

²⁶⁴ „Horum omnium malorum auctores erant Comites, qui matrem Regis occiderant, eo quod filius eliminasset eos de sedibus suis... Tartari et Chomani nemine resistente et occurrente recesserunt ab Ungaria cum infinita praeda auri, argenti, vestium, animalium, multos et captivos utriusque sexus ducebant in obprobrium Christianorum... Interea fames horribilis et inaudita invasit terram Hungariae et plures perierunt fame, quam antea a paganis. Canes edebant et catts et hominibus humana caro publice vendebatur in nundinis... A nativitate Christi non est tanta plaga et miseria propter peccata eorum.” (Uo.)

²⁶⁵ „Valenti qui ocium agebat ab externis et domesticis bellis, nuntiatum est, collectum Scytharum exercitum prope iam adesse. Hic vero erant, quos Procopius in suum auxilium a Scytharum rege impetraverat. Hos aiebant magno cum fastu et arrogantia incedere, omnia quae se eorum conspectui obtulissent despiciere et nihil facere, propterea quod quicquid iniuriae inferebat, id impune faciebant et arroganter et superbe se cum omnibus gerebant. Hos Imperator intra breve tempus interclusos in Scythiam reditu intra munimenta compulit et arma tradere iussit: et vero tradiderunt, ut etiam ad motum capillorum usque mentis ferociam indicarent. Hos igitur per urbes dispersos in libera custodia habuit, et contemptum eorum excitavit, his qui viderunt eorum corpora, in agrestem magnitudinem surgentia, graviora circa pedes, reliquis partibus exilia, qualia Aristotel, animalia infecta dicit...” (Labbe, 1648. 18.)

Mert akik hűségesküt tettek, azok a császár szolgálatába lettek küldve. Valentinus pedig tagadta, hogy miért voltak a császárhoz küldve, és azt is, hogy esküt tettek volna: Egy bizonyos Julianum állítólag a vérrokonsága miatt lett odavíve.”²⁶⁶

Ez az utolsó mondat egy lóláb, ami kilóg a többi közül. Sem előtte, sem utána nincs tisztázva, hogy mit keres ott.

Na, nézzük meg, hogy hova lett víve (küldve) és honnan? A császárhoz? A szkítáktól? Volt a szkíták közt Julán név? Azt tudjuk, hogy Juliánus barát úgymond a vérrokonsága miatt lett küldve, nem a római császárhoz, hanem Ázsiába a szkítákhoz, hogy megkeresse a vérrokonait, de nem a 4. hanem a 13. században. Látszik, hogy egy összeollózott írással állunk szemben, ahol keverik a két különböző századból való eseményeket.

„A követ tekintélyét a neki kijáró helyből lehet megítélni: A császár azt mondta, hogy a törvényesen fogvatartottakat ellenségképpen kezeli, mivel ezek az ellenséget segíteni érkeztek az országra. Ezen okok ingerelték fel a szkítákat, így tört ki a háború.”²⁶⁷

És most az írás hirtelen mintha átugorna az 1241-es tatárjárásra. Épeszű történésznek fel kell tűnjön, hogy habár az írás folyamatos, de a történések között óriási szakadék tátong. A szkíták háborút üzennek a rómaiaknak, aztán hirtelen ők kezdenek menekülni a rómaiakhoz a hunok elől.

„A Szkíták a Hunok által le lettek győzve, és a teljes kipusztulás szélére taszítva (akiket csak megtaláltak, nőket, gyerekeikkel, a legnagyobb kegyetlenséggel mészároltak le), nagy tömegben, nem kevesebb, mint kétszázezer harcképes, élete virágában lévő ember menekült el. A folyó partján állva kezüket kinyújtva, sírányozva könyörögtek segítségért, és kérték, hogy átkelhessenek és bebocsájtást nyerjenek. A Rómaiak pedig a folyó másik partján állva azt felelték, hogy semmit nem tehetnek, csak a császár beleegyezésével. Mert az ügyük kivizsgálása már fel van terjesztve a császárhoz. Mivelhogy a dolgok nagyon bonyolultak és szerteágazottak, mindkét részről, ezért az ügyet a bíborosok tanácsa (consistorio Principis) elé küldték, végül a császár (ez lehet a pápa is) ítélt a szenátus tanácsa alapján, aminek a hatáskörébe tartozik a Birodalom ügye. Itt voltak a testvérek gyerekei (itt az előkelőkre gondol), akik előbb részesülnek bebocsájtásban, de császári rendelkezés értelmében ezeket egyenlőképpen kell mindenhova elosztani, hogy egy se kerüljön a fiúkból a nagybácsiához. Ehhez hasonló megfontolásokból, a szkíták nagyszámú befogadását a rómaiak csak a fegyverek leadása mellett engedélyezték. De még mielőtt erről rendelet érkezett volna a császártól, a szkíták bátrabbjai megpróbálták fegyverrel és erőszakkal átkelni, de ezek vagy vissza lettek taszítva, vagy megsemmisítve. Elváltatták a tömegtől a hadseregben szolgálókat, és ezeket meg a parancsnokaiktól, aminek megtagadása halálbüntetéssel járt.”²⁶⁸

²⁶⁶ „Ab his Scytharum Rex nobili genere ortos repetiit. Erat hoc negotium arduum et huiusmodi quod non facile posset ad iusti rationem expendi. Dicebat enim se hos fide iuramento habita ad suppetias Imperator misisse. Valentinus vero negabat, eum ad quem miserat Imperatorem fuisse, neque se iurasse: ille Iulianum in medium adducebat, seque hoc eius consanguinitate dedisse.” (Uo.)

²⁶⁷ „Legatorum etiam dignitatem, tanquam legatorum loco essent, obtendebant: Imperator contra disserebat etiam legatos iure teneri et eos qui praesentes erant hostium numero habere, quandoquidem hostibus auxilium latum venissent. Ex his causis Scythicum excitatum est bellum...” (Uo.)

²⁶⁸ „Scythae victi et ab Hunnis caesi et eorum magno numero ad interuicium usque deleti (omnes enim qui comprehendere potuerunt cum mulieribus et eorum filiis interempti sunt cum nullus crudelitatis et caedum esset modus), in magnam multitudinem coaluerunt et non minus quam hominum ducenta millia, qui bellum apti et aetate florentes erant ut fugerent, convenerunt. Itaque profecti et ad ripam stantes, manus e longinquo porrigebant, et preces cum fletu et vociferatione emittebant, traiectionem sibi concedi flagitantes, suam cladem deplorabant, et se illis praebituros auxilii accessionem spondebant. At Romani qui ripis praeerant nihil se nisi Imperatoris iussu facturos responderunt. Quamobrem huius rei cognito est ad Imperatorem delata. Cum res in magna varietate versaretur, multaque in utramque partem in consistorio Principis dicta essent, tandem in sententiam Imperatoris itum est, et factum Senatusconsultum, ex aemulatione quam habebat, cum his qui Imperium cum eo tenebant. Erant autem filii fratris et vero ipsi primae partes attribuebantur, sed illi Imperatoriam potestatem ex aequis partibus inter omnes dividi oportere censebant, neque ulla in re patruo concedebant. His causis impulsus, tum etiam quia

Itt egy másik lóláb: a consistorio nem más, mint a bíborosok tanácsa. Ugyan lehet ezt a császár tanácsai testületére is vonatkoztatni, de ha a leírt események a 13. században zajlanak, akkor tényleg a bíborosi testülettel van dolgunk, mert ebben az időben az Egyház átvette a hatalmat a civil élet összes területén.

Ha ezek a szkíták a mai Ukrajna területéről érkeztek volna a Duna alsó folyásához, akkor bizony nyújthatták a kezeiket és siránkozhattak volna, mert a túlsó partról aligha hallották vagy látták volna őket. Itt valami más folyóról lehet szó, és más időből.

„Ily módon, akik a parancsnak ellenálltak, meg lettek semmisítve. Akik azonban előbb részesültek a császár kegyelméből, de magukat értékesebbeknek tartották, őket kinevették, mert mint katonák, megfelelőek voltak, de túl faragatlanoknak és műveletleneknek tartották őket a civil ügyek intézésére. A császár azt a parancsot adta Antiokiából, hogy a még semmire sem használható fiatalokat küldjék különböző római régiókba, és mint túszoikat tartsák ott őket. Egyébként ne maradjanak a katonák a parton tömegben, a harcra képes katonákat addig ne engedjék át, amíg le nem adják a fegyvereiket. Voltak, akik kijátszották ezt a parancsot egy kedves arcú gyerek miatt, azok közül, akik átjöttek, a másik egy fogoly szép felesége miatt. Egyiket egy szép szűz ejtette rabul, másokat ajándékokkal vettek meg, lenvászon öltözetekkel, mindkét oldalán hímzett rojtos takarókkal. Sőt olyanok is voltak, akik új cselédekkel töltötték fel a háztartásukat, marhákkal a tanyáikat, és mindenféle élvezetekbe merültek. Így lettek legyőzve a szkíták által a leggusztustalanabb és legbomlasztóbb győzelemmel. Ők megannyi dolgot megszereztek erőfeszítés nélkül, és az otthon elszenvedett veszteségeik után itt boldogultak. És Szkítia pusztája és pokla után megszállták a Római Birodalmat.”²⁶⁹

Itt újra felvetődik a gyanú, mivel tudott egy barbár nép, amelyik Szkítia pusztáiról menekült, megvesztegetni egy magasabb kultúrával rendelkező birodalmi népet? Ha áttesszük az eseményeket a 13. századra, amikor a tatárok elől menekültek, akkor már érthető, ugyanis abban az időben Magyarországnak minden adottsága megvolt, hogy egy gazdag, civilizált társadalommal rendelkezzen. Biztosan vittek magukkal sok értékes holmit, amivel le tudták kenyerezni az egész római birodalmat, de az is biztos, hogy nagyon sok kincset elástak. A tatárok közel kétévi Kárpát-medencei tartózkodása alatti legfőbb foglalkozása a kincsek utáni vadászat volt. Számítalan embernek meg kellett halni, akiket az elásott kincsekért vallattak. Nem mindegy az, hogy a manapság talált kincseket is melyik századokra datálják, és kiknek tulajdonítják.

„A barbár és álnok természetük miatt úgy tűnt, hogy a szövetség nem vezet semmire. Hiábavaló volt az a gonddal és vigyázattal eltervezett dolog, hogy a befogadottakat szórják szét a birodalomban. Cselédek, feleségek, gyerekek mind a város jelét viselték. De sokkal ékeesebb ruhákat viseltek, mint az a foglyokhoz illett volna. És mint amikor a meleg levegő a magasba

maxima accessio potentiae praesto erat Romanis, iussit Scythas admitti, modo arma deponerent. Antequam armorum abiectio esset ab Imperatore imperata, Scytharum audaciores et elatiores transitum sibi vi aperire constituerunt, sed vi repulsi deleti sunt. At illi qui eam Scytharum exercitus partem a reliquo separatam confecerunt, magistratu privati sunt et capitis periculum adierunt.” (Uo. 19.)

²⁶⁹ „Ad hunc modum his qui sibi adversabantur, exitio fuerunt. Qui autem apud Imperatorem primas partes gratiae occupabant, et plurimum apud ipsum valebant, eos irridebant, tanquam homines militares et bello quidem aptos, sed prorsus rerum civilium rudes et imperitos esse dicebant. Iusserat autem Imperator ab Antiochia, ut primum imbellem et nulli usui aptam susciperet aetatem et per Romanorum ditionis terras dimitterent, et tanquam obsides tuto loco haberent. Neque eo secius milites ad ripas consistere ut turbas, pugnae aptas minime transgredi finerent, neque navigia illis ad traiectionem praeberent, priusquam arma deposuissent quo nudos transmitterent. Eorum autem qui ista mandata exceperunt exarsit hic in amorem unius pueri candidi et vultu grati ex his qui traiectioni fuerant, alter misertus est uxoris formosae unius ex captivis. Hic captivus fuit sub virgine formosa, alios magnitudo munerum coepit, linea vestimenta et stragula ab utraque parte simbriata. Plane unusquisque ipsorum hoc propositi habuit, ut suas domos servis replerent et villas pecudibus et in omnem libidinis licentiam proruperunt. Itaque victi a Scythis victoria foedissima et dissolutissima eos tanquam benefactores et servatores priscos cum armis exceperunt. At illi tanta re sine ullo labore adepta, ex clade quam domi acceperant, suam comparaverunt prosperitatem. Nam pro desertis Scythiae locis, et barathro, in Romanum invaserunt imperium.” (Uo.)

emelkedik, úgy nőttek és értek meg a foglyok gyerekei, és nagy tömeggé nőtt az ellenséges nemzet.”²⁷⁰

Ezek a mondatok is sokat elárulnak. Hogy lehettek az Ázsia pusztáiról idevetődött menekültek öltözékei szebbek, mint a művelt birodalmi embereké? De azt is írja, hogy minden gondosan előre el volt tervezve. Ez megint csak a 13. századi eseményekre találó, amikor az eretnekeket és a római egyházi intézménnyel konfliktusban álló népeket meg kellett leckéztetni. Az írás első felében azt olvassuk, hogy a szkiták akkor még nem menekültek voltak, hanem meghívottak, de mindent lenéztek és megvetettek, amit nekik felmutattak. Itt burkoltan épp azt írja le, hogy a „szkiták”, vagyis a magyarországi egyházi képviselők nem akarták elfogadni, sőt lenézték a Róma által képviselt dogmákat.

A tatárok betörésének ábrázolása Thuróczi János krónikájában (1488).²⁷¹

A továbbiakban szó van egy meséről, amely a kelet-római népek között terjedt, hogy miután egy sárkányt legyőztek, ennek a fogai szétszóródtak a birodalomban, amely fogakból, mint az elvetett magból, mind sárkányok keltek ki.

A Kárpát-medencei nép harci jelképe a sárkány volt. A Bátoriak címerén pedig sárkányfogak vannak. A sárkány latin neve a dragon, innen kapta a nevét az egyik hadosztály, a dragonyosok. A dragonyost dragosnak is nevezték. Egy Dragos nevű hadvezér alapította meg állítólag Moldvát.

Egy kis adalék alább. Az ebben leírt eseményt a 235-ös évre datálják, és azt állítják, hogy ez lenne a Szent Orsolya és társai ellen elkövetett vérengzés. Szent Orsolya történetét csak Szent Erzsébet álmából tudjuk, tehát nem hiteles.²⁷² Ha viszont a 235-höz hozzáadunk ezer évet, akkor olyan történetet találunk, amit azok, akik megélték, csak kódolva mertek leírni.

²⁷⁰ „Atque adeo, iam tum barbara eorum natura et perfida, ex eo quod foedera pro nihilo ducebant, apparuit. Etenim aetas inutilis, a traiectione suscepta magno studio et cura, eorum qui hoc consilii dederant, per gentes, et nationes, ut habitaret, est dispersa. Domestici, uxores, filii, hi quidem signa regia gerebant. Illas autem conspiceret erat mollius quam captivas decebat vestitas. At captivorum filii, et quicquid illis fuit mancipiorum, aeris temperie in altum se sustulerunt, et praeter aetatem pubuerunt et in immensam multitudinem adunatum et auctum est hostium genus.” (Uo.)

²⁷¹ <https://tortenelembox.com/2015/11/13/batu-kan-es-a-tatarjaras/>.

²⁷² Lásd a *Szent Erzsébet vallomása* c. fejezetet.

„Amikor Rómában voltunk, élt ebben az időben két igazságtalan vezető (Rómában kik lehettek a vezetők a középkorban?), Maximus és Afrikánus, akik látták, hogy sokan vagyunk, és sokan özőnlenek hozzánk, és hozzánk társulnak, ezért nagyon kikeltek ellenünk, és attól féltek, nehogy általunk nőjön és erősödjön meg a keresztény vallás. Amikor kifürkészték az útjainkat, sietve elküldték Juliust (itt köszön vissza Juliánus barát), hun nemzetiségű vezetőt a rokonaihoz, hogy hozza el csapataikat, minket leverni és megsemmisíteni. Aki gyorsan megfogadta a parancsaikat, és nagy tömegű hadsereggel ránk rontott, amikor Köln felé mentünk, ahol kiontotta a vérünket.”²⁷³

IV. Béla dicstelen szerepe?

Tudom, hogy sok érzelmcentrikus hazafinál ez a fejezet is ki fogja verni a biztosítékot, de hasznosabb az igazság megismerése, még ha fájdalmas is, mint hazug ábrándokra építeni. Az egyházi atyák és atyafiak közt biztos van latin nyelvet értő ember is. Ők megmondhatják, ha netán tévesen fordítottam.

Az idézetekből ki fog derülni, hogy a tatárjárás egy megrendezett, fizetett büntetőhadjárat volt, amelynek a megrendezésében részt vett IV. Béla, Frigyes osztrák herceg és a Vatikán. A 13. század legmeghatározóbb eseményei az eretnekek elleni keresztes hadjáratok voltak, melyeknek célja a Katolikus Egyház egyeduralmának megszilárdítása. Erre kapacitálható volt IV. Béla, aki mélységes gyűlölettel viseltetett a magyar urak iránt az anyja meggyilkolása miatt. Ebben a sakkjátszmában eszközként felhasználtak két bábot: Frigyes osztrák herceget és a kumán Gothánt (Kuten, Kötöny), akiket nemsokára megölnek, a nyomok eltüntetése érdekében. Már az is gyanút kelt, hogy Béla király egész a tatárok kivonulásáig teljesen passzív marad. Tudvalevő, hogy a tatárok minden élelmet és állatot kivittek az országból. Az éhínség és a pestisjárvány miatt több ember pusztul el, mint a tatárok keze által, és mégis Béla királynak módjában áll számtalan csatát vívni a tatárjárás után. Persze az első dolga, hogy eltegye láb alól Frigyes. A krónikák szerint a tatárok elvittek minden állatot, élelmet, pénzt, eszközöket, és

²⁷³ „Cum essemus Romae, fuerunt ibidem eo tempore duo principes iniqui, quorum nomina erant Maximus et Aphricanus: qui videntes magnam esse multitudinem nostram et multos confluere ad nos et nobis associari, indignati sunt vehementer adversum nos: et metuebant ne forte per nos multum crescere et roborari deberet religio Christiana. Unde cum explorassent iter nostrum quo perrecturae eramus, miserunt cum festinatione legatos ad quendam cognatum suum nomine Julium, qui erat princeps gentis Hunnorum, hortantes eum ut educto exercitu suo persecutionem nobis inferret ac deleret nos. Qui cito acquiescens voluntati eorum, cum armatam multitudine egrediens irrui super nos cum venissemus Coloniam, ibique effudit sanguinem nostrum.” (Ussher, 1687. 326.)

mégis Bélának módjában áll számtalan csatát vívni. A kétkerekű taligákat pedig nem Béla idejében húzza az istenadta nép, hanem csak negyven évvel később, IV. László uralkodása alatt. De nézzük mit ír ezekről az eseményekről az Osztrák krónika.

1239. év: „Ez a faj (a mongol-tatórok) maga alá gyűrte a kumánokat, akik mindenben engedelmessé váltak nekik. Ekkor annyira megszorodott a gonoszság a földön, hogy senkinek sem kegyelmeztek, néha békét ígértek, de nem tartották be az ígéretüket. A királyuk kijelentette, hogy ő az egyedüli Úr a Földön, ezért nem igényli senki segítségét, vagy tanácsát, nem fogadta a hozzá menesztett küldötteket, csak azokat, akik az ő törvényét követik, vagyis a mindenható Isten tagadását, és az emberek gyilkolását. Ugyanezt kérte Ausztria hercegétől küldöttek által, aki azonban nem értett ezzel egyet. A seregeik egy része benyomult Ausztriába és Csehországba, majd sok pusztítás után ezek visszamentek az övéikhez... Amikor Gergely pápa ezt felfogta, bánkódott emiatt, ő segíteni akart a Szent Egyházon, megmozgatva (megrázva), de nem gyengítve azt, ezért szétküldte az embereit prédikálni és keresztet adni (keresztes hadjárat az eretnekek ellen), minden bűnös kiadatására. Ezt sokan örömmel fogadták, királyok, hercegek, püspökök, nemesek és közemberek, öregek, fiatalok, felkészültek a széthúzás fiai elleni bosszúra. De a császár (II. Frigyes) meggátolta ennek a véghezvitelét, mikor megbeszélésre hívatta magához a magyar királyt, de az megtagadta. Gergely pápa anélkül, hogy kibékült volna a császárral, meghalt.”²⁷⁴

Ehhez nem szükséges sok kommentárt fűzni, akinek esze van, megérti a történeteket.

1255. év: „1260-ban a magyarok a stíriaiakat jobban vegzálják, mint bármikor ennek előtte, ezért Otokárt hívják segítségül. Amikor ezt megtudta Béla, fiát, Istvánt küldi Stíria dűlására.”²⁷⁵

„Ugyanez évben (1260) ez előtt a háború előtt a magyarok benyomulnak Ausztriába, akikkel szemben sok ausztriai kiállt. Az osztrákok közül ezek estek el: Otto Comes de Hardekk, Chunradus frater ejus de Plaien, Dominus Krafto de Sleinz ést dominus Cadoldus Orphanus...

(Ezt az eseményt foglalta versbe a hajdani krónikás, a krónika eredeti nyelvezetével, mert a többit átírták a 18. századi latin szerint:)

Ezersázharminchárom évben

Hatvan jólképzett nemesét, siratja

A hercegeitől megözvegyült Ausztria

Mondják, hogy azóta adófizető a marha” (Stier=bika).²⁷⁶

Ezt aztán már nehezen értelmezheti még az a történész is, aki tisztában van a latin nyelvvel. Tehát az írás szerint ez az esemény 1260-ban zajlik. A vers szerint viszont 1133-ban. Tegyük fel, hogy a krónikás tévesen, kétszáz helyett százat írt. Akkor viszont ez a hadjárat a tatárjárás

²⁷⁴ „Quae gens subjecit sibi Chomanos ut in omnibus parerent eis. Tunc primo multiplicata sunt mala in terra, eo quod nemini parcerent, pacem aliquando querentibus dabant, sed non servabant. Rex ilorum se solum Dominum esse in terra dicebat, ideo nullius auxilium vel consilium, aut legationem recipiebat, nisi qui vellet sequi legem ipsius, scilicet negare Deum omnipotentem et homines interficere. Idem quesivit a duce Austriae per nuntios suos, sed ille non consensit. Pars etiam exercitus illorum intravit fines Bohemiae et Austriae et multis interfectis ad suos remeabant... Quod malum cum percipisset Papa Gregorius, tactus dolore, et volens succurrere Sancte Ecclesiae titubanti sed non deficienti, misit Legatos suos predicare et dare Crucem in remissionem omnium peccatorum. Quod multi cum gaudio suscipientes, Reges, Duces, Episcopi, nobiles et ignobiles, senes cum junioribus parabant vindictam facere in filios dissidentiae. Sed Dominus Imperator hoc fieri prohibuit, eo quod Rex Ungariae ab eo vocatus venire contempsit, et loqui cum eo. Dominus papa Gregorius non reconciliatus Imperatori obiit.” (Pez, 1721. 816.)

²⁷⁵ „Stirienses ab Ungaria afflictii plusquam ante, Otakerum invocant. Quod audiens Bela, filium suum Stephanum mittit ad Stiriam devastandam.” (Uo. 814.)

²⁷⁶ „In eodem anno ante hoc praelium intraverunt Ungari Austriam, et occurrerunt eis multi Austarales. De Australibus sunt occisi, Otto Comes de Hardekk, Chunradus frater ejus de Plaien, Domini Krafto de Sleinz et dominus Cadoldus Orphanus...

Anno milleno centeno terque triceno

His sexaginta Comisces, et bene discas,

Austria quod tota flet Principibus viduata

Post haec Cornuto discet servire tributo.” (Uo.)

előtt történt. Több történelem-kritikus észrevette ezt a jelenséget, hogy száz év különbséggel ugyanazok az események játszódnak le. Az a helyzet, hogy egy bizonyos időben, talán a 16. században a Krisztus születési dátumát visszatolták ezer évvel. Addig az MCCXXXIII (1233) évet egyszerűen CCXXXIII (233)-nak írták. Majd amikor az évszámokat korrigálni kellett az ezer év betoldása miatt, hogy minél kevesebb javítás legyen a kéziratokban, csak az első C-t módosították M-re. Az ezer év betoldásával szükség volt a történelmi események szaporítására is, így utólag jól jött a kettőzés. És valóban az 1233-as évről van szó:

„1233-as incidens. A magyarok benyomultak Stíriába, dúltak, raboltak és égettek. A stíriaiak vezető nélkül ellenük álltak és üzni kezdték őket. A magyarok egész a határukig vonták (csalták) őket, csapdát állítva, majd visszafordulva a nagy dulakodásban mindkét részről sokan meghaltak és sokan megsebesültek. A végén a magyarok győzedelmeskedtek, a nemesebbeket foglyul ejtették, a többi megölték, kevesen tudtak elszaladni.”²⁷⁷

1271. év: X. Gergely pápa zsinatot tart Lugdunensben (Lyon), ahol görög és tatár küldöttek és részt vesznek. A tatár küldötteket itt megkeresztelik.²⁷⁸

„Ebben az évben (1287-ben) a kumánok és a tatárok megszámlálhatatlan sokasága benyomult Magyarországra, dúltak, fosztogattak, öltek, és elvittek megszámlálhatatlan sok férfit és nőt, és ezek kicsinyeit. Végül azonban az Erdélyi nép csúfosan megkergette őket, sokakat megöltek, akik elmenekültek, a hegyekben és erdőkben bujkáltak, de az isteni büntetés elérte őket. Mert az Isten. aki mindazok támasza, akik hisznek benne, nagy havazást és felhőszakadást küldött rájuk, hogy az árvízben szinte mind elvesztek, kevesen menekültek meg.”²⁷⁹

Hogy is van akkor ez? Nem László üzi ki a tatárokat? Úgy néz ki, hogy itt a kompilátor összekeverte a Kun László idejébeli tatárjárást a 17. századi tatárjárással. A könyv jelen digitális változatában vannak hiányzó oldalak, és vannak felcserélt oldalak. Így feltételezem, hogy a fenti szöveg is inkább a könyv hiteltelenítését szolgálja.

A magyar krónikák nagyon lapidárisan számolnak be a tatárjárásról. Mivel az osztrákok inkább az események nézői, mint elszenvedői voltak, ezért nem csoda, ha bővebb beszámolóval rendelkeznek. A magyar beszámolók hiányossága fordított arányban áll a pusztítás méreteivel.

Összegezzük az olvasottakat:

1. IV. Béla már a kumánok támadása után elmenekül, és az idegenek garázdálkodásának egész ideje alatt teljesen sorsára hagyja az országot.

2. A Szentszék kapcsolatot tart fenn a garázdálkodókkal a megszállás előtt, alatt s utána is.

3. Ausztria hercegének, Frigyesnek köze volt a kumánok ténykedéséhez, mert a krónika szerint Góthán a hercegtől való félelmében lett öngyilkos.

Közvetlenül a tatárjárás után ezt találjuk a krónikában: „Frigyes, Ausztria és Stíria hercege nagy sereggel vonul ki a magyar király elé a Lajta mellett, ahol megbékülnek összecsapás nélkül.”²⁸⁰

²⁷⁷ „MCCXXXIII Incidentia. Ungari intraverunt fines Stiriae, et vastaverunt eos rapina et incendio. Stirienses vero congregati sine rectore persecuti sunt eos. Ungari vero longius eos trahentes a finibus suis, insidias ponentes post eos convertebantur: ad ipsos accedebant ante et retro, multi vero ex utraque parte mortui sunt et multi debilitati vulneribus. Tandem Ungari victoria potiti, nobiliores ex eis captivaverunt: ex tanta multitudine vix quinquaginta fugerunt, reliqui omnes aut interierunt, aut captivi abducti sunt.” (Uo. 812.)

²⁷⁸ Uo. 833.

²⁷⁹ „Eodem anno (MCCLXXXVII) post nativitem Domini Chomani et Tartari cum innumerabili multitudine intraverunt Hungariam, et vastaverunt eam, et occiderunt et deduxerunt ex ea innumerabiles viros, mulieres et parvulos eorum. Tandem vero ab incolis terre circa Septem Castra turpiter sunt de terra fugati, occisa ex eis innumerabili multitudine: reliqui vero qui evaserant, quamvis pauci, fugientes, latitantes inter montes et valles nemorosas, divino iudicio ibidem fere omnes perierunt. Nam Dominus qui ubique est protector in se sperantium, misit super eos nives et pluvias ingentes: confractisque nubibus super eos tanta inundati aquarum irrupit quod fer omnibus submersis pauci ex eis evaserunt.” (Uo.)

²⁸⁰ „Fridericus Dux Austriae et Stirie cum magno exercitu occurrit Regi Hungariae apud Leytam ibique pacificati sunt sine congressione.” (Uo. 817.)

Ebből a mondatból bizony az olvasható ki, hogy a magyar király készült megtámadni Frigyeszt, és nem fordítva. Az akkori határnál találkozott Béla Frigyessel, de a krónika szerint, akkor nem történt semmi. Viszont pár évvel később ugyanannál a folyónál (határnál) a magyarok megölik Frigyeszt:

„1246-ban miközben Frigyes osztrák herceg a magyarokkal harcol, a Lajtánál megöletik...”²⁸¹

Érdekes módon az osztrák krónika nem számol be arról, hogy Frigyes fogságba ejtette volna Bélát, de a történetíróknak valami módon ki kellett magyarázni, hogy Béla miért vadászta le Frigyeszt, akivel eredetileg szövetséges volt. A papír sok mindent elbír, és a jámbor hívő mindent elhisz.

²⁸¹ Anno MCCXLVI. Fridericus Dux Austriae contra Ungaros praelians super fluvium Leytach occiditur...” (Uo. 819.)

10. Az ellenséges és a magyar beszámoló különbsége

Ottó magyar király

Nehéz eldönteni, hogy egyes mai politikusok genetikailag örökölték-e a hazudozást, vagy a történelemből tanulták. Aventinus, aki az ősmagyarokról azt írja, hogy embervért ittak és nyáron sütötték az emberhúst, itt sem hazudtolja meg önmagát.

Ez az Ottó úgy kerül bele a magyar királylistába, mint Pilátus a Krédóba. A magyar történetírás nem is sokat foglalkozik vele, inkább csak a mesébe illő korona-elvesztését, meg a tömlöccel végződő leánykérést emeli ki. De nem úgy Aventinus, aki több oldalon keresztül, miután leírja a csodálatos menekülését, majd Oroszország és Lengyelországon keresztül való visszatérését Bajorországba, mind úgy számol be a tevékenységéről, mint „Otto rex Ugrorum” által elkövetett dolgokról.

„Ezalatt Ottó, a magyarok királya bizonyos szolgák segítségével megszökött, majd Oroszországon és Lengyelországon keresztül Glogoviába érkezik, ahol a város vezetője, Konrád, ahogy felismerte, azonnal hozzáadta feleségül a lányát, és az após, meg bajorok segítségével menyasszonyával együtt visszatér Bajorországba, majd Strubingensben esküvőt tart. A császárt, aki csodálkozott, hogy Ottó épségben visszatért, mialatt a Rajna melletti Suitonum völgyét róttá, az unokaöccse, Ioannes, akinek örökségi követelése volt vele szemben, megölte 1308-ban. Ez történt száz évvel azután, hogy Philip császár ugyanígy végezte a kevélysége miatt. Kelemen pápa levélben fejezte ki együttérzését Rudolfnak, a császár fiának, és meghagyta neki, hogy a legmegfelelőbb módon járjon el.”²⁸²

²⁸² „Interea Otto Ugrorum rex, ope ministri evadit, Russia, Polonia perreptata, Glogoviam pervenit, ubi á Conrado urbis regulo agnitus, eius filiam uxorem ducit, ope soceri, atque Boiemorum in Boiariam cum nova nupta revertitur, Strubingensium urbe nuptias facit. Caesar (Albert) admiratus Ottonem incolumem ex Ungaria rediisse, Rheni tractus, Suitonumque, valles perlustrat, á Ioanne nepote ex fratre, quod Sveviam paternam haereditatem repenti reddere supersederet, Kal Mayi interficitur, anno aere Christianae 1308, post annos centum, quam Philippus Caesar simili fato sublatu fuit. Clemens Pont Max. ad Rudolphum Boiariae ducem dat literas, necem avunculi deflet .Deinde mandat, ut Rudolphus operam navet, quo idoneus, atque, rei bene gerendae peritus summo rerum fastigio imponatur.” (Aventinus, 1627. 456.)

Úgy néz ki, hogy Rudolf megértette a célzást, mert nem nagyon igyekezett apja örökébe kerülni. Ugyanis egy Hainrikus nevű herceget választanak császárnak, Ioannest pedig (Albert gyilkosát) Bajorország királyának.

„Egy dermesztő hideg tél következett, sokan elpusztultak a hidegtől és az éhségtől, amint mondják, vagy ezerháromszázan. Ottó, Magyarország királya testvérével, Istvánnal, ki Bajorország alkormányzója volt, január hónapban ostrom alá vette Neoburgiumot, melyet az osztrákok birtokoltak. Négy hónapi ostrom után faltörő kosokkal lerombolták a falakat, hogy a sereg be tudjon nyomulni a várba. Lamberg várának prefektusa és társai ekkor felgyújtották a várat és elmenekültek Berstajnbá. Neoburgium a lángok martalékává vált.”²⁸³

Tehát azt a látszatot akarja kelteni, mintha Magyarország királya a magyarokkal ostromolna egy osztrák várost.

„Ottót és testvérét, Istvánt a Truheding dinasztia és a Hohenloherek, segítségül hívták egy az osztrákok elleni hadjáratra. Ezerötszáz lovas és hatvanezer gyalogossal indult március elején. Az Ens folyó meg lévén duzzadva, késleltette az előrehaladást. Hartlib Puechberg javaslatára hidat építenek és az éj leple alatt átmennek a folyón. Az ostrom elhúzódik egész novemberig. Ekkor az osztrákok, nagyrészt földműves emberek, feladják a vár védelmét, felgyújtanak minden visszamaradt alkalmatosságot és a várat, majd a vezér, a püspök és társaik elmenekülnek. A vindeliciak eloltják a tüzet és a visszamaradt rengeteg ló, élelem, bor, ruhák, fegyverek és értékes művészi tárgyak birtokába jutnak. Úgy hírlik, hogy a püspök sátrát, mely 160 uncia ezüstöt ért, 4x160 unciaért adták el a batáviaiaknak. Erről epigramma is készült. Otto és István a győzelem után Landshutába mennek, ahol István még ez évben (1311) természetes halállal meghal. Negyven évet élt.”²⁸⁴

Jó példával jár elől a császár is:

„Ezen időben fordítja a fegyvert Itália ellen Hainrikus Császár (miután jó ötven éve egy-egy uralkodónk se tette be ide a lábát). A bajor Rudolphus és az osztrák Liutpoldus voltak a hadi szövetségesei. Kényszerrel maga mellé állította Milánót, Brixiat és Taurisiumot. Pisa, Genuus és más városok önként kinyitották előtte a kapuikat. Ezalatt Alsó-Bajorországban Ottó, a magyarok királya, Lajos, Rudolf testvére meg István két fia jelenlétében, kiknek gyámja volt, megbeszélést hívott össze Landshutába, annak a nagy összegű pénznek az előteremtésére, melyet különböző alsó-bajorországi lovagoktól és más polgároktól kért, a gyakori háborúkra, meg a sikertelen magyarországi korona-megszerzésre. Ez a pénzszerzés nem zárta ki a lopást, rablást, gyilkosságot, zsarolást.”²⁸⁵

²⁸³ „Gelu acutum, hyems aspera subsequitur, multos mortales extinxit, fame, atque frigore bis mille atque trecentos homines periisse aiunt. Otto rex Ungariae atque Stephanus fratres Boiariae secundae rectores, Neoburgium iuxta Oenum, quod Astriacis parebat, tertio idus Ianuarii obsident, pontem erigunt, quator menses continuos castellum oppugnant, per metallarios tandem cuniculis ductis moenia subruunt, adeo ut exercitui aditus pateret. Lambergensis arcis praefectus, a c caeteri comites ignem aedificiis immitunt, ad Bernstein aufugiunt. Neoburgium in cineres et favillas redigitur.” (Uo.)

²⁸⁴ „Otto ac Stephanus fratres, secundae Boiariae rectores, accitis á dynastis de Truheding, atque Hohenlohe auxiliariis copiis, suppetias obsessis ferunt, mille quingentos equites, peditum ex agris, atque rure sexaginta (ita divulgant) millia ducunt, in adversa ripa confidunt, aperto Marte conflagrare constituunt: sed Oenus coire exercitus prohibebat. Hartlibij a Puechberg consilio pons erigitur repente praeter opinionem hostium, opereque confecto, media nocte copiae traducuntur. Astriaci multitudine agricolarum territi prima luce tertio nonas Novem. obsidionem solvunt, impedimenta atque castra sua incedunt: Dux, episcopus, comites fugam capessunt. Vindelici ignem restinguunt, castris, equis, armis, commeatu, tormentis bellicis, accipi tribus, vino, vestimentis, ceterisque, impedimentis, paponibus, preciosae artis potiuntur. Tabernaculum episcopi, quod centum sexaginta unciolis argenti constituisse fama erat, quator libris Bathavensibus venundatur. Extat Epigramma de hac re. Otto et Stephanus victoria potiti, triumphabundi Landshutam redunt, ubi eodem anno, qui fuit Christi 1311, Undecimo calendas Ianuarias Stephanus naturae concessit.” (Uo. 456-457.)

²⁸⁵ „Isdem diebus Hainrichus Caesar arma in Italiam (quo nemo principum nostrorum quinquaginta ferme annis venerat) movet, commilitones sunt: Rudolphus Boius, Liutpoldus Austriacus. Mediolanum, Brixia, Taurisium vi ad obsequium redacta: Pisa, Genua, caeteraque urbes, ultro suum principem accersunt, portas eidem sponte aperiunt. Inter haec in Boiaria inferiore, Otto rex Ugrorum, presente Ludovico fratre Rudolphi, quasi tutore Ottonis

Nem sokkal élte túl az öccsét, Istvánt (Stephanus), mert 1312-ben, 51 éves korában meghal.

Miért érezte Aventinus szükségesnek ennyire kihangsúlyozni, hogy Ottó Magyarország királya (habár már rég nem volt az, és valójában semmit nem tett Magyarországon, amivel kiérdemelte volna ezt a címet), ha nem a magyarság befeketítése miatt?

A Székely krónika

Székely István krónikája.²⁸⁶ Valószínű, hogy a szerző a 13. század előtti történelmi adatokat idegen krónikákból másolta, amikor ezen krónikák még nem voltak expurgálva a jezsuita rend által. Ezért találunk ilyenfajta adatokat: „Eele pedig a Noe ez világon mindenestől fogva tized száz esztendeig, és meghala... Sok onokáit látván, mert Ábrahámmal élt egy (időt) majd ötven nyolc esztendeig.”

Az is látszik, hogy a 15-16. században az idő pontos fogalma nagyon zavaros volt az akkori emberek gondolkodásában. A legfőbb erény akkoriban nem a tudás, a logikus gondolkodás vagy az igazságosság volt, hanem a hűség és a hit: „...e világnak ítéletire ki meg fog fizetni mindennek akkoron, kinek kinek mind az ő hite szerint.”

Habár a szerző nyíltan pápaság ellenes, a könyv gerincét a pápák időrendi sora alkotja. Szent Péterről bizonyítani próbálja, hogy nem járt Rómában (188. oldal). A hunokat eleitől fogva magyaroknak nevezi, de érdekes módon, amikor Árpád megünnepli a második bejövetelt, akkor nem „Isten! Isten! Isten!”-t kiáltanak, hanem „Deus! Deus! Deus!”-t, ami után a helység nevét, ahol az ünnepséget tartották, Désnek nevezték (304. oldal.) A Szent Orsolya legendája szépítés nélkül, mint történelmi tény van leírva (234. oldal). Attilát halála után *corporsó*ban temetik (236. oldal). Ebből következtetni lehet, hogy az előkelő személyek testét (korp) akkoriban sóval tartósították.

III. Incéről, a nagy eretnek-üldözőről azt írja, hogy ez vezette be előbb a sűgva való gyónást, és megtiltotta a köznépnek, hogy az Úrvacsoránál a „Krisztus vérét” (a bort) igyák (357. oldal). Azt tudjuk, hogy az iszlám tiltja a borivást, így gyanús a rendelet. Tudnivaló, hogy III. Ince 6000 tébai harcossal és 40.000 zarándokkal ment az „eretnekek” ellen. „Ferenc barát az

et Hainrici filiorum Stephani, qui adhuc impuberes erant, septimo decimo calendas Iulij Landshutae conventus agit, ut grandem pecuniam (quam ob crebra bella, et inauspicato, iratisque, superis tentatam Ungariam, debebat) dissolueret, quibusdam inferioris Boiariae equitibus et civibus omnem iurisdictionem, universas actiones, praeterquam furti, homicidij atque, latrocinij, atque ut appellant rerum capitalium et ius gladij vendit.” (Uo. 457.)

²⁸⁶ Szekel', 1559.

üdőben hozá bé a keresztények közé az ő szürke undok, rút, tetves, koldus barátit (359. old). „III. Honorius pápa Domonkos barát az ő barátit a keresztények közé támasztá, minden régulájával öszve” (360. oldal).

„VIII. Bonifacios pápa pápálkodik Rómában elég kegyetlenül nyolc esztendeig. Ez rókaül mene bé a pápaságba, farkasul éle benne és kimene mint egy eb. Ez szerzé Rómában az aranyas esztendőt a Sidóknak mogjuk szerint. Továbbá ez ír a decretálisnak az hatodik könyvét. Rabi Gerundensis kabalistálkodik” (373. oldal).

Karoberto királlyá tétele: „A pápa azonban megátkozá a magyarokat és minden szentségektől őket eltiltá mindaddig mignem a Cárol gyermeket megkoronázzák. Mindennek felette pedig az igen bántásokra vala a magyaroknak, hogy soholt az átok miatt a papok nem hagynak vala temetni. Azért minden Cinteremek és templomok rakvák valának holt tagokkal, ki miatt immár sem faluban sem városban nem maradhatnak vala a nagy doh miatt” (373. oldal).

400. oldal: „Ez üdőben Sigmond Imperátor számkiveté a Magyarokat, akik a Husz János tudományát vötték vala, kik felkelvén egyetembe bemenének Moldovába, és a Vajdától földet kérének és letelepödének Moldovának közepette, az magoktól fondált városba, kit mind e napiglan Hus városnak hívnak.”